

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **SCONTO, s. r. o.**
se sídlem v Hradci Králové, Mánesova 1277/5

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem v Praze 4, Budějovická 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. května 2018, č.j. 26958/2018-900000-313, č.j. 27143/2018-900000-313, č.j. 27144/2018-900000-313 a č.j. 24160/2018-900000-313,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Správce cla zahájil dne 7. 8. 2013 u žalobce kontrolu po propuštění zboží prováděnou dle čl. 78 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se provádí celní kodex Společenství (dále celní kodex) a dle § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“).
2. Na základě zjištění Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) správce cla dne 25. 3. 2015 doměřil antidumpingové clo a přede-psal penále dle § 251 zák.

č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Z žaloby je patrná nespokojenost žalobce s výsledkem odvolacího řízení, když Generální ředitelství cel jeho odvolání nevyhovělo a potvrdilo (změnilo, ohledně předepsání antidumpingového cla v podstatě však potvrdilo) čtyři dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Královéhradecký kraj s předpisem antidumpingového cla.

II. Žalobní tvrzení

I. Kompetence OLAF ve vztahu k Tchaj-wanu

3. Žalobce uvedl, že celní úřad a žalovaný opírají svá zjištění o Zprávy OLAF na základě provedených misí OLAF na Tchaj-wanu. Dle názoru žalobce neprokázal žalovaný, že by OLAF postupoval v souladu s nařízeními č. 1073/1999 a č. 883/2013.
4. Žalobce uvedl, že podle čl. 211 Smlouvy o založení Evropského společenství má pro zajištění řádného fungování a rozvoje společného trhu Komise vlastní rozhodovací pravomoci. K zajištění svých pravomocí Komise zřídila rozhodnutím č. 1999/352/ES, ESUO, Euratom Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF). Podle čl. 2 tohoto rozhodnutí OLAF vykonává pravomoci Komise. Žalobce považoval za zřejmé, že východiskem pro činnost úřadu OLAF ve třetích zemích je uzavření příslušné dohody o spolupráci a vzájemné pomoci s třetí zemí (viz čl. 1 nařízení č. 883/2013).
5. Žalobce uvedl, že žalovaný si vyžádal stanovisko OLAF ze dne 7. 2. 2017 (č.j. 9252-2/2017-900000-304.3), jehož argumentaci přebírá do svých rozhodnutí. Zasláné stanovisko OLAF není zřejmě oficiálním stanoviskem úřadu OLAF, neboť není vyhotoveno na úřední listině s náležitostmi, které takové oficiální listiny zpravidla obsahují (hlavičkový papír, označení úřadu, který listinu vydal, číslo jednací, předmět odpovědi, rekapitulace dotazu, podpis oprávněné osoby). I přes tyto formální nedostatky zasláné stanovisko obsahuje věcné důvody.
6. Žalovaný uvádí, že čl. 3 nařízení č. 883/2013 odkazuje na „jakékoliv jiné platné právní instrumenty (nástroje)“. Dle názoru žalobce ovšem formulace „jakékoliv jiné platné právní nástroje“ není vyjádřením varianty. Aby se jednalo o vyjádření varianty, tj. že je možné vyšetřování ve třetích zemích jen na základě „jiných platných právních nástrojů“, muselo by být před touto variantou použita spojka „nebo“. V čl. 3 je před slovy „jiných platných právních nástrojů“ použita spojka „a“, která vyjadřuje kumulativní výčet. Jde o vyjádření dvou možností, které musejí být splněny současně (viz čl. 42 Legislativních pravidel vlády, www.vlada.cz). Dle názoru žalobce je ovšem podstatný článek 1 nařízení, dle kterého musí být uzavřena dohoda o spolupráci s třetí zemí. K tomuto závěru lze dospět i ze srovnání anglické verze nařízení č. 883/2013, která také obsahuje spojku „a“ („...and any other legal instrument in force“). Pro úplnost žalobce dodává, že pojem „jakékoliv jiné platné právní instrumenty“ (které je použito ve stanovisku OLAF) nebo „jiné platné právní nástroje“ (viz čl. 3) není v tomto nařízení definován a ani z důvodové zprávy k tomuto nařízení není zřejmé, proč byl tento pojem použit (oproti nařízení č. 1073/1999, ve kterém tento pojem není vůbec použit).
7. Žalovaný dále odkazuje na čl. 19 nařízení č. 515/97, dle kterého OLAF může informace shromážděné v rámci vyšetřování sdílet do třetí země a na čl. 20, dle kterého může OLAF provádět ve třetích zemích mise pro správní a vyšetřovací spolupráci. Dle žalovaného tato ustanovení „zřetelně předpokládají výměnu důkazů/dokumentů se třetí zemí, i když není podepsána výslovná smlouva o administrativní spolupráci.“ S tímto

názorem žalobce nesouhlasí. Žalovaný přehlíží, že čl. 19 nařízení č. 515/97 stanoví podmínku „pokud se dotčená třetí země právně zavázala poskytovat pomoc...“. Obdobně čl. 20 téhož nařízení pro vysílání misí do třetích zemí stanoví podmínku, že Komise může mise vysílat „za podmínek stanovených v článku 19“, tj. za podmínky, že se „třetí země právně zavázala poskytovat pomoc.“ Třetí země se právně zaváže poskytovat pomoc tehdy, pokud uzavře příslušnou dohodu o spolupráci a vzájemné pomoci s Uníí dle čl. 1 nařízení č. 883/2013.

8. Ze stejného důvodu žalobce odmítl i další argument žalovaného, v němž uvádí, že dle čl. 14 nařízení č. 883/2013 mohou být dohodnuta správní ujednání OLAF s kompetentními orgány třetích států. To je ovšem možné pouze za podmínky, že Unie uzavřela s třetí zemí příslušnou dohodu o spolupráci a vzájemné pomoci (čl. 1 téhož nařízení).
9. Pokud žalovaný upozorňuje na anglické a slovenské znění čl. 3 nařízení č. 883/2013, dle názoru žalobce není tento poukaz relevantní. Anglická verze je ve shodě s českou verzí, ze slovenské verze je naopak zřejmé, že soulad s jinými platnými právními nástroji je dovětkem k předchozí části textu, jinak řečeno, kompetenci OLAF provést mise na Tchaj-wanu nemohly založit samotné „jiné právní nástroje“, ale pouze uzavřená mezinárodní dohoda mezi Uníí a Tchaj-wanem.
10. Žalobce shrnul, že ačkoliv žalovaný sice uvádí odkazy na relevantní ustanovení nařízení EU, která upravují konkrétní postupy spolupráce úřadu OLAF s příslušnými úřady třetí země, přehlíží však, že aby mohlo dojít k naplnění spolupráce (poskytnutí informací třetí zemi, uskutečnění mise ve třetí zemi), musí být nejdříve založeno oprávnění úřadu OLAF k vyšetřování ve třetí zemi na základě dohody o spolupráci a vzájemné pomoci, kterou uzavírá Unie se třetí zemí.
11. Žalobce tedy shrnul:
 - 1) Mise č. 2 na Tchaj-wanu mohla být provedena pouze s příslušnou dohodou o spolupráci a vzájemné pomoci mezi Uníí a Tchaj-wanem dle čl. 1 nařízení č. 883/2013. Tato dohoda mezi Uníí a Tchaj-wanem dle názoru žalobce neexistuje.
 - 2) Pojem „jiné právní nástroje“ není samostatným důvodem pro provedení mise ve třetí zemi. Pokud ano, pak žádné „jiné právní nástroje“ žalovaný nedoložil.
 - 3) Provádění mise nelze odůvodnit ani odkazem na nařízení č. 515/97, neboť i v tomto případě by bylo možné misi provést, pokud se daná země zavázala právně poskytovat pomoc. Třetí země se právně zaváže poskytovat pomoc tehdy, pokud uzavře příslušnou dohodu o spolupráci a vzájemné pomoci s Uníí dle čl. 1 nařízení č. 883/2013.
 - 4) Mise č. 1 na Tchaj-wanu mohla být provedena pouze v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích dle čl. 3 nařízení č. 1073/1999, tj. pouze na základě dohody mezi Uníí a Tchaj-wanem. U mise č. 1 uskutečněné na Tchaj-wan za účinnosti nařízení č. 1073/1999 se proto nelze odvolat ani na její uskutečnění dle „jiných platných nástrojů“. Žalovaný nerozlišil, že tento pojem („jiné platné právní nástroje“) nařízení č. 1073/1999 neobsahuje, ačkoliv na to žalobce upozorňoval (viz Odpověď na Výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení (č.j. 9784/2017-900000-304.3 ze dne 8. 2. 2017).
 - 5) Nařízení č. 883/2013 stanoví procesní postupy pro provádění vyšetřování. Podmínkou dle čl. 1 nařízení je uzavření příslušné dohody o spolupráci a vzájemné pomoci mezi Uníí a třetím státem. Tyto podmínky platí i ve vztahu k nařízení č. 515/97 (čl. 19, čl. 20).

12. Žalovaný nikde neuvedl ani žalobci nedoložil, podle jaké dohody o spolupráci se státem Tchaj-wan, byl OLAF oprávněn provést kontrolu v tomto státě. Na žádnou dohodu se neodvolává ani Zpráva OLAF z mise č. 1 a mise č. 2. Z výše uvedeného vyplývá, že postup (mise) OLAF byl mimo kompetence, které mu byly svěřeny nařízeními č. 1073/1999 a č. 883/2013.

II. Zákonnost úkonů pracovníka OLAF během mise č. 1

13. Žalobce namítá, že během mise č. 1 prováděli úkony pracovníci úřadu OLAF, kteří neměli zmocnění k provádění těchto úkonů. Žalobce v odvolacím řízení ověřoval postup OLAF ve vztahu k tchajwanskému celnímu vyšetřovacímu oddělení (dále jen „DOI“) během mise č. 1 za účelem zjištění, jakým způsobem byla vyhotovena tabulka v EXCEL, která obsahovala údaje o dovozech do EU a která byla důkazem pro doměření antidumpingového cla. Tato tabulka totiž obsahovala údaje, které tchajwanské celní vyšetřovací oddělení nemohlo znát (např. číslo českého JSD, kterým společnost dovezla zboží do České republiky). Jak vyplývá ze Zprávy z mise č. 1, pracovnice OLAF B. E. zaslala mail na tchajwanské celní vyšetřovací oddělení dne 1. 8. 2013 a žalobce požadoval o doložení tohoto mailu, aby zjistil, jaké údaje poskytl OLAF úřadu DOI. Za tímto účelem žalobce požádal o listiny ze spisu (viz dopis žalobce ze dne 18. 7. 2015 označený jako Nahlížení do spisu dle § 66 daňového řádu. Na tento požadavek odpověděl odvolací orgán Výzvou ze dne 16. 10. 2015 (č.j. 39362-8/2015-900000-304.3). Žalobce na výzvu reagoval písemností (označenou jako Odpověď na Výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení (č.j. 39362-8/2015-900000-304.3 ze dne 16.10.2015), ve které doplnil důvody, proč požaduje doložit mail od B. E. Žalobce tak hodlal získat informaci, jakým způsobem byla vytvořena tabulka v EXCEL, která byla důkazem pro doměření antidumpingového cla. Ve Výzvě žalovaný sdělil, že tento email od OLAF neobdržel. Dle žalovaného jde o dokument, který obsahuje údaje o jiných subjektech, byl podkladem pro Zprávu OLAF, přičemž důkazním prostředkem je Zpráva OLAF nikoliv dílčí podklady pro její vytvoření, které mají charakter „meziresortní“ komunikace. S tím žalobce nesouhlasí.
14. B. E. byla jmenována jako vyšetřovatelka v Oprávnění Thor(2014)13603 –16. 5. 2014. Toto Oprávnění bylo podkladem pro provedení mise č. 2. Naopak v Oprávnění Thor(2013) 22473 – 6. 9. 2013 je jako vyšetřovatel uveden G. J., J. T a M. A. Toto Oprávnění bylo podkladem pro provedení mise č. 1. Mail, který požadoval žalobce zaslat, je však datován dne 1. 8. 2013, tj. v době, kdy B. E. nebyla vůbec pověřena prováděním vyšetřování na Tchaj-wanu (ledaže by byla B. E. oprávněna vyšetřovat případ bez toho, že by byla výslovně zmocněna účastnit se mise č. 1 na Tchaj-wanu). Je zřejmé, že úkon ze dne 1. 8. 2013 učiněný B. E. byl proveden nad rámec jejího zmocnění (zmocněna byla až dne 16. 5. 2014). Došlo-li k provádění některých úkonů mimo rámec zmocnění, jsou tyto úkony nezákonné. Pokud jde o argument, že se jedná o „meziresortní“ komunikaci (str. 21 rozhodnutí žalovaného), jde o argumentaci mylnou. Mailová komunikace proběhla mezi OLAF a celními orgány Tchaj-wanu. OLAF vykonává působnost Evropské komise (viz čl. 2 Rozhodnutí Komise č. 1999/352/ES, ESUO, Euratom o zřízení Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF). Tchajwanské celní vyšetřovací oddělení (DOI) je součástí tchajwanského ministerstva financí. Jde o vztah dvou odlišných subjektů, které nejsou součástí téhož „resortu“.
15. Žalobce shrnul:

- 1) Úkony OLAF provedené B. E. ve vztahu k misi č. 1 jsou nezákonné, neboť byly provedeny nad rámec jejího zákonného zmocnění.
- 2) Žalovaný nepředložil žalobci mail, který odeslala B. E. dne 1. 8. 2013 tchajwanskému celnímu vyšetřovacímu oddělení (DOI). Žalobce potřeboval tento důkazní prostředek z důvodu, aby zjistil, jakým způsobem byla vytvořena tabulka v EXCEL.

III. Závaznost Zpráv OLAF z hlediska testu bezprostřednosti důkazního prostředku

16. Podle názoru žalobce Zprávy OLAF a v nich obsažené tabulky v EXCEL nejsou závazným důkazním prostředkem, neboť údaje v nich obsažené nebyly doloženy celními deklaracemi na dovoz zboží z Čínské lidové republiky a celními deklaracemi na vývoz zboží z Tchaj-wanu.
17. Nařízení EU stanoví povinnost vypracovat zprávy OLAF s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Podle názoru žalobce Zpráva OLAF (včetně tabulek v EXCEL) tyto požadavky nesplňuje (žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 232/02), neboť žádné bezprostřední důkazní prostředky neobsahuje. Vychází pouze z předaných tabulek v EXCEL z celní databáze Tchaj-wanu. U nich nelze dle žalobce vyloučit možnost chyby.
18. Žalobce tedy uvedl, že OLAF převzal údaje z celní databáze Tchaj-wanu. Celní správa Tchaj-wanu (OP CS) ale nedoložila celní deklarace na údajný dovoz z Čínské lidové republiky a následný vývoz z Tchaj-wanu. Žalovaný vyšel z toho, jak tchajwanské celní vyšetřovací oddělení (DOI) vyplnilo tabulky v EXCEL. Není vůbec vyloučeno, že mohlo dojít k neúmyslné chybě.
19. Žalobce uvedl, že v odvolání žádal, aby byly jako důkazní prostředek o ztotožnění zásilek doloženy celní deklarace na dovoz zboží z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan a vývozní celní deklarace na vývoz zboží z Tchaj-wanu do České republiky. Jedině tak by bylo možné osvědčit tabulky v EXCEL jako hodnověrný důkazní prostředek.

IV. Hodnocení Zpráv OLAF včetně tabulek v EXCEL

20. Žalobce vyslovil přesvědčení, že Zprávy OLAF včetně tabulek v EXCEL, musí obstát z hledisek hodnocení důkazů, jak vyplývá z § 92 daňového řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu.
21. Žalobce uvedl, že z porovnání obou tabulek je zřejmé, že OLAF u mise č. 1 a mise č. 2 doložil zcela odlišnou tabulku než u mise č. 3. Zatímco tabulka v Excel VL+OF+2015+0202_reply_TWDOI_122016-1 týkající se mise č. 3 obsahuje každou řádku z přijaté faktury dvakrát, tak tabulka týkající se mise č. 1 a mise č. 2 obsahuje sumarizované údaje u popisu komodity. OLAF údaje v tabulkách údajně získal od tchajwanského celního vyšetřovacího oddělení (DOI). Tabulky se však zásadním způsobem liší v popisu komodity. Konkrétně lze tedy poukázat na to, že u mise č. 1 neobsahuje *PDF tabulka v Annex č. 4 Zprávy z mise č. 1 (str. 27/117 až 28/117) žádný popis zboží a celé JSD je sumarizováno do jednoho řádku tabulky.
22. U mise č. 3 obsahuje tabulka v EXCEL 292 řádků, ačkoliv přijatá faktura č. FQ20120015 ze dne 5. 8. 2012, kterou bylo nakoupeno zboží na JSD č. 12CZ1703001JWKVYS0, obsahuje 146 řádků. Protože bylo zboží umístěno ve dvou kontejnerech (č. MSKU2886830 a č. MSKU2977919), je každá položka uvedena v tabulce dvakrát.

23. Žalobce uvedl, že důkazní hodnota tabulek v EXCEL z tchajwanské celní správy je velmi omezena, neboť i samotné tchajwanské Celní vyšetřovací oddělení (DOI) přiznalo, že „se původně domnívalo, že spojovací prostředky mohly být při dovozu na Tchaj-wan špatně popsány.
24. Dále dle žalobce nelze dovodit, že evidenci „množství“ je evidována každá položka zboží. V této souvislosti žalobce upozornil tabulku předloženou jako součást mise č. 3, dle které bylo doměřeno antidumpingové clo na zboží dovezené mimo jiné na JSD č. 12CZ1703001JWKVYS0. V této tabulce je ovšem zboží přijaté na výše uvedené JSD evidováno za každou položku šroubu, matici podle jejich velikosti a závitů, které jsou uvedeny na faktuře a nikoliv pouze za veškeré množství zboží pod kódem 731815. Konkrétně lze tedy uvést, že přijatá faktura č. FQ20120015 ze dne 5. 8. 2012 (týkající se JSD č. 12CZ1703001JWKVYS0) obsahuje členění jako např. M05x055, M05x060, M05x070 atd. Pokud tabulka z mise č. 3 obsahuje členění těchto šroubů dle jejich velikosti M05x055, M05x060, M05x070 atd., je dle žalobce evidentní, že tabulka je uměle dotvořena.
25. Dle názoru žalobce tabulka v EXCEL z mise OLAF č. 1 a mise č. 2 nesplňuje test pravdivosti (věrohodnosti). Obě tabulky se liší ve způsobu popisu komodity. Není vůbec zřejmé, jak je možné, že v tchajwanské celní databázi jsou údaje o dovozech z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan a následných vývozech z Tchaj-wanu do Evropy pokaždé evidovány zcela odlišně. Žalobce namítá, že tabulka v EXCEL z mise č. 1 a z mise č. 2, kterou předložil OLAF a kterou měl údajně získat od tchajwanského Celního vyšetřovacího oddělení (DOI) zřejmě v neúplné podobě (jen s některými sloupci), není originální listinou, ale dodatečně doplněnou tabulkou. S touto tabulkou bylo manipulováno a není zaručena její věrohodnost původu a neporušitelnost obsahu.

V. Procesní deficity při získání důkazních prostředků

26. Žalobce dále namítá, že Zprávy OLAF neobstojí z hlediska testu věrohodnosti také z hlediska tvorby a procesu vzniku tohoto důkazního prostředku.

Mise OLAF č. 1

27. Ze Závěrečné zprávy OLAF (část 2.2, str. 4) vyplývá, že OLAF již na podzim roku 2011 pojal podezření či obdržel upozornění, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Členské země EU byly o tomto podezření informovány na schůzkách konaných dne 29. až 30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012 a dále sdělením AM 2012/010 ze dne 27. 6. 2012.
28. OLAF se nejdříve obrátil na členské státy, aby poskytly údaje o dovozech týkajících se 21 tchajwanských společností (viz str. 3 Zprávy z mise č. 1; příp. str. 5 Závěrečné Zprávy OLAF bod 2.3), a to sdělením AM 2012/010 ze dne 18. 7. 2012. Členské státy poskytly OLAF údaje o dovozu zboží z Tchaj-wanu. Česká republika tak učinila dne 1. 10. 2012, kdy odeslala na OLAF tabulky s údaji o požadovaných dovozech (tato informace vyplývá z odpovědi žalovaného – výzvy ze dne 16. 10. 2015 pod č.j. 39362-8/2015-900000-304.3). OLAF zkompletoval jednotlivé údaje o dovozech z Tchaj-wanu za všechny členské státy a dne 1. 8. 2013 zaslala pracovnice OLAF (B. E.) prostřednictvím e-mailu tabulku s čísly kontejnerů, názvu odesílatele a přepravce na tchajwanské celní vyšetřovací oddělení (DOI), což vyplývá z Annex č. 2 Zprávy z mise č. 1 (str. 14). Dne

23. 10.2013 zaslalo tchajwanské celní vyšetřovací oddělení (DOI) mailem odpověď OLAF. Tato odpověď obsahuje dopis ředitele DOI (C., Y.-L.).
29. Z dokumentů tedy vyplývá, že OLAF odeslal DOI informace o 2 600 kontejnerech, které shromáždily členské státy (viz str. 5 Zprávy z mise č. 1), DOI se podařilo za téměř tři měsíce v jeho databáze identifikovat pouze 1 110 kontejnerů (viz dopis ředitele DOI, dále str. 5 Zprávy z mise č. 1). OLAF se poté s DOI dohodl, že DOI provede identifikaci dalších dovozů a zpětných vývozů pouze k osmi tchajwanským společnostem (viz Zpráva z mise č. 2 str. 8). DOI tímto způsobem dohledal dalších 226 zásilek (tj. 220 kontejnerů; viz str. 9 Zprávy z mise č. 2). Tato činnost mu však zabrala další rok (viz dopis DOI ze dne 16. 10. 2014, který je uveden ve Zprávě z mise 2 na str. 9 – viz níže).
30. Žalobce shledává následující pochybení při získání důkazních prostředků:
- 1) E-mail ze dne 24. 10. 2013 odeslaný z tchajwanského Celního vyšetřovacího oddělení (DOI) D. M. neobsahuje Přílohu č. 1, Přílohu č. 2 a Přílohu č. 3. Je pravda, že tyto přílohy obsahuje následný mail (ze dne 24. 10. 2013) od D. M. adresovaný J. G. a B. E. a že na tyto přílohy je výslovně odkazováno v dopisu ředitele DOI, z čehož lze dojít k závěru, že nějaké přílohy dopis ředitele DOI obsahovat musel. Žalobce namítá, že není prokázáno doručení Přílohy č. 1 až 3 úřadu OLAF a z tohoto důvodu jsou tabulky v EXCEL jako důkazní prostředek neprůkazné.
 - 2) Údaje z Přílohy č. 2 totiž OLAF upravil, aniž by byla doložena původní originální tabulka zasláná dopisem DOI ze dne 23. 10. 2013. Jak totiž vyplývá ze Zprávy z mise č. 1 (str. 6), „List 2 je rozšířená databáze. OLAF pracovní list zúžil na formát, který je lépe čitelný: „Tchajwanské spárování s dovozy z Číny.xlsx“, připojený k této zprávě z mise jako Příloha 4.“ Příloha 2 (vedená jako Annex 4) nemůže být hodnověrným důkazním prostředkem, neboť jde o upravený dokument a nelze tak ověřit neporušitelnost obsahu a věrohodnost původu Přílohy č. 2.
 - 3) Další důkazem má být Annex 5 (str. 37 až 77 Zprávy z mise č. 1). Ve Zprávě z mise č. 1 (str. 6) se uvádí: „OLAF 143 kontejnerů spároval s dovozy do EU a vytvořil samostatnou databázi „Spárované zásilky ex masterlist.xlsx.“ Annex 5 je pouze uměle vytvořenou přílohou, kterou OLAF dodatečně dopracoval a nejde o důkazní prostředek. I v tomto případě nejde o originální dokument, u kterého by byla dodržena neporušitelnost obsahu a věrohodnost původu.
 - 4) Jako důkazní prostředek nelze uznat ani Přílohu č. 1 (ve Zprávě z mise č. 1 vedená jako Annex 2) obsahující existenci 34 společností, které mají vztah k 1 110 ks kontejnerů. Přílohu č. 1 DOI nedoložilo žádným originálním důkazním prostředkem. Jak již žalobce uvedl v této žalobě (část III. Závaznost Zpráv OLAF z hlediska testu bezprostřednosti důkazního prostředku, u takovéto listiny absentuje bezprostřednost důkazního prostředku (není doložen listinou, z které tento závěr plyne).
 - 5) Z dokumentů není jasné, jak DOI zjistilo, že z 1 110 kontejnerů bylo 143 kontejnerů dovezeno na Tchaj-wan z Čínské lidové republiky osmi logistickými společnostmi (viz str. 14 a 16 Zprávy z mise č. 1). Zpráva DOI neuvádí žádnou informaci, jak k tomuto závěru DOI došel a z jakých důkazních prostředků to vyplývá.

Mise OLAF č. 2

31. Ze Zprávy z mise č. 2 vyplývá, že 16. 10. 2014 obdržel OLAF od DOI dopis (OLAF2014037-1) uvádějící výsledky jeho dosavadního vyšetřování (str. 9 Zprávy z mise

č. 2). Dle DOI se mělo jednat o 226 zásilek (220 kontejnerů) spojovacích prostředků dovezených osmi tchajwanskými společnostmi z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan na základě celního odbavení F1 (dovoz do bezcelní oblasti) nebo L1 (dovoz do celního skladu), které měly být opětovně vyvezeny do EU na základě celního odbavení D5 (vývoz z celního skladiště) nebo F5 (vývoz z bezcelní oblasti).

32. Žalobce shledává následující pochybení při získání důkazních prostředků:

1) OLAF nedoložil způsob získání dopisu DOI ze dne 16. 10. 2014, takže není možné ověřit jeho doručení a z tohoto důvodu je důkazní prostředek neprůkazný. Není totiž jednoznačně prokázáno, že jde o originální dokument zasláný úřadem DOI.

2) Dopis ze dne 16. 10. 2014 (OLAF2014037-1) neodkazuje na žádné přílohy. Dopis obsahuje pouze sdělení, že „předáváme dovozní a vývozní informace týkající se spojovacího materiálu, jehož překládka byla realizována osmi tchajwanskými společnostmi, u nichž existuje toto podezření“. OLAF nedoložil dokumentaci, ze které by bylo zřejmé, že DOI poslal právě uvedené přílohy, které mají být důkazním prostředkem.

3) Závěr OLAF, že osm tchajwanských společností, které se údajně podílí na překladu čínských spojovacích prostředků přes Tchaj-wan (viz str. 8 Zprávy z mise č. 2, nebo str. 5 Zprávy z mise č. 1), je nepodložený, neboť DOI v dopise ze dne 16. 10. 2014 (OLAF2014037-1) konstatuje, že u těchto společností existuje podezření. OLAF tedy nemá žádný důkaz (protože ho nemá ani DOI), že právě těchto osm společností provádí překládku čínského zboží v celních skladech.

4) Z dokumentů DOI není jasné, jak DOI zjistilo, že ze zbývajících kontejnerů (2.660 minus 1.110 kontejnerů) bylo 220 kontejnerů dovezeno na Tchaj-wan z Čínské lidové republiky osmi logistickými společnostmi (viz str. 9 Zprávy z mise č. 2). Zpráva DOI neuvádí žádnou informaci, jak k tomuto závěru DOI došel a z jakých důkazních prostředků to vyplývá.

5) Zpráva z mise č. 2 je nevěrohodná také proto, přílohy Annex 4.1 až 4.14 jsou neúplné.

33. Není možné tvrdit, že neuvedení čísel kontejnerů u údajného dovozu z Čínské lidové republiky nemá vliv na důkazní sílu Zprávy OLAF. Vždyť správce cla a žalovaný postavili doměření cla u zásilek spojovacího materiálu dovezeného z Tchaj-wanu na jejich ztotožnění pomocí čísel kontejnerů, která byla shodná na českých JSD (kterými společnost zboží proclila v ČR) s čísly kontejnerů v databázi tchajwanské celní správy u vývozu z Tchaj-wanu.

Absence čísel kontejnerů u dovozu z Čínské lidové republiky vyvolává proto následující

34. Neuvedení čísel kontejnerů nelze „omluvit“ ani případným poukazem na (nutnou) omylnost a nedokonalost lidského jednání, tedy i jednání tchajwanského celního vyšetřovacího oddělení.

35. Ztotožnění zásilek bylo provedeno prostřednictvím čísel kontejnerů. Pokud ale žalovaný, správce cla a OLAF tvrdí, že dovezené zásilky pocházejí z Čínské lidové republiky a na Tchaj-wanu byly přeloženy, pak je zcela nepochopitelné, proč tabulky v EXCEL neobsahují čísla kontejnerů na údajný dovoz tohoto zboží z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan, když údajně všechny údaje v tabulce jsou pravdivé. Čísla kontejnerů u dovozu z Čínské lidové republiky jsou uvedena pouze u JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4.

36. Shrnutí provedené žalobcem:

1) Všechny listiny, které předložil OLAF, a které měl údajně získat od DOI nejsou originální listinou, ale pouze kopií zpravidla poslanou mailem. S těmito listinami mohlo být manipulováno.

2) OLAF zaslal DOI k identifikaci celkem 2 600 kontejnerů. DOI identifikoval ke dni 23. 10. 2013 celkem 1 110 kontejnerů, zbývajících 220 kontejnerů identifikoval DOI (ve vztahu k osmi tchajwanským společnostem) až za další rok (viz dopis ze dne 16. 10. 2014; OLAF2014037-1). Podle názoru žalobce je nepochopitelné, že dohledání 220 kontejnerů týkající se osmi společností trvá jeden rok a to v situaci, kdy tchajwanská celní databáze obsahuje údajně pravdivé údaje. Žalobce dochází k závěru, že tchajwanskou celní databázi nelze považovat za důkazní prostředek.

3) Žalobce dále vyjádřil výhrady k tomu, jakým způsobem bylo tchajwanskou celní správou prováděno spárování dovozních a vývozních operací. Nikdy totiž celní úřad ani žalovaný nemohou dle žalobce vyloučit, že spárování dovozu z Čínské lidové republiky s vývozem z Tchaj-wanu nebylo provedeno chybně. Jediným nezpochybnitelným důkazním prostředkem je dovozní deklarace na dovoz zboží z Čínské lidové republiky a exportní deklarace na vývoz zboží z Tchaj-wanu. Tím by mohlo dojít k porovnání údajů o popisu komodity, hmotnosti a počtu kusů a ztotožnění zásilky se zásilkou, která měla být údajně dovezena z Čínské lidové republiky.

4) Skutečnost, že z „důvodu důvěrnosti údajů“ nebyly tchajwanskými celními orgány poskytnuty kopie celních deklarací, nemůže být dle žalobce důvodem, aby bylo společnosti doměřeno clo na základě tabulek v EXCEL, které nejsou bezprostředním důkazním prostředkem.

5) Žalobce znovu opakuje, že ve Zprávách z misí OLAF a v nich uvedených tabulkách není společnost SCONTO jako dovozce uvedena ani jednou.

6) Tabulka, kterou dopracoval OLAF (viz např. Annex 5 označený jako Linked consignments ex masterlist.xlsx ve Zprávě z mise č. 1 na str. 37-77), obsahuje název společnosti SCONTO na str. 53, ale jak je uvedeno shora v části IV. b1/ Mise OLAF č. 1, jde o uměle vytvořenou přílohu, kterou pro své účely spároval OLAF. Taková tabulka ale není autentická a nejedná se o důkazní prostředek.

VI. Rozpory v tabulkách v EXCEL

37. Žalobce je přesvědčen, že jeho argumentace zpochybňuje správnost tabulek v EXCEL i z dalších hledisek, když v odvolání namítal nesrovnalosti v tabulkách ve srovnání s jinými důkazními prostředky.

a) JSD č. 12CZ17610012XYKFB6 (kontejner č. MEDU2301921) a JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04 (kontejnery č. MEDU1720482, MEDU2159289)

a1) JSD č. 12CZ17610012XYKFB6

Důkazy předložené žalobcem:

□ na JSD uveden jako odesílatel SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD.

□ na bill of lading č. MSCUTX860814 ze dne 22. 5. 2012 je uvedeno – kontejner č. MEDU2301921, shipper (lodní zasílatel) SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD., 28 palet, váha 21.100 kg, HS CODE: 7318151090

□ přijatá faktura č. FQ20120006 ze dne 10. 5. 2012 od SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD.

□ certificate of origin – č. TFIA00436 ze dne 17. 5. 2012 (země původu Tchaj-wan)

a2) JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04

Důkazy předložené žalobcem:

□ na JSD uveden jako odesílatel SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD.

□ na bill of lading č. MSCUTX860822 ze dne 22. 5. 2012 je uvedeno – kontejner č. MEDU1720482, č. MEDU2159289, shipper (lodní zasílatel) SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD., HS CODE: 7318151090

- č. MEDU1720482 - 27 palet, váha 21.000 kg

- č. MEDU2159289 – 27 palet, váha 21.700 kg

□ přijatá faktura č. FQ20120005 ze dne 10. 5. 2012 od SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD.

□ certificate of origin – č. TF12IA00435 ze dne 17. 5. 2012 (země původu Tchaj-wan)

38. V žalobcem vzpomínaných tabulkách se vyskytují následující nesrovnalosti:

- 1) Datum dovozu z Čínské lidové republiky
- 2) Chybějící čísla kontejnerů na dovoz zboží z Čínské lidové republiky
- 3) Rozdílný způsob popisu zboží ve Zprávách OLAF z jednotlivých míst, identifikace zásilek dle počtu kusů v různých sloupcích téže tabulky
- 4) Identifikace zásilek podle počtu kusů v tabulce v EXCEL, JSD a přijaté faktuře
- 5) Některé řádky nevyplněny, hmotnost zboží na jednotlivých řádcích
- 6) Popis komodity
- 7) Celní režim
- 8) Údaje o vývozci a kupujícím

b) JSD č. 12CZ1761001IDEBWG9 (kontejnery č. MSCU3385617, MEDU3387051)

Důkazy předložené žalobcem:

□ na JSD uveden jako odesílatel SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD.

□ na bill of lading č. MSCUTX856762 ze dne 14. 5. 2012 je uvedeno – kontejner č. MSCU3385617, č. MEDU3387051, shipper (lodní zasílatel) SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD., HS CODE: 7318151090

- č. MSCU3385617 – 29 palet, váha 22.000 kg

- č. MEDU3387051 - 29 palet, váha 22.000 kg

□ přijatá faktura č. FQ20120002 ze dne 27. 4. 2012 od SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD.

□ certificate of origin – č. TF12IA00413 ze dne 11. 5. 2012 (země původu Tchaj-wan)

39. V žalobcem vzpomínaných tabulkách se vyskytují následující nesrovnalosti:

- 1) Datum dovozu z Čínské lidové republiky
 - 2) Chybějící čísla kontejnerů na dovoz zboží z Čínské lidové republiky
 - 3) Rozdílný způsob popisu zboží ve Zprávách OLAF z jednotlivých míst, identifikace zásilek dle počtu kusů v různých sloupcích téže tabulky
 - 4) Identifikace zásilek podle počtu kusů v tabulce v EXCEL, JSD a přijaté faktuře
 - 5) Některé řádky nevyplněny, hmotnost zboží na jednotlivých řádcích
 - 6) Popis komodity
 - 7) Celní režim
 - 8) Údaje o vývozci a kupujícím
 - 9) Pravá část tabulky
- c) JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 (kontejnery MSKU7913780, MSKU3348818)

Důkazy předložené žalobcem:

□ na JSD uveden jako odesílatel ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD.

□ na bill of lading č. 556901251 je uvedeno – kontejner č. MSKU7913780, č. MSKU3348818, shipper (lodní zasílatel) ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD., HS CODE: 73181589

□ č. MSKU7913780 – 32 palet, 21.500 kg

□ č. MSKU3348818 – 31 palet, 21.200 kg

□ přijatá faktura č. KCMEK-10548 ze dne 28. 4. 2012 od ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD.

□ certificate of origin – č. TF12IA00372 (země původu Tchaj-wan)

40. V žalobcem vzpomínaných tabulkách se vyskytují následující nesrovnalosti:

- 1) Datum dovozu z Čínské lidové republiky
- 2) Chybějící popis zboží a kód zboží v Annex č. 4 Zprávy z mise č. 1, rozdílný způsob popisu zboží ve Zprávách OLAF z jednotlivých misí
- 3) Rozdílný způsob popisu zboží ve Zprávách OLAF z jednotlivých míst, identifikace zásilek dle hmotnosti v různých sloupcích téže tabulky
- 4) Celní režim
- 5) Údaje o vývozci a kupujícím
- 6) Pravá část tabulky

Shrnutí - Rozpory v tabulkách

41. Žalobce uvedl, že je oprávněn zpochybnit věrohodnost důkazních prostředků, o které opřel žalovaný výrok svých rozhodnutí. Žalovaný nedoložil celní deklarace na dovoz zboží z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan a vývozní celní deklarace z Tchaj-wanu do EU či Singapuru, kterými by prokázal správnost tabulek v EXCEL. Celní orgány nedoložily, jakým způsobem došlo ke spárování zásilek spojovacích prostředků dovezených z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan a vyvezených z Tchaj-wanu do EU

či Singapuru. Pro spárování zásilek musí existovat „klíč“ či algoritmus, jehož základ je v počítačově vedené evidenci. Zprávy OLAF žádný takový „klíč“ či algoritmus nepopsaly a nedoložily. Aby tento „klíč“ existoval, musela by být doložena auditní stopa mezi dovezeným kontejnerem na Tchaj-wan a jeho naložením právě na ty kontejnery, které dovezl žalobce (jako důkaz si lze představit kopie odpisových karet zboží vedené tchajwanskými celními orgány). Žalovaný konstatuje, že zárukou správnosti je fakt, že tabulky v EXCEL zpracovalo tchajwanské celní vyšetřovací oddělení (DOI). Ale tento důkaz není autentický, je zprostředkovaný a žalobce nemá žádnou možnost zjistit, zda DOI provedl správné spárování zásilek. Na jedné straně žalovaný měl k dispozici originální důkazní prostředky od žalobce, které tvořily uzavřený řetězec na sebe navazujících dokladů osvědčujících správnost původu zboží na Tchaj-wanu, které jako důkaz odmítl. Současně se ale žalovaný opírá o zprostředkované, neautentické, odvozené, neoriginální důkazní prostředky, kterým jsou Zprávy OLAF. Ty však za důkaz považuje.

42. Podle názoru žalobce nedosahují důkazy žalovaného ani nejnižší důkazní standard, neboť věrohodnost tabulek v EXCEL je zásadním způsobem vyvrácena. Bez prokázání „klíče“ či algoritmu“ spárování zásilek v objemu miliard šroubů, matic a podložek nelze uvěřit, že jsou tabulky věrohodné.

Návrh na provedení důkazních prostředků:

43. Žalobce navrhuje, aby se soud obrátil dle § 93 odst. 4 daňového řádu ve spojení s § 57 odst. 1 daňového řádu na tchajwanské celní vyšetřovací oddělení (Department of investigation customs administration, 9F, 13 TA Cheng Street, Taipei, Taiwan) a vyžádal si originální celní deklarace na dovoz zboží z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan a celní deklarace na vývoz zboží z Tchaj-wanu, které bylo procleno na JSD č. 12CZ17610012XYKFBV6, č. 12CZ1761001FQ5SX04, č. 12CZ1761001IDEBWG9 a č. 12CZ1773001D8LGPI4. Čísla celních deklarací jsou uvedena v tabulkách v EXCEL (resp. ve Zprávách OLAF z mise č. 1 a mise č. 2).
44. Dále žalobce navrhuje, aby si soud současně vyžádal „klíč“ či „algoritmus“, jakým byly spárovány zásilky z Čínské lidové republiky se zásilkami dovezenými žalobcem. Tímto „klíčem“ mohou být odpisové karty zboží, které běžně používá česká celní správa při provozování celních skladů či svobodných pásem.

Rozpor Zprávy OLAF s jinými důkazními prostředky

45. Žalobce uplatnil vlastní verzi skutkového stavu, když předložil osvědčení o původu zboží (*certificate of origin*), která prokazují tchajwanský původ zboží. Tyto certifikáty obsahují jméno tchajwanského prodávajícího (SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD a ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD.) a navazují na další předložené dokumenty (*bill of lading*, faktura, české JSD). Tyto doklady tvoří uzavřený řetězec na sebe navazujících důkazů. Žalobce se vymezil vůči zprávě OLAF vlastní věrohodnou skutkovou verzí případu a předložil celním orgánům důkazy o tom, že skutkový stav je jiný, než k jakému žalovaný dospěl. Navíc navrhl provedení důkazních prostředků, které žalovaný odmítl provést.
46. Důkazem jsou dle žalovaného obě Zprávy OLAF. Žalobce ale tento důkaz zpochybnil. Žalovaný všechny výhrady žalobce odmítl, a tabulku používá jako důkaz, který má údajně vyvracet správnost důkazních prostředků předložených společností. Dochází k

zacyklování, neboť údaje v tabulce v EXCEL žalobce právně relevantně zpochybnil, ale tyto údaje přitom žalovaný používá pro zpochybnění údajů (důkazů), které předložil žalobce. Podle názoru žalobce Zpráva OLAF ještě netvoří skutková zjištění, neboť skutková zjištění by měla vyplývat z důkazů předložených žalobcem. Tímto důkazem je listina certificate of origin a bill of lading.

Hodnocení certificate of origin

47. Žalobce během kontroly jako důkaz o původu zboží na Tchaj-wanu předložil certificate of origin (osvědčení o původu) vydané Tchajwanskou textilní federací (certificate of origin č. TF12IA00413, TF12IA00435, TF12IA00436 a TF12IA00372), dle kterých je zboží původem z Tchaj-wanu. Žalovaný tento důkaz jako původu zboží odmítl, když uvedl, že tento certifikát o původu není vydán dle žádného právního předpisu EU ani podle žádné mezinárodní smlouvy, kterou by byla EU či její členské státy vázány. U tohoto certifikátu není ani založena povinnost administrativní spolupráce mezi Tchaj-wanem a EU. Dle žalovaného není patrné, podle jakých předpisů byl vydán, a proto tento certifikát nemůže mít jiný než podpůrný charakter, a to do nejpozději do doby, než se prokáže něco jiného (str. 28).
48. Žalovaný dle názoru žalobce přehlédl čl. 47 nařízení Komise č. 2454/93, kterým se provádí celní kodex Společenství, ve kterém jsou stanoveny obecné požadavky na osvědčení o nepreferenčním původu zboží při dovozu. Dle bodu a) musí být vydáno orgánem nebo jiným spolehlivým subjektem řádně pověřeným k provádění těchto úkonů vydávající zemí a dle bodu b) musí obsahovat veškeré údaje potřebné ke ztotožnění výrobku, jehož se týká. Předložené certificate of origin tyto podmínky splňují. Není tedy pravda, co tvrdí žalovaný, že z „textu certificate ani nevyplývá, že by byl vydán podle nepreferenčních pravidel EU, tj. podle článků 22 až 26 celního kodexu a článků 35 a násl. nařízení č. 2454/93“, když právě čl. 26 celního kodexu stanoví, že celní předpisy mohou stanovit, že původ zboží musí být prokázán předložením určitého dokladu. Tímto dokladem je dle čl. 47 prováděcího nařízení prosté osvědčení o původu zboží s obecnými náležitostmi. Žalovaný se dále zabývá tím, zda je možné dle unijního práva ověřovat správnost údajů v takovém certifikátu a uvádí, že u tohoto typu certifikátu není založena povinnost administrativní spolupráce s Tchaj-wanem. Dochází k závěru, že tato povinnost není unijním právem založena, a proto certificate of origin není rovnocenný důkaz zprávy OLAF, která má právní základ v právu EU.
49. Žalobce uvedl, že žalovaný odkazuje na judikaturu Soudního dvora EU (SDEU), která není pro danou věc relevantní. Rozsudky se týkají preferenčních důkazů původu zboží (nikoliv nepreferenčního původu jako v případě žalobce). Z této judikatury plyne, že pokud se rozhodla EU poskytnout výhodu v preferenční celní sazbě, má právo důkaz o preferenčním původu zboží ověřit a zpochybnit. Oba rozsudky řeší odlišné situace. Závěry, který vyplývají z rozsudků C-153/94 Faroe Seafood a C-409/10 Afasia Knits Deutschland, na případ žalobce nedopadají. Právo EU přiznává určité privilegované postavení dokladům prokazujícím preferenční původ zboží, současně si však EU vyhradila právo tyto doklady o původu ověřovat ve spolupráci se zemí vývozu (čl. 97t nařízení č. 2454/93 či příslušné mezinárodní smlouvy). Z judikatury NSS (rozsudek ze dne 7. 5. 2014, č.j. 1 Afs 117/2013) k prokázání preferenčního původu zboží vyplývá, že stanovení preferenčního původu zboží je založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že preferenční původ zboží je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu

je zajištěna díky spolupráci mezi dotyčnými správními orgány. Fungování tohoto systému spolupráce je založeno na tom, že celní úřad dovozního státu uznává posouzení legálně provedená orgány vývozního státu. Prokazování preferenčního původu zboží je v celních předpisech a judikatuře postaveno na jiném přístupu než u nepreferenčního původu zboží. To ovšem nic nemění na tom, že certificate of origin je důkazním prostředkem, i když nedává unijní právo právní základ pro jeho ověření. V daném případě je nutné postupovat dle daňového řádu, který obecně nepředpisuje postup a ani neurčuje váhu jednotlivých důkazů tím, že by některým důkazům přiznával vyšší pravdivostní hodnotu nebo naopak určitým důkazním prostředkům důkazní sílu zcela nebo zčásti odpíral. Je to právě žalovaný, který by měl unést důkazní břemeno, že mělo být uplatněno antidumpingové clo. Žalovaný postupoval nezákonně, když neakceptoval certificate of origin předložená žalobcem jako důkaz o původu zboží na Tchaj-wanu. Ze Zprávy OLAF nelyne, že by Tchajwanská obchodní komora či textilní federace vyloučily pravost Osvědčení o původu č. TF12IA00413, TF12IA00435, TF12IA00436 a TF12IA00372. Tchajwanská textilní federace je spolehlivým subjektem řádně pověřeným k provádění těchto úkonů vydávající zemí (čl. 47 prováděcího nařízení). Celní úřad navíc pravost certificate of origin ověřil na stránkách <https://cocp.trade.gov.tw> a nezjistil žádné nesrovnalosti (viz např. str. 22 Zprávy CÚ).

50. Žalobce konstatoval, že proti sobě stojí dva rovnocenné důkazní prostředky. Oba jsou získány od příslušného státního orgánu, a aby mohl být jeden z nich odmítnut, bylo povinností žalovaného uvést, proč Zpráva OLAF má větší důkazní sílu než certificate of origin, což ale neučinil, ale pouze apodikticky Zprávu OLAF akceptoval. Vůbec nezhodnotil, že tabulky v EXCEL vykazují celou řadu deficitů. Žalovaný tak uplatnil selektivně princip důvěry v činnost orgánů státu Tchaj-wan. Pro odstranění vzniklého rozporu měl celní úřad vést další dokazování, aby zjistil skutkový stav co nejuplněji (§ 92 odst. 5 DŘ). Žalobce navrhoval jako důkazní prostředek spisový materiál, na základě kterého Tchajwanská textilní federace vydala certificate of origin č. TF12IA00413, TF12IA00435, TF12IA00436 a TF12IA00372. Povinnost vyplývá z § 93 odst. 4 DŘ, neboť textilní federace mají v držení listiny nebytné pro správu daní (§ 57 odst. 1 písm. d/ daňového řádu). Současně žalobce navrhoval, aby Tchajwanská textilní federace provedla kontrolu původu zboží z předložených dokladů od společnosti SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD. a ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD., zda nebylo vydání certificate of origin způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Žalovaný navržené důkazní prostředky neprovedl z důvodu, že neexistuje mezinárodní smlouva s Tchaj-wanem, která by toto ověření umožňovala a dále proto, že zpráva OLAF má právní základ v právu EU. S tím žalobce nesouhlasí, možnost obrátit se na příslušný subjekt na Tchaj-wanu daňový řád umožňuje (§ 93 odst. 4 daňového řádu) a bude záležet na právní úpravě na Tchaj-wanu, zda odpoví. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. č.j. 7 Afs 86/2013.

Návrh na provedení důkazních prostředků:

51. Žalobce navrhuje, aby se soud obrátil na Tchajwanskou textilní federaci, zda jsou Certificate of origin č. TF12IA00413, TF12IA00435, TF12IA00436 a TF12IA00372 založeny na správném popisu skutečností, tj. zda osvědčují původ zboží na Tchaj-wanu.

Hodnocení bill of lading

52. Žalobce uvedl, že v bill of lading je uvedena v kolonce „shipper“ (lodní zasilatel) vždy shodná společnost (SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD. resp. ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD.), od které žalobce koupil zboží, jako na přijaté faktuře. Jména obou společností jsou uvedena také v kolonce 2 JSD (Odesílatel/vývozce) při propuštění zboží do režimu dovoz. Existuje tedy shoda mezi údaji v bill of lading, přijatých fakturách a tuzemských JSD. Žalobce si je vědom, že to samo o sobě ještě nemusí prokazovat původ zboží na Tchaj-wanu v souladu s čl. 23 a čl. 24 celního kodexu, ale prokazuje to, že údaje o prodávajícím uvedeném na přijaté faktuře, českém JSD a bill of lading jsou shodné.

Hodnocení účtů pro platbu zboží

53. Správce cla měl pochybnosti o původu zboží z údajů o platbách za zboží. Dle zjištění správce cla byly platby poukazovány na účty, na které žalobce v minulosti platil i za zboží nakupované od čínských dodavatelů. Šlo o účty pod názvem FASTONE INDUSTRIAL LIMITED CHAI WAN (účet v bance BANK OF COMMUNICATIONS v SANGAI) a KINTERCEL HOLDINGS LIMITED, HONG KONG (účet v bance HSBC HONG KONG). Z toho měla vyplývat indicie o původu předmětného zboží z Čínské lidové republiky. Celní úřad byl veden úvahou, že pokud v minulosti bylo placeno za zboží od čínských zákazníků QINGDAO FASTONE IMP. & EXP. CO. LTD. a KINTERCEL HOLDINGS LIMITED na výše uvedené účty, může jít o zboží čínského původu. Do úvahy však může přicházet i názor opačný, tj. že čínské zboží mohlo být ve skutečnosti tchajwanského původu. Žalobce v odvolání uvedl, že dle jeho názoru se jedná o holdingový účet nebo o účet místního platebního zprostředkovatele. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá k dispozici důkazní prostředek, navrhol, aby žalovaný vyzval dle § 93 odst. 4 daňového řádu ve spojení s § 57 odst. 1 daňového řádu banku BANK OF COMMUNICATIONS OBU, 1ST FLOOR NO. 188, YINCHENG ZHONG R., PUDONG, SHANGAI 200120 a banku HSBC HONG KONG, 1 QUEENS ROAD CENTRAL, HONG KONG o sdělení, zda se jedná o holdingový účet nebo účet platebního zprostředkovatele a jaké společnosti měly přístup k tomuto účtu. Tímto důkazním prostředkem žalobce hodlal prokázat, že nejde o účet společnosti QINGDAO FASTONE IMP. & EXP. CO. LTD. a KINTERCEL HOLDINGS LIMITED, jak se mylně domníval správce cla, ale že se skutečně jedná o holdingový účet nebo účet platebního zprostředkovatele.

Návrh na provedení důkazních prostředků:

54. Žalobce navrhuje, aby případné informace o charakteru účtu zjistil soud, pokud to bude považovat za podstatné pro jeho rozhodnutí.

Neprovedení důkazních prostředků žalovaným

55. Žalobce navrhol provedení i dalších důkazních prostředků. Konkrétně navrhol výslech B. C., ředitele společnosti Peng Hong Wang Industry Co. Ltd a SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD., pana T., K. ze společnosti J. Shine International Logistic Co. Ltd, Kaohsiung City, Tchajwan, pana C., H. ze společnosti Shiau Young Industry Co. Ltd., Taichung City, Tchaj-wan, pana L., H. ze společnosti TR Logistics Co. Ltd., Kaohsiung, Tchaj-wan a blíže nespécifikovaného statutárního zástupce společnosti Zhao Hsi Industry Co. Ltd. Žalovaný v rozhodnutích odůvodnil, proč výslechy neprovede.

Návrh na provedení důkazních prostředků:

56. Žalobce navrhuje, aby byly provedeny výsledky výše uvedených osob v soudním řízení, a to tchajwanskými správními orgány (celní či daňová správa).

Ztotožnění dle sazebního zařazení

57. Námitkou týkající se ztotožnění dle sazebního zařazení žalobce hodlal upozornit na to, že tabulka v EXCEL vyvolává i další pochybnosti ohledně přesné identifikace zboží. Je-li totiž jediným důkazním prostředkem Zpráva z mise OLAF včetně tabulek, ale tchajwanské celní deklarace DOI neposkytlo, bylo nutné ověřit správnost jednotlivých údajů uvedených v tabulce za účelem ztotožnění zboží. Jinak řečeno, žalobce musel mít jistotu, že tabulky v EXCEL obsahují jednoznačně identifikované zboží (popisem a současně číselným označením), které podléhá antidumpingovému clu.
58. Z celního zařazení zásilek spojovacího materiálu je shoda na prvních šesti číslech zbožívého kódu vyplývajících z číselného označení Světové celní organizace. V dalších pozicích se však liší. To je způsobeno tím, že číselné označení na dalších pozicích dle Nařízení č. 2658/87 a Taric se nevztahuje na vývozce ze zemí mimo EU, kteří se pravděpodobně řídí vlastním číselným označením zboží. Pro účely ztotožnění zboží za účelem doměření antidumpingového cla je však číselné označení dovezeného spojovacího materiálu zásadní. Položka 731815 zahrnuje dle celního sazebníku „Ostatní šrouby a svorníky (maticové šrouby), též s jejich maticemi nebo podložkami“. U této položky se uplatňuje sazba 3,70%, ale pouze u některého zboží je antidumpingové clo. V daném případě je proto nutné, aby byl dovezený spojovací materiál jednoznačně ztotožněn, což se v daném případě nestalo. Pokud byl totiž spojovací materiál na Tchaj-wanu zařazen do zbožívého kódu 73181590007, nedošlo tak ke ztotožnění zboží s jeho číselným označením v kontrolovaných JSD.

Procesně právní námitky

Správce cla měl vyzvat k provedení opravy JSD samotnou společnost

59. Žalobce v odvolání namítal, že správce cla nevzal v úvahu ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, podle kterého, pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Podle názoru žalobce i celní úřad nepostupoval dle § 145 odst. 2 daňového řádu, ačkoliv jde o procesní ustanovení, jehož použití vyplývá z § 320 odst. 1 písm. c/ celního zákona. Ust. § 320 odst. 1 písm. c/ celního zákona stanoví, že pro řízení před celními orgány je závazný daňový řád, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství jinak. Ust. § 264 odst. 1 celního zákona stanoví, že „clo nebo daň lze doměřit na základě žádosti daňového subjektu o dodatečné doměření cla nebo daně nebo z moci úřední.“ V celním řízení účastník řízení (daňový subjekt) nepodává dodatečné JSD, ale požádá o dodatečné doměření cla, což je obdobný postup jako při podání dodatečného daňového přiznání. Úkon podání žádosti celnímu úřadu je obdobný úkonu podání dodatečného daňového přiznání. V obou případech jde tedy o úkon daňového subjektu a nikoliv úkon celního úřadu.
60. Správce cla doměřil clo u JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04, č. 12CZ17610012XYKfV6 a č. 12CZ1773001D8LGPI4 na základě zjištění vyplývajících ze Zprávy OLAF. U těchto JSD zahájil správce cla kontrolu dne 7. 8. 2013. Je třeba dle žalobce posoudit, zda správce cla mohl důvodně předpokládat již dne 7. 8. 2013, že bude

doměřeno antidumpingové clo u těchto JSD. Podle názoru žalobce tomu tak bylo. Ze Závěrečné zprávy (OLAF) č. OF/2011/0978/B1 - JG/pm/OLAF.B.1(S)(2014) 34954 (část 2.2, str. 4) vyplývá, že OLAF již na podzim roku 2011 pojal podezření či obdržel upozornění, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Členské země EU byly o tomto podezření informovány na schůzkách konaných dne 29. až 30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012 a dále sdělením AM 2012/010 ze dne 27. 6. 2012 (viz bod 2.3 Závěrečné zprávy OLAF; pozn. na str. 3 Zprávy z mise OLAF č. 1 je uvedeno datum 18. 7. 2012). Závěrečná zpráva OLAF (bod 2.2, str. 5) dále uvádí, že „výsledky analýzy uskutečněné OLAFEM byly projednány dne 14. 3. 2012 v rámci ad hoc jednání (v poznámce č. 6 je odkaz na Thor (2012)9049 ze dne 16.04.2012).“ Ze Zpráv OLAF a správního spisu je dle žalobce zřejmé, že správce cla disponoval relevantními pochybnostmi pro dodatečné doměření cla již při zahájení kontroly (7. 8. 2013). Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č.j. 2 Afs 209/2014. Podle názoru žalobce byla splněna podmínka uvedená v § 145 odst. 2 daňového řádu, že bylo možné důvodně předpokládat, že bude clo doměřeno. Celní úřad měl tedy vyzvat žalobce, aby požádal postupem dle § 264 odst. 1 celního zákona celní úřad, aby doměřil clo z moci úřední. Správce cla postupoval nezákonně, neboť měl přednostně použít postup dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Tím, že zahájil kontrolu, navýšil neoprávněně penále dle § 251 daňového řádu z dodatečně doměřeného cla vázícím se k výše uvedeným JSD. Žalovaný přehlédl, že žalobce zdůrazňoval, že správce cla postupoval nezákonně před zahájením kontroly. Je třeba odmítnout i názor, že čl. 78 celního kodexu a § 264 celního zákona jsou speciální ustanovení vůči § 145 odst. 2 daňového řádu, neboť obě ustanovení celních předpisů upravují jinou materii než § 145 odst. 2 daňového řádu a nejde mezi nimi o vztah speciality. Čl. 1 celního kodexu výslovně stanoví, že celní předpisy se skládají z tohoto kodexu a z předpisů přijatých k jeho provádění na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni. V rozsudku SDEU C-427/14 „Veloserviss“ se podává, že „z judikatury Soudního dvora navíc vyplývá, že členské státy mohou v oblasti působnosti celního kodexu nadále přijímat procesní pravidla, avšak musí zajistit, aby byla v souladu s tímto kodexem, a obecně i s příslušnými požadavky a zásadami unijního práva“.

61. Žalovaný se mylí i v tom, že tato námitka v podstatě již nemá smysl (neboť ve výroku zrušil předpis penále jako reakci na usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. ze dne 24.11.2015, č.j. 4 Afs 210/2014 - 57). Je totiž rozdíl, pokud penále bylo předepsáno a poté zrušeno odvolacím orgánem anebo penále nebylo vůbec předepsáno, neboť jeho předpis byl nezákonný. Druhá varianta má pro žalobce horší důsledky, neboť musel podat žádost o prominutí penále (část penále byla prominuta - § 259a odst. 2 daňového řádu) a zbývající část doplatit.

VII. Odpovědnost za vznik celního dluhu u nepřímého zastoupení

62. Žalobce uvedl, že byl v případě dovozu zboží na JSD č. 12CZ1761001IDEBWG9, č. 12CZ17610012XYKFFV6 a č. 12CZ1761001FQ5SX04 zastoupen formou nepřímého zastoupení společností ČSKD INTRANS s.r.o. (pozn. u JSD č. 12CZ1773001D8LGP14 měl žalobce zastoupení přímé). Podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu „Dlužníkem je deklarant. V případě nepřímého zastoupení je dlužníkem také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí.“ Podle čl. 4 bodu 12 celního kodexu „dlužníkem“ se rozumí osoba, která má povinnost zaplatit celní dluh.“ Dle bodu 18 čl. 4 celního kodexu se „deklarantem“ rozumí osoba, která činí celní prohlášení vlastním jménem, nebo osoba,

jejímž jménem je celní prohlášení činěno.“ Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č.j. 5 Afs 3/2014 (ve věci Lagermax spedice a logistika s.r.o.).

Výklad čl. 201 odst. 3 celního kodexu vs. princip právní jistoty

63. Podle názoru žalobce nemohl být celní dluh žalobci sdělen. Zúčtování cla a jeho sdělení žalobci sice proběhlo v roce 2015, tj. po vydání shora citovaného rozsudku NSS č.j. 5 Afs 3/2014, ale pro určení osoby, která je dlužníkem dle čl. 201 odst. 3 celního kodexu je rozhodující text tohoto ustanovení celního kodexu ke dni vzniku celního dluhu. V rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č.j. 9 Afs 105/2009 (ve věci Nieten Internationale Spedition, k.s.) Nejvyšší správní soud připomněl, že „judikatura Soudního dvora klade velký důraz na rozlišování mezi hmotněprávním vznikem celního dluhu, jenž vzniká „ze zákona“, a podmínkami pro jeho zaúčtování (čl. 217 až 221 celního kodexu) a sdělení dlužníkovi, jež musí být splněny, aby mohlo být zaplacení celního dluhu na dlužníku požadováno.“ Ale i kdyby rozsudek č.j. 5 Afs 3/2014 měl být použit i před jeho vydáním, rozsudek nezohledňuje všechny možné argumentační pozice. Konkrétně rozsudek nezohledňuje výklad čl. 201 odst. 3 celního kodexu ve vztahu k principu právní jistoty.
64. Podle názoru žalobce je česká jazyková verze čl. 201 odst. 3 celního kodexu jednoznačná v tom smyslu, že věta první a věta druhá v čl. 201 odst. 3 má stejný obsah, ale odlišná od jiných jazykových verzí (pozn. žalobce neporovnával text všech jazykových mutací čl. 201 odst. 3), které by mohly být upřednostněny na základě systematického nebo teleologického výkladu.
65. Žalobce nemohl s ohledem na nejasný text čl. 201 odst. 3 předvídat, že cílem komunitárního zákonodárce bylo učinit dlužníkem i zmocnitele (společnost SCONTO). Žalobce byl přesvědčen, že pokud udělil plnou moc formou nepřímého zastoupení, je s ohledem na text čl. 201 odst. 3 věta druhá dlužníkem nepřímý zástupce. Žalobce zastává i nadále názor, že by se měl soud přiklonit k principu právní jistoty a vyjít z českého znění čl. 201 odst. 3 celního kodexu, dle kterého není žalobce (jako zmocnitel) dlužníkem za celní dluh. K námitce, že odvolatel o chybě v české verzi zjevně ví, žalobce uvádí, že o této chybě v době propuštění zboží do volného oběhu (2012) žalobce nevěděl. Rozsudek NSS č.j. 5 Afs 3/2014 byl vydán až dva roky po dovozu zboží (soud rozhodl dne 29. 8. 2014).

Osoba deklaranta v rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu

66. Žalobce vyslovil přesvědčení, že nebyl odpovědný za celní dluh ani z dalšího důvodu. Žalobce byl v celním řízení (u výše uvedených JSD) zastoupen formou nepřímého zastoupení. Které osobě vzniká celní dluh, stanoví celní úřad rozhodnutím. Náležitosti rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu upravuje § 104 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon. Náležitostí rozhodnutí je uvedení deklaranta (§ 104 odst. 1 písm. h/).
67. Náležitosti jednotlivých kolonek dovozního JSD upravuje Příručka o způsobu vyplňování Jednotného správního dokladu a Jednotného správního dokladu doplňkového (jejíž vypracování je uloženo čl. 212 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství). Příručka vychází z celních předpisů, které stanoví formu, obsah a způsob vyplňování JSD. Za deklaranta je tedy nutné považovat pouze jednu osobu a tím je společnost ČSKD INTRANS jako nepřímý zástupce. Celní úřad tak měl za dlužníka dle

čl. 201 odst. 3 věta první celního kodexu považovat deklaranta, kterým je dle rozsudku NSS č.j. 5 Afs 3/2014 nepřímý zástupce (společnost ČSKD INTRANS). Ve smyslu čl. 201 odst. 3 věty první celního kodexu by mohla být dlužníkem pouze společnost ČSKD INTRANS, která je deklarantem. Společnost SCONTO nemůže být dlužníkem dle čl. 201 odst. 3 věty druhé

68. Žalovaný k této odvolací námitce sdělil (str. 40): *„Odvolateli možná uniklo, že výraz deklarant definovaný v článku 4 bod. 18 celního kodexu, není totožný s výrazem deklarant používaný v příloze č. 37 nařízení č. 2454/93 pro účely vyplňování kolonek celního prohlášení. Je zde určitá dvojjedinost deklaranta. V Hlavě II písm. C přílohy 37 nařízení č. 2454/93 je stanoveno, že do kolonky 14 se uvádí deklarant a zástupce, a dále, že k určení deklaranta nebo statusu zástupce se použije příslušný kód z přílohy 38 tohoto nařízení. V příloze 38 je uvedeno, že do kolonky 14 se uvádí kód 1 (deklarant), kód 2 (přímý zástupce), kód 3 (nepřímý zástupce). Z uvedeného vyplývá, že v kolonce 14 musí být uvedena jak datová skupina s údaji o deklarantovi nazvaná „Deklarant“, tak i datová skupina s údaji o zástupci nazvaná „Zástupce“. Deklarant podle celního kodexu není v případě nepřímého zastoupení totéž, co deklarant podle příloh 37 a 38 nařízení č. 2454/93. Je tedy patrné, že se odvolatel v odvolání ve svém výkladu mýlí. Z údajů v předmětném celním prohlášení, které je založeno ve spisu, není pochyb o tom, že bylo učiněno společností ČSKD INTRANS s.r.o., jakožto nepřímým zástupcem odvolatele, což zcela bez pochyby vyjadřují u jejich označení použitá kombinace kódu 3 a kódu 1 v kolonce 14.“* Žalobce s výkladem žalovaného nesouhlasí.
69. Z nařízení č. 2454/93 dle žalobce nevyplývá, že by v Příloze č. 37, hlava II, písm. C, kolonka 14 obsahovala definici pojmu „deklarant“. Pro názor žalovaného o určité dvojjedinosti deklaranta nelze najít oporu. Žalobci není známo, z kterého ustanovení lze k takovému názoru dojít. V příloze č. 38 jsou uvedeny kódy k určení deklaranta nebo statusu zástupce. Kódy 1, 2 a 3 odpovídají tomu, co je uvedeno v Příručce o způsobu vyplňování Jednotného správního dokladu a Jednotného správního dokladu doplňkového. Pro definici deklaranta je tedy nutné použít definici v čl. 4 odst. 18 celního kodexu. Žalobce byl nepřímo zastoupen společností ČSKD INTRANS s.r.o., která byla deklarantem. Žalobce tedy nebyl deklarantem. Šlo o nepřímé zastoupení, kdy celní prohlášení bylo podáno jménem nepřímého zástupce, nikoliv jménem žalobce. Z tohoto důvodu nemohl být žalobce (společnost SCONTO) uveden kódem [3], ale ani kódem [1]. Uvádění nepřímého zástupce kódem [3] a současně osoby (společnost SCONTO), která zmocnila nepřímého zástupce, kódem [1], bylo chybné. Žalobce nebyl deklarant, nemohl být proto označen kódem [1]. Výše uvedené souvisí s tím, zda je žalobce dlužníkem dle čl. 201 odst. 3 celního kodexu. Tím, že nebyl deklarant, nedopadá na žalobce čl. 201 odst. 3 věta první.

Procesní úkony k doměření cla měly být nejdříve provedeny u nepřímého zástupce

70. Žalobce uvedl, že správce cla zahájil kontrolu u žalobce, aniž by nejdříve učinil procesní kroky ke správnému zjištění cla u nepřímého zástupce (společnost ČSKD INTRANS). Podle čl. 213 celního kodexu „je-li za splnění celního dluhu odpovědnou několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky.“ To podle názoru žalobce neznamená, že má celní úřad na výběr, u koho nejdříve provede procesní úkony k doměření cla. Přednostní ověření správnosti vyplněných údajů v celním prohlášení u nepřímého zástupce lze dovodit z čl. 5 odst. 2 celního kodexu, neboť nepřímý zástupce „jedná vlastním jménem na účet jiné osoby.“ Je to právě nepřímý zástupce, který předkládá celní prohlášení na propuštění zboží do volného oběhu vlastním jménem a je to tedy nepřímý

zástupce, který je odpovědný za správnost údajů uvedených v JSD. Uvedený závěr nepřímě vyplývá i z rozsudku SDEU C- 78/10 Berel: „*Solidární závazek, který mají tři společnosti, jež jsou spoludlužníky celního dluhu, nevyplývá v projednávané věci ze stejné rozhodné skutečnosti. Některé z těchto společností jsou totiž povinny zaplatit tento dluh jakožto autoři jednání, které vedlo ke vzniku dluhu, tedy v projednávané věci buď protiprávního vstupu zboží na celní území Unie ve smyslu článku 202 celního kodexu, nebo odnětí zboží celnímu dohledu ve smyslu článku 203 téhož kodexu. Solidární závazek ostatních společností vzniká buď z jejich účasti na takovém protiprávním vstupu zboží nebo odnětí, nebo ze skutečnosti, že získaly nebo držely uvedené zboží. V takové situaci musí být přezkum neexistence podvodného jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby, jež představuje podmínku, které podle článku 239 celního kodexu podléhá prominutí dovozního cla, proveden s ohledem na zvláštní okolnosti relevantní ve vztahu ke skutečnosti rozhodné pro vznik celního dluhu každého spoludlužníka, jakož i s ohledem na profesní zkušenost a vlastní péči této osoby ve vztahu ke skutečným, které jsou jí vytýkány a které zakládají její solidární závazek.*“ (bod 51 a 52). Rozsudek dle názoru žalobce podporuje závěr, že na každý subjekt je nutné pohlížet samostatně. Nepřímé zastoupení vzniká na smluvním základě. U něho lze předpokládat menší míru právní ochrany při odpovědnosti za celní dluh, a to právě pro jeho větší profesní zkušenost. Při dokazování skutkového stavu lze předpokládat, že nepřímý zástupce bude mít k dispozici důkazní prostředky (resp. možnost jejich získání) oproti zastoupené osobě, a to např. při prokazování země původu. Nepřímý zástupce spolupracuje s přepravními společnostmi majícími zastoupení v zemích odeslání zboží, mohou získat doklady ze země deklarovaného původu, znají postupy celních úřadů v zemi vývozu (Tchaj-wan).

71. Žalobce konstatoval, že správce cla měl při zjištění správné výše cla zohlednit princip proporcionality (přiměřenosti) a provést nejdříve procesní kroky u nepřímého zástupce s ohledem na lepší důkazní situaci nepřímého zástupce. Teprve poté mohl provést procesní kroky ke správnému zjištění cla u žalobce (byť v části VII. a/ a VII. b/ této žaloby žalobce předkládá argumentaci, že ve vztahu k žalobci to možné není). Postup celního úřadu je v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce. Žalovaný (str. 39) odkazuje na čl. 213 celního kodexu, podle kterého jsou deklarant i nepřímě zastupovaná osoba dlužníky společnými a nerozdílnými. Z toho vyplývá oprávnění celních orgánů obrátit se na každého celního dlužníka zvlášť i na všechny celní dlužníky společně, celním orgánům je v zájmu řádného a včasného výběru cla ponecháno na výběr, na kterého celního dlužníka se jako prvního obrátí.
72. Žalobce upozornil, že žalovaný ovšem neposoudil odvolací námitku dle skutečného obsahu. Žalobce nenamítal rozpor s čl. 213, ale to, že správce cla vůbec nebyl oprávněn provést kontrolu dle čl. 78 celního kodexu u žalobce a to s ohledem na princip přiměřenosti. Jak je již uvedeno výše, celní kodex nedává správci cla možnost vybrat si, u koho provede kontrolu. Správce cla měl s ohledem na princip přiměřenosti provést kontrolu u nepřímého zástupce. Teprve poté, pokud by správce cla doměřil clo, mohl se obrátit na žalobce s úhradou cla dle čl. 213. Ale čl. 213 celního kodexu se již zabývá dlužnickou solidaritou. Aby však bylo možné hovořit o dlužnické solidaritě u žalobce, musel by být žalobce dlužníkem dle čl. 201 odst. 3 věta druhá celního kodexu. V předchozí části žaloby žalobce podrobně uvedl, že s ohledem na princip právní jistoty je nutné vyjít z české verze čl. 201 odst. 3 věta druhá celního kodexu a nevycházet z jiných jazykových verzí tohoto článku. Jinak řečeno, správce cla postupuje ve třech krocích: 1)

provedení kontroly (čl. 78) 2) kdo je dlužníkem 3) výběr cla od různých solidárních spoludlužníků (čl. 213). Námitky žalobce se týkaly kroku č. 1. Žalovaný se však vyjádřil ke kroku č. 3.

VIII. Koncentrace řízení ve vztahu k Oznámení o rozšíření kontrolního zjištění

73. Žalobce konstatoval, že dne 7. 8. 2013 (viz protokol č.j. 44664/2013-55000-51) zahájil správce cla kontrolu dle § 127 celního zákona u osmnácti JSD. Mezi těmito JSD byla i JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04, č. 12CZ17610012XYKFBV6 a č. 12CZ1773001D8LGPI4, u kterých bylo dodatečně doměřeno clo. Předmětem kontroly bylo 18 JSD a rozsah byl stanoven na kontrolu sazebního zařazení, původu a celní hodnoty dováženého zboží (str. 4 protokolu). Dne 3. 10. 2014 celní úřad seznámil žalobce s prvním výsledkem kontrolního zjištění dle § 88 daňového řádu (viz protokol č.j. 55867/2014-550000-51). Výsledkem kontrolního zjištění byla nesprávnost preferenčního zacházení u JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a nesprávný původ zboží u JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 (doměření cla bylo opřeno o Zprávu OLAF z mise č. 1). Dne 21. 11. 2014 vydal celní úřad Oznámení o rozšíření kontrolního zjištění (č.j. 66160/2014- 550000-51). V něm uvedl, že „byly zjištěny nové skutečnosti, které budou mít vliv na změnu (rozšíření) stávajícího kontrolního zjištění u společnosti.“, a to na základě oznámení žalovaného Celnímu úřadu pro Královéhradecký kraj, podle kterého „na základě šetření ze strany Evropského úřadu boje proti podvodům – OLAF, byly zjištěny další skutečnosti, které mají vliv na změnu (rozšíření) stávajícího kontrolního zjištění.“ Dne 8. 1. 2015 celní úřad seznámil žalobce s druhým výsledkem kontrolního zjištění dle § 88 daňového řádu (viz protokol č.j. 1027/2014-550000-51). V tomto kontrolním zjištění učinil závěry ve vztahu k JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, a to na základě Zprávy OLAF z mise č. 2. Dne 30. 1. 2015 celní úřad seznámil společnost s třetím výsledkem kontrolního zjištění dle § 88 daňového řádu (viz protokol č.j. 1028/2015-550000-51). V tomto kontrolním zjištění byla uvedena zjištění ve vztahu k JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKFBV6, a to opět na základě Zprávy OLAF z mise č. 2. V tomto případě však celní úřad vycházel z údajů o kontejnerech v příloze Annex 4.4 – export to Germany. Důvodem zahrnutí zjištění u těchto dvou JSD do samostatného výsledku kontrolního zjištění byla dodatečná informace o kontejnerech uvedených v tabulce v EXCEL pro Německo (Annex 4.4), což se celní úřad dozvěděl od žalovaného, které tuto informaci přijalo na základě spolupráce orgánů celních správ EU (pravděpodobně od německé celní správy).
74. Z jednotlivých ustanovení daňového řádu dotýkajících se daňové kontroly žalobce dovodil, že výsledek kontrolního zjištění, se kterým je daňový subjekt seznámen, je součástí zprávy o daňové kontrole. Předložením výsledku kontrolního zjištění správce daně sděluje daňovému subjektu své kontrolní závěry o provedené kontrole, tj. jaká skutková zjištění učinil. Daňový subjekt má poté možnost se k těmto závěrům vyjádřit a to bezprostředně při předložení, případně má daňový subjekt právo požádat o stanovení lhůty. Tato lhůta slouží k tomu, aby mohl daňový subjekt přesvědčit správce daně, že výsledky kontrolního zjištění nejsou správné. Správce daně může daňovému subjektu vyhovět. Pokud nevyhoví, je přistoupeno k projednání zprávy.
75. Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že v okamžiku, kdy celní úřad formuluje výsledek kontrolního zjištění, jsou ze strany celního úřadu jeho kontrolní závěry fixovány, neboť pokud by daňový subjekt svého práva na doplnění nevyužil, je zpráva o daňové kontrole projednána a daňová kontrola je ukončena. Poté je již pouze možné tyto výsledky

kontrolního zjištění doplňovat o nové důkazy ze strany daňového subjektu. Lhůta uvedená v § 88 odst. 3 daňového řádu slouží pouze daňovému subjektu, aby mohl korigovat závěry správce daně. V okamžiku, kdy správce cla začne s daňovým subjektem projednávat zprávu o daňové kontrole, tj. kdy seznámí daňový subjekt s výsledky kontrolního zjištění (§ 88 odst. 2 daňového řádu), dochází ke koncentraci řízení z pohledu možných dalších pro daňový subjekt negativních kontrolních závěrů. Tím, že celní úřad sdělil výsledek kontrolního zjištění pouze ve vztahu k JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, deklaroval tím, že z jeho strany je kontrola považována za uzavřenou a že tak učinil všechny úkony potřebné k ověření správnosti i ve vztahu k ostatním JSD. Žalobce se tak oprávněně domníval, že ve vztahu k ostatním JSD neučinil žádné právní závěry. Pokud poté celní úřad dospěl k závěru, že bude chtít kontrolovat JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKFBV6 znovu, resp. že získal nové důkazy vztahující se k těmto JSD, bylo jeho povinností postupovat dle daňového řádu. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 705/06 ze dne 1. 12. 2008.

76. Dle žalobce je správní orgán v daňovém řízení povinen zjistit a prověřit všechny okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně „napoprvé“, neboť lze zajisté předpokládat, že toho zpravidla bude vzhledem k procesním instrumentům a personálním a materiálním prostředkům, které má za tím účelem podle zákona k dispozici, také schopen“ (viz rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 31/2005). Tyto úvahy je však dle Ústavního soudu třeba vztáhnout nikoliv pouze na možnost provádění „opakované“ daňové kontroly, nýbrž i na další procesní postupy správce daně, jimiž opakovaně narušuje autonomní sféru jednotlivce, vynucuje po daňovém subjektu předkládání dalších důkazních prostředků, které si správce daně mohl a měl opatřit v rámci daňové kontroly, čímž zasahuje do práva jednotlivce na informační sebeurčení.
77. Závěry Ústavního soudu v této věci mají dle žalobce dopad i na projednávaný případ. Celní úřad své závěry k JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKFBV6 formuloval poprvé dne 3. 10. 2014 (protokol č.j. 55867/2014- 550000-51) v části Zprávy o daňové kontrole označené jako Výsledek kontrolního zjištění. Tím založil koncentraci řízení ve vztahu ke všem kontrolovaným JSD z pohledu možného negativního dopadu na doměření cla. Případné další důkazy, které získal později, a kterými hodlal změnit své předchozí rozhodnutí, mohl použít pouze za použití procesních institutů, které mu zákon umožňuje. Kdyby totiž žalobce nevyužil svého práva na vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a nevyžádal si lhůtu do 14. 10. 2014, byla by kontrola ukončena. Vyžádání lhůty pro vyjádření se k výsledku u JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 vedlo paradoxně ke zhoršení situace pro žalobce, protože celní úřad znovu otevřel již své uzavřené závěry ve vztahu k JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKFBV6.
78. Žalovaný (str. 41), jak žalobce upozornil, nesouhlasil s tímto výkladem, neboť žádné ustanovení právního předpisu nebrání celnímu úřadu v tom, aby svá kontrolní zjištění realizoval postupně a postupně s nimi kontrolovaný subjekt seznamoval. Dle názoru žalobce je názor žalovaného nesprávný a odkazuje na výše uvedenou argumentaci. Pokud žalobce obdržel dne 3. 10. 2014 první výsledek kontrolního zjištění týkající se nesprávnosti preferenčního zacházení u JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a nesprávného původu zboží u JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, z čehož se měl žalobce

domnívat, že ve vztahu k ostatním JSD bude další (druhý, třetí) výsledek kontrolního zjištění? Pokud by žalobce nepožádal dne 3. 10. 2014 (při seznámení s prvním Výsledkem kontrolního zjištění) o poskytnutí přiměřené lhůty do 14. 10. 2014 (§ 88 odst. 3 daňového řádu) a nepodal Vyjádření k tomuto výsledku, přikročil by celní úřad k projednání zprávy (§ 88 odst. 4 daňového řádu). Lze předpokládat, že by zpráva byla projednána v termínu do 18. 10. 2014. Tím by bylo postaveno na jisto, že je ukončena kontrola i ve vztahu k JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKJV6. Z toho je zřejmé, že z postupu celního úřadu vyplývalo, že hodlá ukončit kontrolu ke všem kontrolovaným JSD.

Účinky Oznámení o rozšíření kontrolního zjištění

79. Vzhledem k tomu, že celní úřad vydal dne 21. 11. 2014 Oznámení o rozšíření kontrolního zjištění, je třeba dle žalobce posoudit, jaké měl tento úkon účinky vzhledem k ust. § 88 odst. 3 daňového řádu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu upřesnit postupem pro její zahájení.

80. Žalobce upozornil, že pokud jde o pojmy „předmět“ a „rozsah“ odborná literatura (Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žiškova, M. Daňový řád. Komentář. I. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2011, s. 451 - 452) uvádí:

„Je potřebné důsledně rozlišovat předmět daňové kontroly a její rozsah. Zatímco předmět daňové kontroly určuje, k jakému daňovému řízení se daňová kontrola vztahuje, rozsah daňové kontroly vymezuje, která tvrzení a jaké skutečnosti bude správce daně v rámci daného předmětu prověřovat. Rozsah daňové kontroly vymezuje správce daně při zahájení daňové kontroly. Rozsah daňové kontroly může být zaměřen na ověření všech tvrzení a rozhodných skutečností vztahujících se k daňové povinnosti v daném zdaňovacím období nebo může být zaměřen na ověření plnění vybraných povinností. Správce daně může rozsah daňové kontroly v jejím průběhu měnit, může tak však činit pouze formalizovaným postupem podle § 87 odst. 1. Správce daně může rozšířit rozsah daňové kontroly i na ověřování skutečností dosud neproěřovaných. V takovém případě však musí v souladu s § 87 odst. 1, dříve než začne ověřovat předmět daňové kontroly v tomto rozšířeném rozsahu, svým úkonem adresovaných daňovému subjektu vymezit rozšiřovaný rozsah prověřovaných skutečností. Nejčastěji se tak stane při jednání a rozšíření kontroly, bude podchyceno v protokolu o jednání. Samozřejmě rozšíření rozsahu daňové kontroly přichází do úvahy pouze tehdy, pokud již na počátku daňové kontroly nebyl stanoven její rozsah ověřováním všech tvrzení a celkové daňové povinnosti daňového subjektu v daném zdaňovacím období.“

81. Z protokolu ze dne 7. 8. 2013 se podává, že „předmětem kontroly je ověření celních prohlášení ev. č. a rozsah kontroly po propuštění zboží je stanoven na kontrolu sazebního zařazení, původu a celní hodnoty dováženého zboží“ (str. 4 protokolu). Oznámením ze dne 21. 11. 2014 nebyl rozšířen předmět kontroly o další JSD (pak by se jednalo o § 88 odst. 4 DŘ), ale ani nedošlo k rozšíření rozsahu prověřovaných skutečností. Skutečnost, že celní úřad hodlá kontrolovat původ zboží, bylo sděleno již při zahájení kontroly (7. 8. 2013). V Oznámení se neuvádí žádná nová tvrzení či skutečnosti, která bude celní úřad kontrolovat nad rámec toho, co již sdělil při zahájení kontroly. Novým tvrzením či skutečností by např. byla kontrola DPH, pokud by zboží dovážel neplátce či kontrola spotřební daně, pokud by zboží této dani podléhalo. Oznámení pouze sděluje, že „byly zjištěny nové skutečnosti, které budou mít vliv na změnu

(rozšíření) stávajícího kontrolního zjištění.“ Tím ovšem nebyl vymezen širší rozsah toho, co celní úřad kontroluje.

82. Ze shora uvedených důvodů nebyl dle žalobce celní úřad oprávněn dodatečně stanovit daň u JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKFBV6.

Charakter Oznámení o rozšíření kontrolního zjištění ze dne 21. 11. 2014

83. Rozšíření kontrolního zjištění nebylo dle žalobce provedeno ani v požadované formě. Z ust. § 85 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu upřesnit postupem pro její zahájení. Tím je myšlen postup dle § 87 odst. 1 daňového řádu (viz shora uvedený komentář Baxa a kol.: „Správce daně může rozsah daňové kontroly v jejím průběhu měnit, může tak však činit pouze formalizovaným postupem podle § 87 odst. 1.“
84. Tímto postupem je sepsání protokolu, ve kterém je sdělen předmět a rozsah kontroly. Další podmínkou je konání faktických úkonů s prováděním kontroly související. Dle komentáře (Baxa a kol., str. 473) „Lze si představit i možnost zahájení daňové kontroly, kdy správce daně sdělí daňovému subjektu údaje o předmětu a rozsahu daňové kontroly písemně a oznámí mu, kdy se k daňovému subjektu, popř. na místo, kde má daňový subjekt účetní a další doklady, dostaví a tyto začne prověřovat, a tento den pak bude dnem zahájení daňové kontroly.... Za faktické zahájení kontroly lze považovat již okamžik, kdy správce daně začne např. klást daňovému subjektu nebo jeho zástupci otázky, dohodne se s daňovým subjektem na tom, které doklady vyžaduje předložit a kdy je daňový subjekt správcem daně předloží, provede prohlídku prostor daňového subjektu apod.“ Musí být tedy splněna formální stránka, tak stránka faktická (konání faktických úkonů s kontrolou související). Musí se však jednat o úkon, o kterém je daňový subjekt zpraven.
85. Žalobce aplikoval tyto závěry na Oznámení o rozšíření kontrolního zjištění. Celní úřad žalobci zaslal do datové schránky Oznámení, že rozšíří kontrolní zjištění. Tím splnil formální stránku. Nebyla však splněna faktická stránka, tj. faktické úkony související s rozšířením kontrolního zjištění. Již z toho požadavku na fakticitu úkonu je zřejmé, že Oznámení ze dne 21. 11. 2014 nemůže splnit podmínku § 87 odst. 1 daňového řádu, neboť pokud by Oznámením byl skutečně rozšířen rozsah prověřovaných skutečností, musel by si celní úřad vyžádat další doklady, které by kontroloval. V daném případě však Oznámením pouze sdělil, že dojde ke změně stávajícího kontrolního zjištění a žádné další doklady si nevyžádal. Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že
86. Oznámení ze dne 21. 11. 2014 nemá charakter úkonu předvídaného ust. § 87 odst. 1 daňového řádu.

IX. Kompetence zúčtovat dlužné clo Celním úřadem pro Královéhradecký kraj

87. Žalobce namítá, že Celní úřad pro Královéhradecký kraj neměl kompetenci zúčtovat dlužné clo dle čl. 217 celního kodexu. Zúčtování cla dle čl. 217 celního kodexu může provést ten celní úřad, kterému právní předpis uvedenou kompetenci svěřuje. Kompetence celních úřadů upravuje zákon č. 17/2012 Sb., o celní správě České republiky, zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon a celní kodex (Nařízení (EHS) č. 2913/92).
88. Žalobcem dovezené zboží bylo navrženo do volného oběhu na Celním úřadu Praha (JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9, JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04 a JSD č. 12CZ17610012XYKFBV6) a na Celním úřadu Mělník (JSD č. 12CZ1773001D8LGP14).

Tím byla určena místní příslušnost těchto celních úřadů pro zboží dovezené na základě shora zmíněných JSD. V dodatečných platebních výměrech Celní úřad pro Královéhradecký kraj konstatuje, že postupoval dle § 264 odst. 2 písm. b/ celního zákona. Zákon založil Celní úřad v Hradci Králové kompetenci provést doměřovací řízení. Pro vymezení pojmu „doměřovací řízení“ je nutné použít daňový řád, jak vyplývá z § 320 odst. 1 písm. c/ celního zákona, neboť tento pojem není dle žalobce upraven celními předpisy. Součástí doměřovacího řízení ovšem není zaúčtování cla dle čl. 217 celního kodexu. Zaúčtováním cla se rozumí administrativní operace celních orgánů, která spočívá v zanesení již existujícího celního dluhu do účetních dokladů. Celní úřad pro Královéhradecký kraj měl dle § 264 celního zákona kompetenci provést pouze doměřovací řízení. Zaúčtování cla se ovšem řídí místní příslušností původního celního úřadu, ve kterém bylo zboží propuštěno do volného oběhu. Postup celního úřadu mimo rámec své kompetence svěřené zákonem představuje nezákonnost řízení. Zúčtování cla musí časově předcházet sdělení cla společnosti. Dodatečné platební výměry byly vydány, aniž by provedly místně příslušné celní orgány (Celní úřad pro hlavní město Prahu a Celní úřad pro Středočeský kraj, na které přešla působnost dle § 82 zák. č. 17/2012 Sb., o celní správě po Celním úřadu Praha a Celním úřadu Mělník) jejich zúčtování do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů.

89. Žalovaný s tímto výkladem nesouhlasí (str. 42). Konstatuje, že se při doměření cla nezúčtovává clo dle čl. 217 celního kodexu, neboť dle tohoto ustanovení se provádí „prvotní“ zaúčtování. Názor žalovaného je v rozporu s rozsudkem C-264/08 Direct Parcel. V něm SDEU konstatoval, že „zaúčtování“ ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu není totéž, co zápis zjištěných [stanovených] nároků do účtů vlastních zdrojů, uvedený v článku 6 nařízení č. 1150/2000 (bod 20), což by mělo být použitelné i na nařízení č. 609/2014 o metodách a postupu pro poskytování tradičních vlastních zdrojů a vlastních zdrojů z DPH a HND a o opatřeních ke krytí hotovostních nároků, které nahradilo nařízení č. 1150/2000. Není tedy pravdivé tvrzení, že články 217 až 220 (odst. 1) celního kodexu jsou ustanoveními, které upravují nikoliv vztah celních orgánů a daňových subjektů, ale vztah Evropské unie a jejích členských států. Není ani pravda, že se čl. 217 použije pouze pro „prvotní“ zaúčtování. V témže rozsudku C-264/08 Direct Parcel soud zaujal názor, že čl. 221 odst. 1 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že „zaúčtování“ částky cla, které má být vybráno, upravené v tomto článku, je „zaúčtováním“ uvedené částky, jak je definováno v čl. 217 odst. 1 uvedeného kodexu (bod 17). Při dodatečném zúčtování cla se postupuje dle čl. 221 odst. 1, což uvádí sám žalovaný. Žalobce tedy nespátřuje nic zavádějícího na jeho tvrzení, jak píše žalovaný. Judikatura k pojmu „zaúčtování“ a „sdělení“ cla konstatuje, že „je nutno rozlišovat mezi pojmy „vznik celního dluhu“, „zaúčtování cla“ a „sdělení cla dlužníkovi“, neboť označují časově odlišné právní skutečnosti“ (rozsudek NSS č.j. 8 Afs 84/2013, bod 19). K pojmu „zaúčtování“ SDEU v rozsudku C-264/08 Direct Parcel dále uvedl, že čl. 217 neupravuje podrobná pravidla pro „zaúčtování“, proto musí být zaúčtování provedeno tak, aby bylo zajištěno, že příslušné celní orgány zapíší přesnou částku dovozního nebo vývozního cla, která vyplývá z celního dluhu, do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů, aby tak bylo zejména možné s jistotou prokázat zaúčtování dotyčných částek, a to i ve vztahu k dlužníkovi (bod 23). Z téhož rozsudku plyne, že na sdělení cla dlužníkovi mohou být uplatněna vnitrostátní procesní pravidla s obecnou působností, která zajišťují adekvátní informovanost dlužníka a která této osobě mohou zaručit obhajobu jejích práv

s úplnou znalostí skutkových okolností (bod 29). Platební výměr slouží jako prostředek ke sdělení výše cla (rozsudek NSS č.j. 8 Afs 84/2013, bod 24).

90. Pokud jde o názor žalovaného, že zaúčtování cla je součástí doměřovacího řízení, žalobce tento názor nesdílí. Z časové posloupnosti jednotlivých kroků je zřejmé, že zaúčtování musí předcházet sdělení cla (rozsudek SDEU C-477/07 Gerlach & Co.), takže by se zdálo, že pokud Celní úřad pro Královéhradecký kraj vydal dodatečný platební výměr, kterým sdělil (čl. 221 odst. 1 celního kodexu) dlužné clo, musel současně časově předtím provést „zaúčtování“ v souladu s čl. 217 celního kodexu.
91. Žalobce nezpochybňuje časový postup jednotlivých kroků, namítá však, že jednotlivé kroky měly provést různé celní úřady podle svých kompetencí. V dodatečných platebních výměrech Celní úřad pro Královéhradecký kraj uvádí, že postupoval dle § 264 odst. 2 písm. b/ celního zákona. Prováděl tedy doměřovací řízení. Procesní postup při doměřovacím řízení není upraven unijními předpisy, ale řídí se daňovým řádem (§ 320 odst. 1 písm. c/ celního zákona). Doměřovací řízení je dílčím řízením v rovině nalézací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně (§ 134 daňového řádu). Řízení je dle § 91 daňového řádu zahájeno úkonem daňového subjektu nebo úkonem správce daně. Každé řízení musí být ukončeno a to buď rozhodnutím ve věci, nebo procesním rozhodnutím (§ 106 daňového řádu), zatímco zaúčtování cla do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů je úkon, který není součástí doměřovacího řízení. Jde o úkon dle § 149 daňového řádu, který je uveden v Hlavě V, Placení daně, Díl 1, Evidence daní, zatímco doměřovací řízení je uvedeno v Hlavě IV, Nalézací řízení, Dílu 2 Doměřovací řízení. Zaúčtování cla provedl pracovník Celního úřadu pro Královéhradecký kraj. V protokolu ze dne 19. 8. 2015, č.j. 52016/2015-550000-11 se uvádí, že „změnu údajů provedl pan H. (pozn. jde o pracovníka vykonávajícího kontrolu u žalobce), neboť má přístup do systému eDovoz a nemusel mít zvláštní oprávnění pro přístup do toho systému od Celní úřad pro hl. m. Praha a Celní úřad pro Středočeský kraj.“ Celní úřad pro Královéhradecký kraj měl poslat výsledky kontroly na Celní úřad pro hlavní město Prahu a Celní úřad pro Středočeský kraj, které by provedly „zaúčtování“ cla jako úkon v rovině platební. Po zaúčtování cla měly poskytnout informaci Celnímu úřadu pro Královéhradecký kraj, který by provedl sdělení cla (tj. vydání dodatečných platebních výměrů). Žalovaný považuje tento postup za chybný, neboť dle čl. 220 odst. 1 celního kodexu musí být částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, zaúčtována do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o nesprávně vyměřené částce cla dozvěděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka. Podle žalovaného by tato lhůta nemohla být v praxi dodržena. Žalobce se nedomnívá, že by nebylo možné tuto lhůtu v praxi dodržet, zvláště v situaci, když nejen celní správa v rámci ČR, ale v rámci celé EU jsou celní úřady elektronicky propojeny a kdy celní dokumenty u dovozu, vývozu, tranzitu, atd. probíhají elektronicky.

X. Podmínka zúčtování cla

92. Žalobce doplňuje, že nebyla prokázána podmínka zúčtování cla. Zúčtování cla musí časově předcházet sdělení cla. Tento závěr vyplývá i z judikatury SDEU, z rozsudku C-124/08 Gilbert Snauwaert. Při sdělení cla se postupuje dle právních předpisů členského státu, což potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 6. 2010, č.j. 7 Afs 40/2010.
93. Žalobce při nahlížení do spisu a evidence daní zjistil, že dodatečné platební výměry byly vystaveny dne 25. 3. 2015 a téhož dne byly odeslány datovou schránkou Celního úřadu

pro Královéhradecký kraj do datové schránky žalobce. Systém zúčtování cla proběhl tak, že Celního úřadu pro Královéhradecký kraj provedl opravu údajů v systému eDovoz a z tohoto systému se údaje o doměřeném clu automaticky přenesou do aplikace ECDC. Údaje o dlužném cle byly do aplikace ECDC přeneseny ve stejný den, tj. 25. 3. 2015. Aplikace ECDC však neviduje přesný čas (hodiny, minuty), ve kterém bylo clo zaúčtováno.

94. Podle názoru žalobce celní úřad neprokázal, že bylo dlužné clo zaúčtováno dříve, než bylo sděleno žalobci, čímž nebyla splněna podmínka vyplývající z čl. 221 odst. 1 celního kodexu. Žalovaný považuje námitku žalobce za formální (str. 43). Tvrdí, že „doměřované clo bylo dne 25. 3. 2015 v 10:50 hod. vyměřeno zápisem v aplikaci eDovoz a ihned bylo jejím prostřednictvím automaticky v aplikaci ECDC zaúčtováno.“ Poté téhož dne v 15:00 hod. bylo napadené rozhodnutí odesláno žalobci prostřednictvím datové schránky. Jak celní orgány o vyměřeném cle účtují, nemají povinnost prokazovat daňovým subjektům. Nejen že to při vydávání výměrů není ani prakticky možné, neboť výměrem se řízení ukončuje, ale jak již bylo zmíněno výše, články 217 až 220 (odst. 1) celního kodexu jsou ustanoveními, které upravují nikoliv vztah celních orgánů a daňových subjektů, ale vztah Evropské unie a jejich členských států. Jsou nástrojem zajišťujícím správný odvod cla do rozpočtu EU, neboť clo je jeho tradičním vlastním zdrojem - příjmem.
95. Žalovaný nemá dle žalobce pravdu v tom, že celní orgány nemají povinnost prokazovat daňovým subjektům, jak o vyměřeném cle účtují. Povinnost prokázat zaúčtování částky dlužného cla a to i ve vztahu k dlužníkovi, vyplývá z rozsudků SDEU (např. C-264/08 Direct Parcel, bod 25 nebo C-351/11 KGH Belgium, bod 30). Z rozsudku dále vyplývá, že „členské státy nemají povinnost ve svých vnitrostátních právních předpisech stanovit podrobná pravidla pro provedení zaúčtování cla; postačují interní opatření celní správy“ (bod 24).
96. Pokud žalovaný tvrdí, že doměřované clo bylo dne 25. 3. 2015 v 10:50 hod. vyměřeno zápisem v aplikaci eDovoz a ihned bylo jejím prostřednictvím automaticky v aplikaci ECDC zaúčtováno, bylo jeho povinností tento údaj prokázat i ve vztahu k dlužníkovi (tj. žalobci), jak vyplývá z výše uvedených rozsudků. Žalobce žádá, aby v soudním řízení žalobce tento údaj prokázal.

Návrh na provedení důkazních prostředků:

97. Žalobce navrhuje, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že došlo k zaúčtování cla dne 25. 3. 2015 v čase 10:50 hod.

XI. Rozpor s antidumpingovou dohodou WTO

98. Žalobce namítá, že postup celních orgánů při stanovení antidumpingového cla je v rozporu s antidumpingovou dohodou WTO (tj. Dohodou o provádění článku VI všeobecné dohody o clech a obchodu, která byla zveřejněna ve Sbírce zákonů – částka 51, zák. č. 191/1995 Sb. ve Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody o zřízení Světové obchodní organizace). Vzhledem k tomu, že ES schválilo Dohodu o zřízení WTO, měl by správní orgán vykládat mezinárodně právní závazky konformně s právem WTO. Dle závěrů Zprávy odvolacího orgánu (WT/DS397/AB/RW, 18. ledna 2016, AB-2015-7) ve sporu „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“, jednala EU v rozporu s antidumpingovou dohodou WTO (výčet porušení je uveden v části 6

FINDINGS AND CONCLUSIONS Zprávy). Odvolací orgán WTO potvrdil, že EU jednala v rozporu s jednotlivými články 6.5 a 6.5.1 antidumpingové dohody WTO.

Závaznost práva WTO z primárního práva EU a závazek EU z Dohody o zřízení WTO

99. Evropská unie se zavázala k dodržování mezinárodního práva jak ve svém primárním právu, tak jí tato povinnost náleží z práva WTO, neboť podle čl. XVI bodu 4 Dohody o zřízení světové obchodní organizace „každý člen zabezpečí soulad svých právních předpisů a správních řízení se svými závazky, jak jsou uvedeny v připojených Dohodách.“

Zásada dobré víry a legitimního očekávání vyplývající z Vídeňské úmluvy o smluvním právu

100. Žalobce se dovolává dobré víry, která je součástí mezinárodního zvykového práva, které bylo uznáno Mezinárodním soudním dvorem. Zásadě dobré víry odpovídá v mezinárodním právu veřejném zásada ochrany legitimního očekávání, která je podle judikatury součástí právního řádu EU.

Nepřímý účinek Dohody o provádění článku VI. Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (antidumpingové dohody WTO)

101. Podle názoru žalobce je nutné unijní právo vykládat souladně s antidumpingovou dohodou WTO. Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 bylo vydáno na základě Nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. 12. 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (tzv. základní nařízení), a které bylo nahrazeno Nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. 11. 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství. Je třeba uvést, že základní nařízení (č. 384/96) se na dohodu o provádění článku VI. Všeobecné dohody o clech a obchodu (GATT) přímo odvolává, když v bodu 5 preambule tohoto nařízení se uvádí: „Vzhledem k tomu, že nová antidumpingová dohoda neboli Dohoda o provádění článku VI GATT 1994 (dále jen "antidumpingová dohoda 1994"), obsahuje nová a podrobná pravidla, zejména pro výpočet dumpingu, postupy pro zahájení a provádění šetření, včetně zjišťování a zpracování informací, zavádění prozatímních opatření, zavádění a vybírání antidumpingových cel, doby trvání a přezkumu antidumpingových opatření, jakož i zveřejňování informací v souvislosti s antidumpingovými šetřeními; že s ohledem na množství změn a aby bylo zajištěno řádné a transparentní uplatňování nových pravidel, měla by být ustanovení nových dohod co nejdříve přejata do právních předpisů Společenství.“
102. Žalobce se dále dovolává použitelnosti antidumpingové dohody WTO kromě již výše zmíněných argumentů i z dalších důvodů. Ve Zprávě odvolacího orgánu WTO (AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, 18. ledna 2016) ve sporu „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“ se uvádí, která ustanovení předpisů WTO byla porušena (stručný výčet článků antidumpingové dohody WTO, které byly porušeny, rekapituluje nařízení č. 2016/278 ze dne 26. 2. 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie).
103. Podle názoru žalobce lze u některých ustanovení antidumpingové dohody WTO, která byla dle odvolacího orgánu WTO porušena, nalézt odpovídající srovnatelné ustanovení v nařízení č. 384/96 ze dne 22. 12. 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí,

kteře nejsou členy Evropského společenství, ze kterého nařizení č. 91/2009 vychází. SDEU dosud nepřiznal přímý účinek Dohodám WTO. Soudní dvůr EU však přiznal Dohodám WTO nepřímý účinek ve dvou případech: 1) pokud Unie zamýšlela splnit určitou povinnost, kterou přijala v rámci těchto dohod (C-69/89 Nakajima v. Rada), 2) kdy dotčený unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení uvedených dohod (70/87 Fediol v. Komise). Za tímto účelem je nezbytné, aby z konkrétního napadeného ustanovení unijního práva bylo možné dovést, že toto ustanovení má provést do unijního práva konkrétní povinnost vyplývající z dohod WTO.

104. Zpráva odvolacího orgánu WTO uvedla pět zásadních pochybení EU v nařizení č. 91/2009, která nejsou v souladu s antidumpingovou dohodou WTO. Žalobce výše namítal, že z těchto pěti pochybení, která se opírající o porušení konkrétních článků antidumpingové dohody WTO, mají tři pochybení srovnatelné ustanovení v základním nařizení o antidumpingu (nařizení č. 384/96). Z toho vyplývá, že se lze dovolat nepřímého účinku práva WTO, neboť právo EU (konkrétní článek nařizení č. 384/96) lze vyložit souladně se zněním a účelem práva WTO. Lze proto konstatovat, že právo EU obsahuje, resp. transponuje konkrétní pravidla GATT (antidumpingovou dohodu WTO), čímž zprostředkovalo účinky v právu EU.

XII. Námitka neplatnosti nařizení č. 91/2009

105. Žalobce se dále brání použití nařizení č. 91/2009 z důvodu jeho neplatnosti. Nečiní tak přímou žalobou dle čl. 263 SFEU, ale nepřímou prostřednictvím žaloby uplatňované před vnitrostátním soudem, který je povinen (za splnění konkrétních podmínek) podat předběžnou otázku k Soudnímu dvoru EU. Žalobce byl v postavení nezávislého dovozce, který nebyl ve spojení s žádným údajným vývozcem z Čínské lidové republiky a žalobce se neúčastnil správního řízení vedeného Komisí v rámci šetření, jehož cílem bylo stanovení antidumpingového cla. V čl. 2 odst. 2 až 6 jsou stanovena základní pravidla, která jsou modifikována pro země bez tržního hospodářství v čl. 2 odst. 7 písm. a/ zákl. nařizení a pro Čínskou lidovou republiku v čl. 2 odst. 7 písm. b/ zákl. nařizení. Dle tohoto ustanovení se pro Čínskou lidovou republiku „běžná hodnota určí podle odstavců 1 až 6, pokud se prokáže na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, a v souladu s kritérii a postupy uvedenými v písmenu c), že při výrobě nebo prodeji daného obdobného výrobku převažují pro výrobce nebo více výrobců podmínky tržního hospodářství. V opačném případě se použije písmeno a).“
106. Komise popsala způsob stanovení běžné hodnoty v čl. 58 a násl. v nařizení č. 91/2009. Žádnému čínskému vývozcovi nebylo přiznáno tržní zacházení, některým čínským výrobcům bylo přiznáno individuální zacházení dle čl. 9 odst. 5 základního nařizení. Pro ostatní čínské výrobce proto muselo být postupováno dle čl. 2 odst. 7 písm. a/ základního nařizení. Podle tohoto ustanovení „se běžná hodnota určí na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím nebo ceny, za níž se prodává výrobek z takové třetí země do jiných zemí včetně Společenství, nebo v případě, že to není možné, na jakémkoli jiném přiměřeném základě, včetně ceny skutečně zaplacené nebo kterou je třeba zaplatit za obdobné výrobky ve Společenství, která se v případě nutnosti náležitě opraví o přiměřené ziskové rozpětí.“ Podle čl. 2 odst. 7 písm. a) druhého pododstavce základního nařizení „se vhodná třetí země s tržním hospodářstvím vybere přiměřeným způsobem s náležitým přihlédnutím ke všem spolehlivým informacím, které jsou k dispozici v době výběru. Zohlední se také lhůty a použije se

popřípadě třetí země s tržním hospodářstvím, která je předmětem stejného šetření.“ Jak uvedl SDEU v rozsudku C-338/10 Grünwald Logistik Service GmbH (bod 21) „orgánům Unie totiž přísluší, aby se s přihlédnutím ke všem nabízejícím se alternativám snažily nalézt třetí zemi, kde je cena obdobného výrobku vytvářena za okolností co nejvíce srovnatelných s okolnostmi země vývozu, musí se ovšem jednat o zemi s tržním hospodářstvím.“ Jako srovnatelnou zemi s tržním hospodářstvím Komise vybrala Indii (bod 86 a násl). Jak uvádí Komise v bodu 89 „...[Komise] aktivně usilovala o spolupráci známých výrobců spojovacích prostředků na celém světě, včetně Tchaj-wanu. Žádný z tchajwanských výrobců však se spoluprací nesouhlasil. Spolupráci při řízení nenabídl ani žádní výrobci z ostatních třetích zemí. Naopak dva indiští výrobci souhlasili se spoluprací poskytnutím odpovědí na dotazník určený pro výrobce ve srovnatelné zemi. Údaje uvedené v jejich odpovědích na dotazník byly ověřeny v prostorách těchto dvou společností. Pouze jedna společnost však poskytla dostatečně podrobné údaje, které bylo možno použít jako základ pro stanovení běžné hodnoty.“ Komise dospěla k závěru, že Indie je vhodnou třetí zemí s tržním hospodářstvím ve smyslu čl. 2 odst. 7 základního nařízení, což odůvodnila následovně: „Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se s přihlédnutím k podmínkám hospodářské soutěže a otevřenosti indického trhu a s ohledem na skutečnost, že spolupracující indický výrobce prodával typy výrobku srovnatelné s typy vyváženými čínskými vyvázejícími výrobci, dospěla k závěru, že Indie je vhodnou třetí zemí s tržním hospodářstvím ve smyslu čl. 2 odst. 7 základního nařízení.“ (bod 91) V bodu 93 nařízení Komise konstatuje, že „bylo ověřeno, zda každý typ dotčeného výrobku prodáváný v reprezentativním množství na indickém domácím trhu může být považován za výrobek prodáváný v běžném obchodním styku podle čl. 2 odst. 4 základního nařízení. To bylo provedeno stanovením podílu ziskového prodeje každého typu výrobku nezávislým odběratelům na domácím trhu v průběhu období šetření.“ Podle názoru Komise je Indie třetí země s tržní ekonomikou a výrobce (Pooja Forge Ltd.) je srovnatelný subjekt. S postupem Komise žalobce nesouhlasí, neboť Komise postupovala v rozporu se základním nařízením a pro odůvodnění uvádí následující žalobní námitky:

Nedoložení statusu země s tržní ekonomikou pro Indii

107. Žalobce namítá, že Komise nedoložila, že Indie je třetí země s tržní ekonomikou. Pro vyhodnocení kritérií, zda jde o zemi s tržní ekonomikou, slouží informace získané od OECD, MMF, EBRD, Světové banky a dalších institucí. Komise v nařízení č. 91/2009 přiznala Indii status třetí země s tržní ekonomikou, aniž by prokázala, že výše uvedená kritéria jsou splněna.
108. Dle žalobce je použití Indie jako třetí země se statusem tržního hospodářství v bodech 86 až 91 nařízení č. 91/2009 neodůvodněné, neboť nejsou analyzována kritéria pro přiznání statusu země s tržní ekonomikou právě pro Indii přímo v nařízení č. 91/2009. Komise pouze obecně uvedla, že Indie je „s přihlédnutím k podmínkám hospodářské soutěže a otevřenosti indického trhu ... vhodnou třetí zemí s tržním hospodářstvím“ (bod 91). Nařízení je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, čímž došlo k porušení čl. 263 druhý odstavec SFEU. Žalobce si nemohl ověřit, jak EU, Komise a Rada vyhodnotila kritéria pro přiznání statusu tržní ekonomiky pro Indii, když tato kritéria ani nejsou explicitně v žádném legislativním aktu EU vyjmenována.

Nedostatečné zjištění informací pro výběr třetí země s tržním hospodářstvím

109. Kromě námitky, že Komise nedoložila, že Indie je země se statusem země s tržní ekonomikou, žalobce namítá, že Komise pochybila při analýze všech informací nutných pro nalezení srovnatelné třetí země s tržní ekonomikou.
110. Podle názoru žalobce Komise nepostupovala s řádnou péčí (viz bod 30 rozsudku C-338/10 Grünwald Logistik Service GmbH), neboť nepřezkoumala informace, které měla mít k dispozici (dovozy z Thajska a Turecka), neuvedla, jaké jiné třetí země s tržní ekonomikou Komise oslovila a zda oslovila výrobce z Thajska a Turecka, tj. proč Thajsko a Turecko nemohly být vybrány jako srovnatelná země s tržním hospodářstvím.

Nesplnění podmínek kvalifikovaného podnětu pro zahájení řízení

111. Komise zahájila řízení ve věci antidumpingu na základě podnětu Evropského institutu pro průmyslové spojovací prostředky (viz čl. 1 nařízení č. 91/2009). Žalobce namítá, že nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení pro uložení antidumpingového cla dle čl. 5 odst. 1 základního nařízení. Žalobce namítá, že (i) žádný shora uvedený legislativní akt neuvádí, že byla splněna druhá podmínka, tj. že podnět je podaný výrobním odvětvím Společenství, jestliže je podporován výrobcí ve Společenství, jejichž souhrnná výroba tvoří více než 50 % celkové výroby obdobného výrobku té části výrobců, kteří podnět výslovně podpořili nebo odmítli, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 základního nařízení (ii) pokud by byly obě tyto podmínky kumulativně splněny, nebyly obě tyto podmínky v řízení prokázány. Uvedená pochybení představují porušení čl. 5 odst. 4 základního nařízení.

Vymezení výrobního odvětví Společenství

112. Komise vymezila výrobní odvětví Společenství prostřednictvím těch výrobců, kteří podpořili podnět a kteří při šetření plně spolupracovali (bod 114 a násl. nař. č. 91/2009). Tito výrobci představovali 27% výroby dotčeného výrobku v EU (bod 114). Dle Komise tyto společnosti představují výrobní odvětví Společenství dle čl. 4 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 základního nařízení. S tímto vymezením výrobního odvětví žalobce nesouhlasí. Podle názoru žalobce mohlo v řízení dojít ke zkreslení definice průmyslu a stanovení újmy.

Nedodržení některých metod a postupů při zjištění újmy výrobního odvětví

113. Podle názoru žalobce nařízení č. 91/2009 dostatečným způsobem neodůvodňuje některé údaje o hospodářské situaci ve výrobním odvětví, čímž došlo k porušení čl. 3 odst. 5 základního nařízení. Komise nedoložila, jak zjistila údaje o výrobních kapacitách v Mt celého výrobního odvětví (když sama Komise v čl. 127 uvádí, že údaj o výrobní kapacitě se týká celého výrobního odvětví, nikoliv pouze společností zařazených do vzorku; pozn. dle čl. 114 vzorek výrobců zahrnoval pouze 27% výroby dotčeného výrobku v EU). Údaj o výrobní kapacitě je zcela nepodložený, ačkoliv tento údaj považuje Komise za zásadní a považuje ho za důvod pro uložení antidumpingového cla (čl. 180).

Námitka neplatnosti nařízení č. 91/2009 na základě zjištění Zprávy odvolacího orgánu WTO

114. Žalobce uvádí další důvody neplatnosti nařízení č. 91/2009, které opírá o zjištění Odvolacího orgánu WTO (AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, 18. 1. 2016) ve sporu „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“. Žalobce analyzuje jednotlivé články antidumpingové dohody, které byly porušeny, a konfrontuje je s konkrétním

ustanovením základního nařízení pro případ, že by nařízení č. 91/2009 bylo v rozporu s odpovídajícím ustanovením základního nařízení.

Neuvedení parametrů srovnatelných výrobků

115. Podle názoru žalobce tak Komise porušila čl. 1 bod 2 základního nařízení, neboť dle tohoto ustanovení se posuzuje srovnatelná cena obdobného výrobku ve vývozní zemi a dále porušila čl. 1 odst. 4 nařízení, který definuje srovnatelnost výrobků. Aby mohlo dojít ke zjištění běžné hodnoty, musí být zřejmé, že Komise pro zjištění běžné hodnoty použila srovnatelné výrobky. Vzhledem k tomu, že nařízení č. 91/2009 neuvádí parametry výrobků, které mají být srovnatelné, činí nařízení nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, čímž došlo k porušení čl. 263 druhý odstavec SFEU.

Vyloučení některých vývozních operací z výpočtu váženého průměru

116. Odvolací orgán WTO došel k závěru, že Komise vyloučila některé druhy spojovacích prostředků vyvážených čínskými výrobci, které neodpovídaly druhům spojovacích prostředků vyrobeným ve srovnatelné zemi Indii u společnosti Pooja Forge Ltd., čímž došlo k porušení čl. 2.4.2 antidumpingové dohody. Podle tohoto článku měly být do výpočtu dumpingového rozpětí zahrnuty všechny srovnatelné vývozní transakce. Z tohoto důvodu je nařízení č. 91/2009 neplatné, neboť je v rozporu s metodikou vyplývající ze základního nařízení č. 384/96.

Nesprávné vymezení výrobního odvětví

117. Rozpor s články 4.1 a 3.1 antidumpingové dohody, pokud jde o definici domácího výrobního odvětví a újmu. Definice domácího výrobního odvětví v nařízení č. 384/96 je odlišná od definice v čl. 4.1 antidumpingové dohody. Žalobce proto odkazuje na žalobní námítku v části XII. d/ Vymezení výrobního odvětví Společenství této žaloby.

Neposkytnutí informací čínským výrobcům

118. Žalobce dovedl, že pochybení, která popsal odvolací orgán WTO ve své Zprávě a která dle něho jsou neslučitelná s antidumpingovou dohodou WTO, jsou současně i porušením čl. 6 odst. 7 základního nařízení.

Neprokázání důvěrnosti informací

119. Žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že čl. 6.5 antidumpingové dohody má odpovídající úpravu v čl. 19 odst. 1 základního nařízení, je nařízení č. 91/2009 neplatné pro porušení čl. 19 odst. 1 základního nařízení. Vzhledem k tomu, že čl. 6.4 antidumpingové dohody má odpovídající úpravu v čl. 6 odst. 7 základního nařízení, je nařízení č. 91/2009 neplatné pro porušení čl. 6 odst. 7 základního nařízení.

Závěr:

120. Výše uvedené žalobní námítky v části XII. dle žalobce prokazují, že prováděcí nařízení (č. 91/2009) je v rozporu se základním nařízením (č. 384/96) a s primárním právem ES (čl. 216 odst. 2 SFEU). Vzhledem k tomu, že k otázce neplatnosti nařízení se může vyjádřit pouze SDEU, nemohl námítky neplatnosti nařízení č. 91/2009 rozhodnout žalovaný.

XIII. Intertemporalita starého a nového nařízení (tj. nařízení č. 91/2009 a nařízení č. 2016/278)

121. Žalobce uvedl, že dne 27. 2. 2016 bylo publikováno v Úředním věstníku Nařízení Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26. 2. 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Současně zůstalo v platnosti nařízení č. 91/2009 (pozn. – tento postup je legislativně předvídan v čl. 1 písm. a/ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/476 ze dne 11. 3. 2015 o opatřeních, která může Unie přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních). Na základě pravidla *lex posteriori derogat priori* by mělo mít přednost nařízení č. 2016/278 jako právní předpis později účinný před nařízením č. 91/2009. Z formulace „...řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje“ není zřejmé, jaké řízení „týkající“ se dovozu zboží se zastavuje. Podle názoru žalobce jazykové znění české mutace nařízení č. 2016/278 připouští dvě varianty. Pokud by měla platit pouze varianta, že se zastaví pouze řízení, kdy bude zboží teprve propuštěno do volného oběhu, obsahovalo by nařízení formulaci „řízení týkající se dováženého zboží“, tj. byl by použit vid nedokonavý. Čl. 1 nařízení ovšem není formulován ani ve vidu dokonavém („řízení týkající se dovezeného zboží“), který by podporoval variantu ad (ii). Ze srovnání anglické a německé verze nařízení vyplývá, že v obou případech se hovoří o zastavení řízení, které se týká dovozu. Česká verze nařízení č. 2016/278 se tedy neliší od jiných jazykových verzí a všechny tři verze vedou ke stejnému výsledku. Nelze-li zjistit přesný výklad na základě standardních metod výkladu (jazykový, logický, systematický), tak i nadstandardních metod (historický, teleologický, komparativní), měl by být vzat do úvahy kontext a cíl sledovaný právní úpravou, které vyplývají z preambule nařízení.
122. Žalobce považoval za zřejmé, že čl. 1 nařízení č. 2016/278 se tedy týká i těchto řízení, neboť se v nich řeší otázky „týkající“ se dovozu. Nařízení má retroaktivní účinky, neboť se vztahuje na důsledky situací vzniklých před jeho vstupem v platnost, které nastaly až po vstupu v platnost (nepravá retroaktivita). Před vstupem v platnost došlo k dovozu zboží, ale důsledky dosud trvají a neskončily, neboť probíhá odvolací řízení. Podle názoru žalobce dopadá čl. 1 nařízení i na tato řízení a žalovaný měl odvolací řízení zastavit.
123. Žalobce byl názoru, že před pozbytím platnosti antidumpingového opatření může Komise zahájit z vlastního podnětu přezkum nebo o přezkum mohou požádat výrobci (čl. 11 odst. 2). Podáním podnětu výrobců je zahájeno nové řízení (čl. 5 odst. 9). Pokud je podnět stažen, může být řízení zastaveno s výjimkou případu, kdy to není v zájmu Společenství (čl. 9 odst. 1). V případě spojovacích prostředků bylo zahájeno antidumpingové řízení týkající se dovozů některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dne 9. 11. 2007 (C 267/31, 2007/C 267/11). Konečné antidumpingové clo bylo uloženo nařízením č. 91/2009, které bylo vydáno dne 26. 1. 2009. Antidumpingové řízení bylo zahájeno 9. 11. 2007 a ukončeno před uložením konečného antidumpingového cla.
124. Dále uvedl, že Komise provedla šetření, které neodhalilo žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by zastavení řízení bylo v rozporu se zájmem Unie. Pokud tedy Komise dospěla k závěru, že antidumpingové řízení týkající se dovozu práškového aktivního uhlí pocházejícího z ČLR do Unie by mělo být zastaveno a antidumpingové clo zrušeno, znamená to, že i když žádost o přezkum podaná dvěma společnostmi byla těmito

společnostmi stažena, Komise sama nedošla k závěru, že by zastavení řízení zahájené z podnětu těchto dvou společností bylo v rozporu se zájmy Unie, a proto bylo antidumpingové řízení zastaveno a současně bylo antidumpingové clo zrušeno. K jeho zrušení došlo po uplynutí lhůty pěti let od ukončení posledního přezkumu (čl. 11 odst. 2). Nařízení č. 1006/96, kterým bylo uloženo konečné antidumpingové clo na dovoz práškového aktivního uhlí v současnosti kódů KN ex 3802 10 00 pocházejícího z Čínské lidové republiky, bylo totiž dvakrát prodlužováno – poprvé v roce 2002 (nařízením č. 1011/2002) a podruhé v roce 2008 (nařízením č. 649/2008). Třetí prodloužení již Komise neučinila. Při ověření textu nařízení č. 649/2008 je dle žalobce zřejmé, že Komise znovu zahájila řízení na základě podnětu Evropské rady chemického průmyslu (CEFIC). Není tedy pravda, co tvrdí žalovaný, že probíhá jedno antidumpingové řízení. Je tomu právě naopak. Antidumpingové řízení skončí uložením antidumpingového cla a teprve tehdy, pokud výrobci podají podnět na přezkum před uplynutím doby platnosti končeného antidumpingového cla, začne běžet nové antidumpingové řízení.

XIV. Dovolání se retroaktivních účinků čl. 1 nařízení č. 2016/278

125. Žalobce požaduje, aby soud uznal retroaktivní účinky článku 1 prováděcího nařízení Komise č. 2016/278. Žalobce napadá uvedené nařízení, které navzdory tomu, že z důvodu rozhodnutí přijatých příslušnými orgány WTO zrušilo antidumpingové clo uložené na dovoz určitých spojovacích materiálů ze železa nebo z oceli původem z Čínské lidové republiky a Malajsie, obsahuje článek 2, který omezuje možnost vrácení zaplaceného cla, když zrušení odmítá přiznat zpětnou účinnost, čímž umožňuje, aby v právním řádu bylo zachováno antidumpingové clo, které je v rozporu s předpisy WTO, přičemž toto rozhodnutí nelze odůvodnit veřejným pořádkem.

Na podporu předkládá žalobce tři důvody:

126. První důvod vychází z protiprávnosti článku 2 napadeného nařízení z důvodu porušení antidumpingové dohody (Dohoda o provádění článku VI všeobecné dohody o clech a obchodu, která byla podepsána Společenstvím a poté schválena Rozhodnutím Rady č. 94/800/ES, Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).
127. Druhý důvod vychází ze zásady právní jistoty a zásady zákazu bezdůvodného obohacení. V tomto ohledu žalobce tvrdí, že potřeba uznat zpětnou účinnost zrušení antidumpingového cla spočívá v účelu dotčeného nařízení, které uznává porušení antidumpingové dohody, jehož se dopustila Rada, když zavedla antidumpingové clo.
128. Třetí důvod vychází ze zásady legitimního očekávání. Podle žalobce uznání, že Evropská unie tím, že v rozporu s antidumpingovou dohodou uložila antidumpingové clo, porušila mezinárodní závazky, k jejichž dodržování se zavázala, což vedlo ke vzniku očekávání založených na tom, že Komise přijme odpovídající právní úpravu, aniž by dále přetrvávaly účinky způsobené protiprávním antidumpingovým clem.
129. Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobce dovolává pravé retroaktivity nařízení č. 2016/278.

XV. Mezinárodně právní závazky ČR vůči Čínské lidové republice vyplývající z Dohody WTO

130. Žalobce měl za to, že Zprávu odvolacího orgánu WTO (WT/DS397/AB/RW, 18. ledna 2016, AB-2015-7) je nutné zohlednit i z hlediska mezinárodně právních závazků České republiky. Česká republika přistoupila k závazkům WTO v souladu s čl. XII Dohody o

zřízení WTO a stala se členem této organizace (dále Dohoda WTO), Dohodu WTO podepsala 15. 4. 1994. Dohoda WTO je součástí právního řádu České republiky.

131. Je však dle žalobce nutné posoudit, zda princip přednosti unijního práva platí také v situaci, kdy Česká republika přijala mezinárodní smlouvu s WTO dříve (1. 1. 1995), než přistoupila ke smlouvě s EU (1. 5. 2004). Kolizi těchto smluv upravuje čl. 351 SFEU, dle kterého práva a povinnosti z těchto dřívějších mezinárodních smluv nejsou Smlouvami (pozn. SEU a SFEU) dotčeny.
132. Žalobce považoval za zřejmé, že antidumpingové clo na zboží pocházející z Čínské lidové republiky musí být v souladu s antidumpingovou dohodou. Je nesporné, že Zpráva odvolacího orgánu WTO (AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, 18. 1. 2016) konstatovala, že Nařízením č. 91/2009 došlo k porušení čl. 2.4, čl. 2.4.2, čl. 4.1, čl. 3.1, čl. 6.1.2, čl. 6.4, čl. 6.2, čl. 6.5 a čl. 6.5.1 antidumpingové dohody. V souladu se zásadami mezinárodního práva je Česká republika povinna dodržovat práva třetích zemí (Čínské lidové republiky) vyplývající z dřívější dohody a plnit své příslušné povinnosti. Jde o naplnění zásady pacta sunt servanda, kdy je nepřijatelné zavazovat třetí stát bez jeho souhlasu podle čl. 26 Vídeňské úmluvy o smluvním právu (1969).
133. Žalobce měl za to, že do doby, než Česká republika odstraní příslušné neslučitelnosti mezi smlouvou (antidumpingová dohoda) uzavřenou před přistoupením České republiky k Evropské unii a Smlouvami (SEU, SFEU) dle čl. 351 odstavce druhého, dovoluje první odstavec téhož článku, aby Česká republika nadále antidumpingovou dohodu používala, neboť obsahuje povinnosti, které je povinna plnit na základě mezinárodního práva. Žalovaný jako orgán aplikující právo byl povinen přednostně aplikovat vnitrostátní pravidlo (čl. 10, čl. 1 odst. 2 Ústavy) a neaplikovat pravidlo unijní. Jde o výjimku z unijního principu aplikační přednosti, kterou připouští samotná Smlouva (čl. 351 SFEU).

XVI. Zásada proporcionality při doměření antidumpingového cla

134. Žalobce konstatoval, že dovozci jsou nuceni pohybovat se v prostředí mezinárodního obchodu, které je zatíženo cly, ve kterém reálně existuje riziko neférového jednání protistrany. Minimálně již z toho důvodu, že celní sazby jsou závislé na zemi původu zboží (čl. 23 starého celního kodexu), kdy možnost dovozce ověřit 100% spolehlivost této informace je téměř nemožná, neboť se musí spoléhat na osvědčení původu vydávaná k tomu určenou organizací v dané zemi. Existenci takového neférového jednání nelze klást dovozci k tíži. Na druhou stranu také možnosti státu samého, jak tato neférová jednání eliminovat, jsou většinou velmi malé. Z tohoto důvodu by, v návaznosti na neférové jednání, kterého se dopustila osoba ze třetí země, mělo být veškeré rozložení rizika mezi dovozce a celní orgány provedeno v souladu se zásadou proporcionality. Ve vztahu k obchodování v rámci DPH mezi státy EU již tento závěr vyslovil SDEU v rozsudku C-409/04 Teleos a další (bod 58).
135. Princip proporcionality (přiměřenosti), jak žalobce připomenul, nenachází v českém právním systému své explicitní vyjádření. To však neznamená, že by tento princip nebyl použitelný v těch oblastech práva, jež se nepřiklonily k jeho explicitnímu vyjádření. Výše uvedeným principem se zabýval v mnoha nálezech Ústavní soud (např. v nálezu sp. zn. I.ÚS 2485/13).
136. Žalobce zdůraznil, že ze spisu vyplývá, že orgány EU a celní správy mohly mít informace o tom, že spojovací prostředky mohou být čínského původu, již v roce 2011. Ze

Závěrečné zprávy (OLAF) č. OF/2011/0978/B1 - JG/pm/OLAF.B.1(S)(2014) 34954 (část 2.2, str. 4) vyplývá, že OLAF již na podzim roku 2011 pojal podezření či obdržel upozornění, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Členské země EU byly o tomto podezření informovány na schůzkách konaných dne 29. až 30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012 a dále sdělením AM 2012/010 ze dne 27. 6. 2012 (viz bod 2.3). Česká celní správa tedy měla nejen informaci o pochybnostech ohledně původu spojovacích prostředků, ale i přehled o tom, kterých vývozců a jakých zemí se to týká. Celní orgány namísto prevence, osvěty a sdílení informací s žalobcem, nechaly žalobce pokračovat v dovozu zboží z Tchaj-wanu. Žalobce nevěděl ani vědět nemohl, že dováží zboží, které je údajně původem z Čínské lidové republiky. Celní orgány proto nemohou za těchto okolností požadovat antidumpingové clo. Žalobce žádá, aby soud posoudil tuto žalobní námitku dle jejího textu a současně i jako důvod pro uplatnění dobré víry a legitimního očekávání dle čl. 220 odst. 2 písm. b/ celního kodexu.

XVII. Antidumpingové clo jako trestní sankce, porušení čl. 40 odst. 6 Listiny a zásady ne bis in idem

137. Podle názoru žalobce antidumpingové clo nelze chápat jako daň, ale jako sankci za správní delikt. Tento závěr opírá žalobce o níže uvedenou právní argumentaci. Výše antidumpingového cla byla pro dovážené výrobky stanovena v Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. 1. 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Obecně platí, že sankce je ukládána za nějaké protiprávní jednání. Tohoto protiprávního jednání se dovozce dopustil tím, že dovezl zboží, které způsobuje újmu a tím dochází k narušení fungování vnitřního trhu (čl. 26 Smlouvy o fungování EU). Tedy existence újmy je důvodem pro zaplacení antidumpingového cla. Dovoz zboží (definovaného v Nařízení č. 91/2009) z Čínské lidové republiky narušuje jednotný trh EU, který je chráněn. Proto lze považovat antidumpingové clo za sankci bez ohledu na to, že není jako sankce výslovně označena. Skutečnost, že se jedná o sankci lze podpořit i čl. 14 Nařízení č. 91/2009, podle kterého se antidumpingové clo ukládá nad rámec standardní sazby cla. Celní delikt má dle žalobce společné znaky s trestným činem, neboť cílem není náhrada běžného cla, ale náhrada újmy, kterou žalobce způsobil dovozem zboží výrobnímu odvětví Společenství a tím ho odradil od dalšího způsobování újmy. Z hlediska druhého kritéria je dle žalobce zřejmé, že antidumpingové clo má represivní charakter (85% z celní hodnoty zboží), je ukládáno automaticky bez možnosti správní úvahy (posouzení újmy, kterou způsobil dovozce a která je zahrnuta pod položku „Všechny ostatní společnosti“ (viz čl. 1 Nařízení č. 91/2009). Z hlediska třetího kritéria jde o sankci, která zásadně zasahuje do vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny.
138. Žalobce se na základě výše uvedených odvolacích úvah dovolává použití čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ratifikováno ČSFR pod č. 209/1992 Sb.). Dle čl. 40 odst. 6 Listiny „Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“ V Nařízení č. 91/2009 bylo pro „všechny ostatní společnosti“ uvedeno antidumpingové clo 85%. V daném případě by měl správce cla ovšem zohlednit, že dne 28. 2. 2016 nabylo účinnosti Nařízení č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků

ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Tímto nařízením bylo konečné antidumpingové clo zrušeno a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje. Správce cla by měl na základě této ústavní zásady antidumpingové clo neukládat. Podle názoru žalobce měl žalovaný použít pozdější právní úpravu, která je pro žalobce příznivější (*lex mitior*), tj. měl by aplikovat Nařízení č. 2016/278 a antidumpingové clo neukládat.

XVIII. Rdousící (škrťící) efekt antidumpingového cla

139. Žalobce dále namítá, že výše antidumpingového cla, které celní orgány žalobci doměřily (85%), má charakter rdousícího (škrťícího) efektu, který de facto zmařil samotnou podstatu majetku žalobce. Tuto námitku žalobce opírá o judikaturu Ústavního soudu, který při posuzování ústavnosti uložených daní zkoumá „má-li posuzovaná daň, poplatek, příp. peněžní sankce ve svých důsledcích konfiskační dopady ve vztahu k majetkové podstatě jednotlivce“ (sp. zn. Pl. ÚS 31/13 Sleva na dani pro pracující důchodce). Rdousícím efektem se má zabývat již samotný správní orgán. To vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 37/11.
140. Pokud se jedná o prokázání rdousícího (škrťícího) efektu doměřeného antidumpingového cla, tento efekt žalobce dokumentuje následovně.
141. Činnost spočívala v poskytování finančního produktu - FINETRADING. Jeho podstata spočívá v tom, že se jedná prakticky o způsob zprostředkování provozního financování bez přímého zapojení banky. Žalobce figuroval jako obchodně-finanční mezičlánek mezi dodavatelem a kupujícím a pouze financuje předmět financování (materiál, výrobky, zboží). Žalobce uhradí fakturu většinou zahraničnímu dodavateli v krátkém období před nebo těsně po dodání předmětu obchodování a následně poskytne finálnímu kupujícímu splatnost až do úrovně 90 dní. Cena za tento způsob financování je kombinací dvou složek - skonta od dodavatele a ceny financování s odložením platby pro kupujícího. Tento způsob financování je běžný v německy mluvících zemích a je běžně nabízen přímo bankovními ústavami. V České republice tento způsob financování nemá velkou tradici a dle informací žalobce jej na českém území nabízí pouze Deutsche Bank. Tento princip financování je určen zejména pro menší a středně velké společnosti. Je vhodný pro výrobní i obchodní společnosti, které řeší problém spojený s nedostatečným cash-flow vzhledem k nutnosti poskytnutí delších platebních podmínek svým odběratelům či mají potíže s nedostatečnou úrovní pracovního kapitálu. U objednávek ze strany žalobce a při fakturaci ze strany dodavatele je již pevně dána expediční adresa koncovému odběrateli v České republice. Žalobce na prodeji spojovacího materiálu dosahoval marží 2-3% dle délky financování jednotlivých nákupů u všech obchodních případů, tedy nejen spojených s nákupem spojovacího materiálu. Jde o velmi nízkou marži, neboť žalobce nebyl a není klasickou obchodní společností, ale poskytoval financování nákupu. Právně však bylo zboží koupeno žalobcem (společností SCANTO) a okamžitě prodáno určenému odběrateli (který byl již standardní obchodní nebo výrobní společností). Zboží (kontejnery) bylo vždy napřímo dodáváno určenému odběrateli. Jako důkazní prostředek žalobce předložil přijaté faktury od společnosti SHIAU YOUNG INDUSTRY CO., LTD. (č. FQ20120006 ze dne 10. 5. 2012, č. FQ20120005 ze dne 10. 5. 2012 a č. 20120002 ze dne 27. 4. 2012) a od společnosti ZHAO HSI INDUSTRY CO., LTD. (č. KCMEK-10548 ze dne 28. 4. 2012). Dále žalobce předložil vydané faktury, kterými toto nakoupené zboží prodal společnosti MEKR'S s.r.o. Jedná se o faktury č. 1301001 ze dne

2. 7. 2012 na částku 2 573 314 Kč, č. 1202017 ze dne 29. 6. 2012 na částku 1 634 489 Kč a č. 1202009 ze dne 7. 6. 2012 na částku 1 972 319 Kč. Z porovnání prodejních a nákupních cen navýšených o náklady související s pořízením (tj. přeprava z Tchaj-wanu do ČR a clo) vyplývá, že žalobce dosahoval marže u spojovacího materiálu 2-3%. Oproti tomu antidumpingové bylo doměřeno ve výši 85% z celní hodnoty zboží (oddíl 47 JSD). Je tedy zřejmé, že z marže se „uhradí“ 2-3% antidumpingového cla a zbývajících 82-83% zlikvidovalo samotnou majetkovou podstatu společnosti. Rdousící (škrťící) efekt se následně projevil ve faktickém ukončení činnosti žalobce.

142. Dále žalobce podrobně popsal, jakým způsobem probíhalo financování nákupu zboží za standardních úvěrových podmínek. Jako svědky žalobce navrhol Ing. I. T., ředitelku korporátního centra České spořitelny, a.s. pro Královéhradecký kraj; případně další kompetentní pracovníky tohoto obchodního centra České spořitelny, a.s. Ing. P. H., Ing. S. B. a p. J. S. Svědci by měli prokázat jednotlivá tvrzení žalobce.
143. Již výše žalobce uvedl, že měl původ zboží doložen certifikáty původu vyhotovené správními orgány Tchaj-wanu. Žalobce tedy byl v dobré víře, že tyto certifikáty původu jsou správné. Ceny zboží nakupovaného na Tchaj-wanu byly o cca 20% nižší, než jaké byly ceny spojovacího materiálu u evropských výrobců (z Polska, Chorvatska a Itálie). Žalobce proto nedosahoval vysoké obchodní přírážky (a tím vysokých tržeb).

XIX. Ochrana dobré víry a legitimního očekávání dle čl. 220 odst. 2 písm. b/

144. 1. podmínka - Chyba ze strany celních orgánů

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 27/2008: Pojem chyby „nelze omezit na pouhé chyby v počtech nebo v psaní, ale zahrnuje jakýkoliv typ vad přijatých rozhodnutí, jako je tomu především v případě nesprávného výkladu nebo nesprávného použití příslušných právních předpisů“.

Podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (rozsudek ESD ze dne 22. 10. 1987, Foto-Frost, 341/85, Recueil, s. 4199, bod 24). To znamená, že možná pasivita celního orgánu může odůvodnit splnění první podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství za situace velkého množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, pokud zůstaly celní orgány v nečinnosti, jakkoliv celní prohlášení předložené povinnou osobou byla kompletní a poskytovala výslovně takový popis zboží se zřetelem na relevantní nomenklaturu, že by bylo možno bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení (rozsudek ESD ze dne 1. 4. 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Recueil, s. I-1819, body 20 a 21). O chybu na straně celních orgánů však v žádném případě nemůže jít, pokud tato vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem.

Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soud sp. zn. 6 Afs 132/2014:

Dále je třeba uvést, že za chybu přičitatelnou celním orgánům lze považovat také pochybení celních orgánů jiného členského státu nebo třetí země. Každý orgán, který v rámci své působnosti poskytuje údaje relevantní pro vybrání cla, a který tedy může vyvolat oprávněnou důvěru osoby povinné zaplatit clo, musí být považován za celní orgán ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (viz shora cit. rozsudek

Mecanarte, bod 24, bod 22). Takový orgán může být orgánem členského státu nebo také třetí země (viz rozsudek SDEU ze dne 14. 5. 1996, Faroe Seafood, C-153/94 a C-204/94, bod 90).

145. 2. podmínka - Nejistitelnost chyby osobou jednající v dobré víře

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 27/2008:

Dle žalobce je třeba přezkoumat, zda činnost dotčeného subjektu spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu, a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností. Obecně platí nepřímá úměra mezi složitostí relevantní právní úpravy a dobrou vírou dotčené osoby – „čím je sporná oblast práva komplexnější, tím je snazší pro dotčenou osobu prokázat, že jednala v dobré víře“ (Lyons, T. EC Customs Law, Oxford, Oxford University Press 2001. Žalobce uvedl, že ohledně dalších podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu platí, že u osob, které předkládají celní prohlášení, lze předpokládat přirozenou míru nejistoty, která je dána okolnostmi konkrétního případu. Při posouzení, zda chyba celních orgánů byla rozumným způsobem zjistitelná osobou povinnou zaplatit clo, která jednala v dobré víře, je třeba zejména vzít v úvahu povahu spáchané chyby, odbornou praxi osoby povinné zaplatit clo a pečlivost, kterou prokázala. Za tím účelem je třeba konkrétně posoudit veškeré okolnosti daného případu (viz. rozsudek SDEU ze dne 26. 6. 1990, Deutsche Fernsprecher GmbH, bod 18 a následující).

146. 3. podmínka - Povinnost dodržet všechna ustanovení předpisů týkající se celního prohlášení

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 27/2008:

Soudní dvůr upřesnil, že deklarant je povinen poskytnout příslušným celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené předpisy Společenství a vnitrostátními předpisy, které je popřípadě doplňují nebo provádějí s ohledem na sazební zacházení požadované pro dotčené zboží (věc Agrover Srl, bod 33). Tato povinnost přitom nesmí jít nad rámec takových informací, o kterých lze předpokládat, že je deklarant může mít k dispozici; rozhodující je, aby takové informace, jakkoliv budou podle okolností třeba i nesprávné, byly deklarantem poskytnuty v dobré víře (viz Mecanarte, bod 29, a Hewlett Packard France, bod 29).

Chyby z důvodu aktivního jednání celních orgánů

147. 1. podmínka

Celnímu úřadu pro Královéhradecký kraj bylo již v roce 2012 známo, že Tchaj-wan je součástí Čínské lidové republiky. Žalovaný při řešení této otázky nezohlednil mezinárodně právní postavení Tchaj-wanu z hlediska mezinárodního práva veřejného. Ačkoli není Tchaj-wan členem OSN, je členem některých mezinárodních organizací, kde členství není striktně omezeno na státy. Od 1. 1. 2002 je Tchaj-wan členem Světové obchodní organizace (WTO).

148. 2. podmínka

Žalobce uvedl, že není profesionálem v oblasti celního řízení, využíval služeb přímých a nepřímých zástupců. Žalobce nemohl chybu žádným způsobem zjistit, spoléhal na správnost údajů vyplněných v JSD přímými či nepřímými zástupci. Žalobce a jeho zástupci v celním řízení spoléhali na to, že pokud vyplnili do oddílu 34a JSD kód TW (Tchaj-wan)

dle nařízení Komise (EU) č. 1833/2006 o statistice Společenství týkající se mezinárodního obchodu, tak celní orgány v souladu s čl. 23 celního kodexu a mezinárodněprávním postavením Tchaj-wanu po právní stránce posoudí, zda je původ zboží na Tchaj-wanu nebo v Čínské lidové republice.

149. 3. podmínka

Žalobce poskytl celnímu úřadu všechny nezbytné informace stanovené celními předpisy pro dovoz zboží. Žalobce původ zboží prokazoval osvědčeními o prostém původu vystavené tchajwanskou textilní federací. Žalobce byl v dobré víře, že tato osvědčení o původu prokazují správnost uváděné země původu (Tchaj-wan).

Chyby z důvodu pasivního jednání celních orgánů

150. V této námitce žalobce upozorňuje na chyby celních orgánů v roce 2011 – 2012, tj. před propuštěním zboží do volného oběhu.

151. 1. podmínka

Ze Závěrečné zprávy z prvních dvou misí OLAF na Tchaj-wan č. OF/2011/0978/B1 - JG/pm/OLAF.B.1(S)(2014)34954 (část 2.2, str. 4) uskutečněné v roce 2013 a 2014 vyplývá, že OLAF již na podzim roku 2011 pojal podezření či obdržel upozornění, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Na základě uvedeného lze spatřovat v jednání českých celních orgánů pasivitu ve vztahu k dovozům spojovacího materiálu z Tchaj-wanu (resp. z Čínské lidové republiky).

152. 2. podmínka

Tuto chybu celních orgánů žalobce nemohl žádným způsobem zjistit. Prokazování původu patří mezi oblast složitou (viz čl. 23 a 24 celního kodexu včetně existující judikatury SDEU k těmto článkům). Žalobce není profesionálem v oblasti celního řízení, využíval služeb přímých a nepřímých zástupců.

153. 3. podmínka

Žalobce poskytl celnímu úřadu všechny nezbytné informace stanovené celními předpisy pro dovoz zboží. Žalobce původ zboží prokazoval osvědčeními o prostém původu vystavené tchajwanskou textilní federací. Žalobce byl v dobré víře, že tato osvědčení o původu prokazují správnost uváděné země původu (Tchaj-wan).

Vyjádření k námitkám žalovaného

154. Názor žalovaného, že žalobce směšuje problematiku preferenčního a nepreferenčního původu zboží vznikl zřejmě proto, že žalobce ocitoval v odvolání celý text čl. 220 odst. 2 písm. b/ celního kodexu. Naopak žalobce tučně zvýraznil pouze první pododstavec, který se týkal dobré víry obecně (čl. 220 odst. 2).

155. Ke splnění 1. podmínky na základě argumentace žalovaného žalobce doplňuje podrobnější odůvodnění:

156. Pro splnění 1. podmínky v čl. 220 odst. 2 celního kodexu (chyba ze strany celních orgánů) SDEU (341/85 Foto-Frost, bod 24) dodal, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta. Tuto podmínku ovšem čl. 220 odst. 2 písm. b/ neobsahuje. SDEU reagoval na specifickou

situaci, kdy celní úřady napřed osvobodily zboží od dovozního cla z toho důvodu, že pochází z Německa. Po kontrole pak požadovaly doplatit clo, ale hodlaly zohlednit dobrou víru, neboť k chybě došlo v důsledku jednání celních orgánů. Celní orgán ale nemohl sám rozhodnout, musel se obrátit na Komisi. Komise vydala negativní rozhodnutí, když uvedla, že ze strany dotyčných celních úřadů nedošlo k chybnému uplatnění ustanovení upravujících německý vnitřní obchod, ale že pouze považovaly za správné údaje uvedené v celních prohlášeních dovozce, aniž by je okamžitě zpochybnily; že tento postup nijak nebrání uvedeným orgánům, aby později opravily vyměřené clo, jak je výslovně stanoveno v článku 10 směrnice Rady 79/695/EHS. Komise poté své rozhodnutí změnila a ve své odpovědi na otázku položenou Soudním dvorem uznala, že prohlášení Foto-Frost obsahovalo všechny faktické údaje nutné k uplatnění příslušných právních předpisů a tyto údaje byly správné (bod 24). Podle názoru žalobce jsou odkazy na tento rozsudek v judikatuře NSS nad rámec smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b/ celního kodexu. Jak totiž vyplývá z bodu 24, SDEU citoval vyjádření Komise v této specifické situaci. Tento výklad SDEU zužuje použití daného ustanovení.

157. Pokud jde o pasivitu celních orgánů, je zřejmé, že celní orgány disponovaly informacemi o tom, že spojovací prostředky čínského původu jsou odesílány přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Tuto informaci měly právě v časový okamžik, kdy se zboží propouštělo do volného oběhu, protože nejdéle 14. 3. 2012 byly členské země o tomto podezření informovány. Pasivita byla tedy v tom, že celní orgány nehodlaly prověřovat původ zboží již v tomto časovém okamžiku. V případě aktivního jednání celních orgánů je pochybení v tom, že celní úřad při propuštění zboží nezohlednil text čl. 23 starého celního kodexu, který vztahuje původ zboží pouze na „zemí“, nikoliv na „celní území“. Aktivita byla tedy v tom, že měl vědět, že Tchaj-wan není samostatný stát, ale že je součástí Čínské lidové republiky, a proto země původu nemůže být Tchaj-wan. Pochybení celních orgánů je dle žalobce dále v tom, že pro Tchaj-wan zavádí samostatný kód TW (viz nařízení č. 1833/2006), žalobce proto uvedl kód TW do kolonky 34a, ačkoliv měl uvést kód CN. Žalovaný dále tvrdí, že celní prohlášení nebyla ověřována. Tuto skutečnost však nijak neprokázal.

Návrh na provedení důkazních prostředků:

158. Žalobce navrhuje, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že došlo k ověření předmětných celních deklarací.

XX. Kompetence celního úřadu předepsat penále dle § 251 daňového řádu

159. Žalovaný výrokem II. změnil rozhodnutí prvostupňového celního orgánu tak, že doměřené clo a penále změnil na doměřené clo. Předpis penále dle § 251 daňového řádu zrušil. Žalobce s tímto výrokem nesouhlasí a namítá, že v upraveném výroku mělo být pouze konstatováno, že penále dle ust. § 251 daňového řádu nemělo být vůbec předepsáno.
160. Podle názoru žalobce ke krácení jeho práv došlo, neboť penále nemělo být vůbec předepsáno. Naopak dle žalovaného bylo penále předepsáno oprávněně, ale pouze v důsledku judikaturní změny vyplývající z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014 – 57, v němž dospěl soud k názoru, že „penále dle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu a je na něj třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“ zohlednil žalovaný ust. § 22 nového

celního zákona (č. 242/2016 Sb.), dle kterého z částky doměřeného cla nevzniká penále, a proto zrušil předepsané penále.

161. Pro úplnost žalobce uvádí, že k trestnosti penále mají přihlížet správní orgány a soudy z moci úřední (rozsudek NSS č.j. 2 Afs 186/2015, č.j. 6 Afs 15/2015). Rozdíl mezi výrokem žalovaného a návrhem žalobce je v tom, že dle žalobce nemělo být penále vůbec předepsáno, neboť právní úprava předepsání penále při doměření cla vůbec neumožňovala. Rozdíl je značný. Tím, že bylo předepsáno penále, musel žalobce:
- podat žádost o prominutí penále (§ 259a daňového řádu) a vynaložit čas, úsilí a peníze na zpracování žádosti o prominutí penále,
 - uhradit dlužné clo, což je podmínka pro prominutí penále (§ 259b odst. 1 daňového řádu),
 - případné neuhrazení by znamenalo exekuci majetku,
 - na úhradu penále si žalobce musel půjčit,
 - po dobu, kdy bylo penále uhrazeno, nevzniká žalobci nárok na úrok z neoprávněného jednání správce cla (§ 66 zák. č. 242/2016 Sb.).

XXI. Probíhající řízení u SDEU

162. Žalobce sděluje, že nařízení č. 91/2009, kterým bylo uloženo antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, je předmětem řízení u SDEU v následujících případech: C-145/17 P - Internacional de Productos Metálicos v. Komise, C-207/17 Rotho Blaas, C-592/17 Baby Dan A/S.

III. Vyjádření žalovaného

163. Žalovaný konstatoval, že žalobce participoval (ať vědomě, či nevědomě) na podvodu odhaleném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“).
164. Považoval za potřebné zdůraznit, že doměření antidumpingového cla se ve všech čtyřech předmětných případech především opírá o zprávu, resp. zprávy OLAF, když OLAF postupně a nejen u žalobce zjistil, že spojovací materiál (šrouby, matice apod.) deklarovaný při dovozu do Evropské unie jako původem z Tchaj-wanu je ve skutečnosti původem z Číny.
165. OLAF zjistil podvod, jehož mechanismus byl následující. Zboží pocházející z Číny bylo dopraveno na Tchaj-wan, kde bylo přeloženo, a poté dopraveno do Evropské unie s tchajwanskými certifikáty o původu a tchajwanskými obchodními doklady. V EU bylo zboží při propuštění do volného oběhu deklarováno jako zboží pocházející z Tchaj-wanu. Na zboží pocházející z Tchaj-wanu se při propuštění do volného oběhu v EU na rozdíl od čínského zboží nevztahovalo antidumpingové clo. V důsledku deklarování nesprávného původu zboží (Tchaj-wan, TW) v celních prohlášeních žalobce nebylo při dovozu vyměřeno antidumpingové clo. Na základě zprávy OLAF bylo antidumpingové clo doměřeno a v odvolacím řízení potvrzeno, a to přes rozsáhlé a několikrát doplňované odvolání s mnoha desítkami rozličných odvolacích důvodů, kterými žalobce napadal jako rozporné víceméně všechno, co učinily celní orgány ČR, úřad OLAF i tchajwanské celní orgány, které na šetření s úřadem OLAF spolupracovaly.
166. Žalovaný uvedl, že v daných případech jako zásadní vidí otázku platnosti nařízení Rady EU č. 91/2009, na jehož základě bylo předmětné antidumpingové clo uloženo. V rámci

sporu mezi EU a Čínou je totiž toto nařízení odvolacím orgánem Světové obchodní organizace – WTO označováno za rozporné s mezinárodním právem – antidumpingovou dohodou, jež je součástí ujednání Světové obchodní organizace – WTO, resp. GATT. Hodnocení nařízení č. 91/2009 odvolacím orgánem WTO je patrné z úvodních ustanovení prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházející z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ Malajsie. O právní složitosti projednávané věci svědčí i to, že problematikou platnosti nařízení č. 91/2009 se na základě podnětu italského subjektu zabývá Soudní dvůr EU – věc C-207/17 (dostupné na www.curia.europa.eu); soudní řízení zahájené v roce 2017 nebylo doposud skončeno. Otázkou platnosti nařízení č. 91/2009 se zabývá od roku 2016 také Nejvyšší správní soud.

K bodu II. žaloby

167. Námitka „Kompetence OLAF ve vztahu k Tchaj-wanu“ je vypořádána v bodě 6. odůvodnění všech čtyřech rozhodnutí o odvolání. Žalobce trvá na tom, že kontrola OLAF mohla být provedena pouze tehdy, pokud by mezi EU a Tchaj-wanem byla pro tyto účely uzavřena příslušná formalizovaná mezinárodní dohoda. Tento názor žalovaný nesdílí a uvádí, že OLAF provádí vyšetřování (misi) v souladu s platnými dohodami o spolupráci a vzájemné pomoci, jakož i jinými platnými právními nástroji. Forma takových dohod, stanovená není. Jak vyplývá ze Zprávy OLAF i z vyjádření úřadu OLAF poskytnutého v rámci odvolacího řízení, v daném případě byly využity právě jiné platné právní nástroje. Které konkrétní, je zmíněno výše. Navíc byla kompetence k misi dána úřadu OLAF také nařízením č. 515/97. Při šetření na Tchaj-wanu se na vyšetřování přímo podílely tchajwanské celní orgány. I to samo o sobě svědčí o tom, že ve formě jiných platných právních nástrojů zde dohoda o spolupráci a vzájemné pomoci bezpochyby byla. Bez vzájemné dohody by Tchaj-wan, resp. jeho celní orgány s úřadem OLAF jen stěží spolupracovaly a předávaly informace ze svých evidencí o dovozu a vývozu zboží.
168. Stejně tak je dle žalovaného lichá i žalobcova domněnka, že zpráva, resp. zprávy OLAF, jsou pro neexistenci dohody zmíněné v článku 3 nařízení č. 1073/1999 důkazními prostředky získanými v rozporu s právními předpisy a jako důkaz je vzhledem k § 93 odst. 1 daňového řádu nelze použít.
169. Jde-li o kompetence jednotlivých pracovníků OLAF, nadále žalovaný zastává názor, že kompetence vyšetřovatelů úřadu OLAF k vyšetřování (misi) na Tchaj-wanu, je patrná jednak z jejich písemných pověření, která jsou založena ve spise, a také i přímo z jednotlivých zpráv OLAF, kde jsou nejprve v úvodu uvedena jména vyšetřovatelů a v závěru je u jejich podpisů stvrzena jejich kompetence i podpisem ředitele. Žalobci ani nepřisluší zpochybňovat jejich kompetenci, neboť on nebyl tím, u koho bylo vyšetřování (mise) prováděno. Vyšetřování (mise) bylo prováděno na Tchaj-wanu, který vyšetřovatele úřadu OLAF respektoval a prostřednictvím svých státních orgánů jim byl při vyšetřování na svém území nápomocen. Pokud podklady nejsou přílohou, tj. součástí zprávy OLAF, nejsou důkazními prostředky. Mnohé z dílčích podkladů jsou svým charakterem pouze mezirezortní korespondencí a zpravidla obsahují údaje i o jiných subjektech. Důkazním prostředkem je výhradně zpráva OLAF, ve které jsou přímo obsaženy jak konkrétní kontrolní zjištění, tak i podklady, z nichž tato zjištění vycházejí.

170. Pracovnice OLAF paní B. E., kterou žalobce výslovně zmiňuje, se na kontrole podílela v pozici vedoucí sektoru, jak je zřejmé z druhé mezizprávy z vyšetřování – 2. zprávy OLAF a pak také ze Závěrečné zprávy OLAF, kde je mezi pracovníky OLAF podílejícími se na vyšetřování celého případu výslovně uvedena, a zprávy OLAF jsou stvrzeny – schváleny podpisem ředitele. Po celou dobu vyšetřování byl vedoucím (odpovědným) vyšetřovatelem pan J. G. A spolupracujícím vyšetřovatelem byla paní T. J. Kompetenci těchto pracovníků žalobce nijak nenapadá. Je také třeba připomenout, že se v daném případě nejedná o několik kontrol OLAF, ale o kontrolu jednu, ze které jsou postupně podle toho, jak byla jednotlivá zjištění učiněna, vypracovány celkem tři zprávy – 1. zpráva OLAF a 2. zpráva OLAF a poté i Závěrečná zpráva OLAF, která pokrývá a v sobě zahrnuje, jak 1. zprávu OLAF, tak 2. zprávu OLAF. A jak ve 2. zprávě, tak především v Závěrečné zprávě OLAF, je paní B. E. jako pracovnice OLAF podílející se na vyšetřování výslovně uvedena.

K bodu III. a IV. žaloby

171. Žalovaný na rozdíl od žalobce považuje předmětné zprávy OLAF za přímo použitelné důkazy. Tato otázka je vypořádána v bodě 7. odůvodnění všech čtyřech rozhodnutí o odvolání. Dále uvedl, že jak konstantně judikuje Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku č.j. 2 Afs 41/2012-30 ze dne 11. 7. 2012, je zpráva úřadu OLAF důkazem přípustným v řízení o dodatečném zaúčtování cla. Zpráva OLAF je tedy důkazem sama o sobě. Navíc v předmětném případě jsou její součástí – přílohou ve formě tabulek údaje předané úřadu OLAF přímo od celních orgánů Tchaj-wanu, tedy od státní autority, která na Tchaj-wanu dohlíží nad dováženým a vyváženým zbožím a vede o něm celní řízení. Tato autorita poskytla údaje o zboží přímo ze svých evidencí a jedná se tedy o údaje z jednotlivých celních prohlášení podaných jednotlivými tchajwanskými subjekty. Tyto údaje jsou součástí zpráv OLAF.
172. Žalovaný tak nepřisvědčil žalobci, že zprávy OLAF nejsou bezprostředními důkazy. O správnosti údajů není důvodů pochybovat. Žalobce sám žádný konkrétní důkaz o záměně s jinou zásilkou nepředložil. Jeho obava z možné chyby tak zůstala nepodložená. Žalovaný ani nezaznamenal žádnou informaci o tom, že by se u některé z dalších zásilek zahrnutých v šetření úřadu OLAF jiných subjektů taková chyba vyskytla. Je také nepravděpodobné, že by se vyskytla současně u všech 4 případů šetřených úřadem OLAF. Údaje týkající se zejména popisu zboží, jeho počtu kusů a hmotnosti identifikují zásilky přesně. O identifikaci zásilek tchajwanskou celní správou při jejich pohybu na území Tchaj-wanu není důvod pochybovat. Skutkový stav je ze zpráv OLAF dostatečně seznatelný. Žalobcem navrhované provedení důkazu doložením celní deklarace na dovoz zboží z Číny na Tchaj-wan a vývozní celní deklarace na vývoz zboží z Tchaj-wanu do České republiky, považuje žalovaný z uvedených důvodů za nadbytečné. Zpráva úřadu OLAF je důkazem dostatečným. Tento názor lze podpořit názorem Krajského soudu v Brně, který např. v rozsudku č.j. 31 Af 34/2015-45 ze dne 8. 2. 2017 nebo č.j. 31 Af 19/2015-51 ze dne 31. 10. 2016, jenž se týká obdobných případů, uvádí: *„Právě z důvodu specifického způsobu získávání informací od států a jiných nestátních subjektů stojících vně Evropské unie jsou zjištění obsažená ve zprávách OLAF (včetně elektronických příloh) přípustnými důkazy v řízení o dodatečném doměření cla bez toho, že by jednotlivá skutková zjištění musela být nadto doložena konkrétními důkazy. Takový postup je akceptovatelný, neboť práva a povinnosti OLAF jsou normována právními akty EU (nařízení o OLAF) při garanci základních práv (tedy i práva na spravedlivý proces) dotčených osob (k problematice*

základních práv v rámci EU se vyjádřil Ústavní soud v nálezu tzv. cukerných kvót III ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04); je sledován legitimní cíl (řádný výběr cla) a zvolený způsob je přiměřený vzhledem k omezeným možnostem získávat důkazy od subjektů stojících vně Evropské unie – požadavek, aby mimounijní subjekty poskytovaly OLAF originální písemnosti a jiné dokumenty související s vývozem či dovozem, je patrně nerealizovatelný, a proto lze akceptovat prosté sdělení ve formě tabulek a databází v elektronické podobě.“

173. Zcela nově až v žalobě přichází žalobce s argumentací misí OLAF, kterou nazývá mise č. 3 – mise uskutečněná OLAF na Tchaj-wanu ve dnech 9. 12. 2016 a 16. 12. 2016. Nic takového spis projednávaného případu neobsahuje. Mise č. 3 se projednávaného případu netýká. Jedná se o další samostatný případ, který nebyl obsahem rozhodování v projednávaném případě. Žalovaný ani nemá tento případ (mise č. 3) k dispozici, tudíž nemá k dispozici ani jeho spis. Je-li u případu mise č. 3 u zprávy OLAF odlišná příloha (tabulka) než u zpráv OLAF v projednávaném případě, nic to podle žalovaného nedokazuje. Každé šetření OLAF je jedinečné. Stejně tak mohou být jedinečné obstarané důkazy.
174. Žalobci dle žalovaného nic nebránilo, aby předložil vývozní tchajwanská celní prohlášení nebo obdobné potvrzení tchajwanských celních orgánů prokazující, že dovezené zboží pochází z výroby z Tchaj-wanu, jak žalobce tvrdil. Žalobce však nikdy nic takového v průběhu řízení jak před celním úřadem, tak před žalovaným nepředložil. I z toho lze dovodovat, že taková celní prohlášení neexistují – zboží na Tchaj-wanu vyrobeno nebylo. Naproti tomu OLAF obstaral od tchajwanských celních orgánů údaje z jejich celních evidencí, z nich je zřejmé, že zboží bylo na Tchaj-wan dovezeno z Číny, na Tchaj-wanu pouze přeloženo a pak dále odesláno do EU (ČR).
175. Pokud zde byl úřadem OLAF zjištěn podvod velkého rozsahu, bylo třeba i s tímto ohledem hodnotit odvolatelem vytýkané určité nesrovnalosti. K podvodu, jehož cílem bylo zakrytí skutečného původu zboží, tu skutečně došlo. Žalovaný netvrdí, že se podvodu dopustil žalobce, nicméně to byl on, kdo zboží do EU, resp. ČR jako dovozce dovezl. Úřad OLAF neuvedl konkrétní osoby, které podvod připravily a realizovaly. Je záležitostí žalobcova podnikatelského rizika, s kým a jak obchoduje.

K bodu V. žaloby

176. Žalovaný se dle jeho mínění v napadených rozhodnutích dostatečně vypořádal s otázkou, proč nelze jako důkazy o původu zboží přijmout předložené Certificate of origin. Pravděpodobně byly vystaveny k zakrytí podvodu. Jsou nevěrohodné a nelze je ověřit. Jako důkazy proti zprávě OLAF nemohou obstát.
177. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem, podle něhož by skutková zjištění měla vyplývat z důkazů, kterými jsou Certificate of origin a bill of lading ve spojení s českými JSD (tedy celními prohlášeními žalobce) a přijatými fakturami, ze kterých dle žalobce vyplývá skutkové zjištění o tchajwanském nikoliv čínském původu zboží. Jednak bill of lading ani faktury v daném případě původ zboží nijak neprokazují – žádná byť i jen zmínka o původu zboží v nich uvedena není. Certificate of origin je doklad nevěrohodný a pravděpodobně sloužil k zastření podvodu. A české JSD – tedy celní prohlášení na propuštění do volného oběhu v ČR, resp. EU, je vypracované žalobcem, resp. jeho zástupcem. Jinými slovy žalobce za jediné správné považuje to, co sám o původu zboží tvrdí ve svých celních prohlášeních. To však vzhledem k výsledkům šetření OLAF (důkazu ve formě Zprávy OLAF) neobstálo.

178. Žalobcovu polemiku nad sazebním zařazením považoval žalovaný za lichou. Připomenul, že sazební zařazení je založeno na čtyřmístném kódu harmonizovaného systému (HS) spravovaného Světovou celní organizací (WCO). Právním základem je Mezinárodní úmluva o harmonizovaném systému popisu a číselném označování zboží přijatá v Bruselu dne 14. 6. 1983, ve znění Protokolu o změně ze dne 24. 6. 1986 (publikováno ve Sbírce zákonů vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 160/1988 Sb., o Mezinárodní úmluvě o harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží a Protokolu o její změně, a rovněž publikováno v Úředním věstníku Evropských společenství L198 ze dne 20. 7. 1987 – rozhodnutí Rady 87/369/UHS ze dne 7. 4. 1987). V současnosti tento systém používá cca 204 zemí, teritorií a celních nebo ekonomických unií. Předmětné zboží přísluší pod HS kód 7318, který je určen pro: „Šrouby a vruty, svorníky (maticové šrouby), matice, vrtule (do pražců), háky se závitem, nýty, závlačky, příčné klíny, podložky (včetně pružných podložek) a podobné výrobky, ze železa nebo oceli“. Ostatní podrobnější členění vyjádřené na dalších pozicích je záležitostí jednotlivých zemí a jejich celních sazebníků. Rozdílnosti v členění na dalších pozicích sazebního zařazení mohou být mezi celním sazebníkem Tchaj-wanu a celním sazebníkem EU značné. Tomu odpovídá i to, že tchajwanský kód sazebního zařazení uvedený u předmětného zboží ve zprávě OLAF (konkrétně v příloze 4.4 ve 2. zprávě OLAF) má jedenáct míst (73181590007). V EU se jedenáctimístný kód nepoužívá. Žalobcův argument, že tchajwanské sazební zařazení se zcela neshoduje s desetimístným sazebním zařazením podle sazebníku EU, je tedy zavádějící. K takové shodě snad ani dojít nikdy nemůže. A pokud ano, šlo by o výjimečnou náhodu. V daném případě dochází ke shodě nejen u prvních čtyř míst (7318), ale dokonce i na páté a šesté pozici, tj. 731815, což vyjádřeno slovy celního sazebníku EU jsou: „Ostatní šrouby a svorníky (maticové šrouby), též s jejich maticemi nebo podložkami“. Ztotožnění předmětného zboží je tedy poměrně výrazné i podle sazebního zařazení. K tomu žalovaný zdůraznil, že zásilka nebyla identifikována pouze podle sazebního zařazení, ale i podle dalších prvků.

K bodu VI. žaloby

179. Žalobce se domníval, že jej měl správce cla vyzvat k provedení opravy jeho celního prohlášení, což mělo vliv na předpis penále, které podle žalobce nemělo být vůbec předepsáno. Žalovaný s tímto názorem nesouhlasí.

K bodu VII. žaloby

180. Pokud jde o problematiku nepřímého zastoupení, žalovaný odkazuje na vypořádání odvolacích námitek v bodu 21. odůvodnění u tří rozhodnutí. Z další nové argumentace žalobce je patrné, že nechce připustit jiný než svůj názor, i když je dle žalovaného nesprávný.

K bodu VIII. Žaloby

181. K otázce „Koncentrace řízení ve vztahu k Oznamení o rozšíření kontrolního zjištění“ žalovaný uvedl, že z protokolu č.j. 55687/2014-550000-51 nevyplývá, že by vůči ostatním případům byly nějaké kontrolní závěry učiněny, a už vůbec z něho nevyplývá, že by byly učiněny jakékoliv kroky k projednání závěrečné zprávy a ukončení kontroly. Navíc i vůči případu JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) i případu JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 se jednalo o dílčí kontrolní zjištění, jež se týkalo pouze původu zboží, tj. i zde pouze části rozsahu kontroly, jak byla ve svém úvodu vymezena („ověření sazebního zařazení, původu zboží a celní hodnoty“).
182. Žalovaný tedy nepřisvědčil žalobci, že tím, že mu správce cla při ústním jednání dne 3. 10. 2014 sdělil výsledky kontrolního zjištění týkající se původu zboží ve vztahu k JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, deklaroval, že z jeho strany je kontrola považována za uzavřenou a že tak učinil všechny úkony potřebné k ověření správnosti i ve vztahu k ostatním JSD. Skutečností je to, co i sám žalobce uvádí na jiném místě, tedy že správce cla při ústním jednání dne 3. 10. 2014 k ostatním JSD neučinil žádné právní závěry. Je třeba zdůraznit, co plyne ze spisu, tedy že ústním jednáním ze dne 3. 10. 2014 nebyla ve vztahu k případům JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 následná kontrola ještě zdaleka ukončena, natož aby byla ukončena ve vztahu k případům ostatních kontrolovaných JSD. Ústní jednání dne 3. 10. 2014 lze charakterizovat jako projednání dílčího kontrolního zjištění, na které v rámci kontroly navázala zjištění další. Není v rozporu s žádným ustanovením daňového řádu postup správce cla, kdy podle toho, jak činil postupně jednotlivá dílčí kontrolní zjištění, seznamoval s nimi postupně žalobce a umožňoval mu se k nim vyjádřit. Být průběžně informován a moci se vyjádřit k momentálním dílčím kontrolním zjištěním bylo jediné ve prospěch žalobce. Že správce cla žalobce seznamoval postupně (průběžně), lze charakterizovat jako jeho maximální snahu o naplnění zásady vstřícnosti a součinnosti. Oznamení č.j. 66160/2014-550000-51 ze dne 21. 11. 2014 nebyla kontrola rozšířena, jak žalobce mylně tvrdí a pak rozebírá jako nezákonnost. Jak již z názvu oznámení i z jeho vlastního textu vyplývá, jednalo se o oznámení, kterým správce cla pouze žalobce informoval, že ze strany OLAF byly zjištěny nové skutečnosti a že jakmile budou posouzeny, správce cla seznámí žalobce se změněným kontrolním zjištěním a poskytne mu přiměřenou lhůtu pro vyjádření. S konkrétními novými poznatky (podněty OLAF) byl pak žalobce seznámen při nejbližších ústních jednáních.

K bodu IX. žaloby

183. K otázce kompetence zaúčtovat dlužné clo Celním úřadem pro Královéhradecký kraj žalovaný uvedl, že není pochyb o tom, že následnou kontrolu prováděl Celní úřad pro Královéhradecký kraj. Ve smyslu § 264 odst. 2 celního zákona to byl tedy tento celní úřad, který je příslušný provést doměřovací řízení. Stejně tak jako je součástí vyměřovacího řízení zaúčtování cla, je zaúčtování cla také součástí doměřovacího řízení. Jak už bylo naznačeno výše, zaúčtování cla musí vždy předcházet jeho sdělení dlužníkovi. Žalovaný souhlasil s žalobcem v tom, že zaúčtování cla je administrativní operace, která spočívá v zanesení existujícího celního dluhu do účetních záznamů. Mýlí se však, když se u doměřovacího řízení domnívá, že jeho součástí není zaúčtování cla a tvrdí, že jde o úkon v rovině platební, který může provést pouze celní úřad, který zboží do volného oběhu propustil. Žalovaný uvedl, že mu není znám žádný právní předpis, který by stanovil, že součástí doměření není zaúčtování dlužného cla. Zaúčtování cla je

součástí vyměření a doměření cla, je to jedna z administrativních operací v jeho rámci. Vždyť bez zaúčtování by nemohla být dlužníkovi sdělena dlužná částka cla. Od ukončení následné kontroly musí být tedy do dvou dnů clo dodatečně zaúčtováno. Pokud by mělo být postupováno podle žalobcových představ, a věc by měla být předávána mezi úřady, tato lhůta by nemohla být v praxi dodržena. Popíralo by to smysl a cíl celního kodexu. Žalovaný konstatoval, že skutečnost je taková, že clo bylo zaúčtováno automaticky systémem Celní správy ČR, a to na účet toho celního úřadu, který zboží na základě celního prohlášení společnosti SCONTO s.r.o. dovezené zboží v roce 2012 propustil do volného oběhu a vyměřil clo. To jistě nezakládá nezákonnost.

K bodu X. žaloby

184. Návrh žalobce, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že došlo k zaúčtování cla dne 25. 3. 2015 v čase 10:50 hod., je nesmyslný. U každého z předmětných případů došlo k vyměření a zaúčtování dne 25. 3. 2015 postupně, tedy logicky u každého v jiný čas. Ostatně prokazovat čas zaúčtování na vteřiny považuje žalovaný za nadbytečné a nemající pro daný případ význam. Bude-li to soud požadovat, prokáže žalovaný čas zaúčtování výpisem z účetního systému.

K bodům XI., XII., XIII., XIV., XV. žaloby

185. Ohledně problematiky nařízení č. 91/2009 žalovaný uvedl, že si je vědom existence prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2016/278, o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých a spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ Malajsie (dále jen „nařízení č. 2016/278“). Ruší se tak antidumpingové clo založené nařízením č. 91/2009. Z preambule nařízení č. 2016/278 vyplývá, že je vydáno právě jako reakce na závěry WTO vůči nařízení č. 91/2009. Podle článku 2 nařízení č. 2016/278 nabývá zrušení antidumpingového cla účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem. Podle článku 3 nařízení č. 2016/278 vstupuje toto nařízení v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku EU. K tomu došlo v Úředním věstníku L 52, ze dne 27. 2. 2016. Vykládat ustanovení článku 1 nařízení č. 2016/278 tak, jak to činí žalobce v námitce nazvané „intertemporalita starého a nového nařízení“, však nelze. Z ustanovení článku 1 sice vyplývá, že se antidumpingové clo nejen ruší, ale že se i zastavuje řízení týkající se tohoto dovozu. V žádném případě se tím však nemyslí jednotlivá již zahájená vyměřovací, resp. doměřovací řízení. Nařízení č. 2016/278 nemá žádný dopad na již vedená odvolací řízení. Zastavuje se výhradně řízení antidumpingové. Na vysvětlenou žalovaný připomíná, že antidumpingové řízení nekončí uložením antidumpingového cla, ale stále pokračuje, neboť uložení antidumpingového cla je v principu opatřením dočasné povahy – do doby než pominou důvody, pro které bylo antidumpingové clo uloženo. Stále dochází ze strany Komise k sledování situace na trhu a jeho možného ohrožení. Jakmile podle Komise důvody pominou, je antidumpingové clo zrušeno a antidumpingové řízení zastaveno. Na podporu toho, že u zastavení řízení nejde o jiné, než o antidumpingové řízení, odkazuje žalovaný např. na část B odst. 10 úvodního odůvodnění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 898/2014 o zrušení konečného antidumpingového cla na dovoz práškového aktivního uhlí pocházejícího z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení rady (ES) č. 1225/2009. Pokud by

Komise zamýšlela zrušit předmětné antidumpingové clo se zpětnou platností, musela by to stanovit v nařízení. Takové ustanovení však nařízení č. 2016/278 neobsahuje.

186. Žalovaný odkázal na přílehlavý rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 6. 2012 ve věci C-533/10. Nařízení č. 1515/2001 bylo sice nahrazeno nařízením č. 2015/476, které však situaci řeší obdobně. I podle článku 3 nařízení č. 2015/476 nabývají opatření přijatá na základě tohoto nařízení účinku dnem jejich vstupu v platnost a nezakládají právo na vrácení cla vybraného před tímto dnem.

K bodu XVI. žaloby

187. Ohledně zásady proporcionality odkazuje žalovaný na vypořádání odvolacích námitek v bodu 37. odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, resp. u rozhodnutí č.j. 24160/2018-900000-313 odkazuje na bod 35. odůvodnění.

K bodům XVII. a XVIII. žaloby

188. Žalovaný uvedl, že clo trestní sankcí není a být nemůže. Jde-li o rdousící/škrtící efekt, nemají celní orgány ČR žádnou volnost v tom, zda a případně v jaké výši clo vyměří nebo doměří, celní předpisy žádný prostor pro úvahu celním orgánům nedávají. Dlužné clo ani není výlučně příjmem ČR, ale je z podstatné části příjmem EU a tak na jeho výběr dopadají v zásadě pravidla daná právem EU. Pokud neprodlená úhrada doměřeného cla znamenala pro žalobce vážnou újmu, mohl požádat o některý z institutů ulehčení platby – odklad platby ve smyslu článku 224 celního kodexu nebo posečkání ve smyslu § 156 daňového řádu.

K bodu XIX. žaloby

189. Žalovaný konstatoval, že Evropská unie a tedy i Česká republika nemohou nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů žalobce. Je věcí hospodářských subjektů, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti možnému riziku. Tento postoj vyplývající z rozsudku Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci C-293/04 Beemsterboer, Recueil s I-02263 akcentoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 39/2011-100 ze dne 3. 8. 2011 a podle žalovaného dopadá i na posuzovaný případ bez ohledu na dobrou víru žalobce v původ zboží. Dobrou víru, na kterou se žalobce v odvolání odkazuje, není podle žalovaného v daném případě možné vykládat tak široce. V daném případě to nebyly jen náznaky podvodu, ale podvod byl úřadem OLAF skutečně zjištěn. Žalobce svá tvrzení o dobré víře nedokládá v podstatně ničím jiným, než Certificate of origin, který se ukázal nesprávným a pravděpodobně napomáhající zakrytí podvodu, jehož podstatou je obcházení antidumpingového cla při dovozu do EU zastřením skutečného původu předmětného zboží. V této souvislosti žalovaný připomenul názor SDEU vyjádřený např. v již zmiňovaném rozsudku ze dne 8. 11. 2012 ve věci C-438/11, Lagura, bod 30, 33 a 40, ze kterého vyplývá, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly opatření nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla. EU nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců. Hospodářský subjekt, jenž je obezřetný a informovaný o stavu právní úpravy, musí při svém posouzení výhod, které mu může přinést obchod se zbožím, na něž se mohou uplatnit celní preference, zohlednit rizika inherentní trhu, o který se zajímá, a přijmout je tak, že patří mezi běžné obchodní těžkosti. Bylo tedy žalobcovou záležitostí, aby přijal taková opatření, aby se

zabezpečil před rizikem opatření k případnému dodatečnému výběru cla. Případy, kdy se osvědčení o původu zboží ukáží jako neplatná nebo nesprávná, nejsou v mezinárodním obchodě ničím výjimečným a představují možné obchodní riziko, které by hospodářský subjekt měl, pokud by byl skutečně obezřetný, vzít v potaz.

190. Pokud jde o polemiky žalobce ohledně postavení Tchaj-wanu (země/území), žalovaný uvedl, že v celním prohlášení se podle přílohy 37 nařízení č. 2454/93 deklaruje původ zboží v kolonce 34a s tím, že je stanoveno, že se uvede odpovídající kód Společenství z přílohy 38 pro zemi původu podle definice v Hlavě II celního kodexu. V příloze 38 je pak k těmto kódům uvedeno: Kód země: alfabetské kódy Společenství pro země a území jsou odvozeny od platných kódů ISO alfa 2 (a2), pokud jsou v souladu s požadavky nařízení Rady (ES) č. 1172/95 ze dne 22. 5. 1995 o statistice obchodu se zbožím Společenství a jeho členských států s třetími zeměmi. Komise pravidelně zveřejňuje nařízení, která seznam kódů zemí aktualizují. Pro rok 2012 bylo aktuálním nařízením Komise (ES) č. 1833/2006, o klasifikaci zemí a území pro statistiku zahraničního obchodu Společenství a statistiku obchodu mezi členskými státy. Podle jeho článku 1 je klasifikace zemí a území uvedena v jeho příloze. Z výčtu zemí a území uvedených v příloze je zřejmé, že je zde samostatně uvedena Čína – kód CN a samostatně Tchaj-wan - kód TW. V článku 23 celního kodexu se sice mluví pouze o určité zemi, jak zdůrazňuje žalobce, ale toto vymezení není podle žalovaného možné vykládat tak, že by se mohlo jednat výhradně a pouze o všeobecně uznávané státní celky. Výraz „země“ je zde nutné uplatňovat v širším smyslu toho slova, jak je patrné třeba i z nařízení Komise (ES) č. 1833/2006, kde je již výslovně upřesněno, že jde o země a území. Toto zpřesnění je pak obsaženo i v novém celním kodexu. Má-li žalobce na mysli, že Tchaj-wan není všeobecně uznávaným státním celkem, ale zejména z pohledu Číny je její součástí (součástí tzv. velké Číny), znamenalo by to při názoru žalobce, že pro účely uvádění údajů do celního prohlášení nešlo uvést území, ale pouze zemi ve smyslu státního celku při splnění všech bodů státnosti, měl v celním prohlášení do kolonky 34a (nazvané: kód země původu) namísto kódu TW (Tchaj-wan) uvést jako kód CN (Čína). V tom případě by mu hned při propuštění zboží do volného oběhu bylo vyměřeno antidumpingové clo na základě nařízení č. 91/2009 a nařízení č. 2/2012. Tedy právě to clo, které mu bylo doměřeno napadenými rozhodnutími.
191. Pokud jde o návrh žalobce, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že došlo k ověření předmětných celních deklarací, požaduje žalobce prokázání něčeho, co se nestalo. Jak je patrné z odůvodnění všech žalovaných rozhodnutí, celní prohlášení žalobce při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu celními orgány ověřována nebyla. Rozhodně ne, jde-li o původ zboží. Celní orgány vycházely z tvrzení společnosti SCANTO s.r.o., resp. jejího zástupce, které o původu zboží uvedly v celních prohlášeních (kolonka 34a – Kód země původu) při propuštění do volného oběhu.

K bodu XX. žaloby

192. Požadavek žalobce, aby ohledně penále byl výrok rozhodnutí změněn na jím uváděný text, je pro žalovaného nepřijatelný. Není žádného důvodu, aby se ve výroku rozhodnutí objevil text, že penále nemělo být vůbec předsáno.
193. Penále podle ustanovení § 251 daňového řádu je velmi specifickým typem sankce ukládané za platební delikt. Jedná se o sankci obligatorní ukládanou automaticky, jejíž výše je stanovena předem přímo na základě zákona a při jejíž aplikaci není dán správc

daně prostor pro jakékoli správní uvážení. Specifická je tato sankce i tím, že je procesně ukládána podle daňového řádu a předepisována platebním výměrem spolu s dodatečně vyměřovanou daní (clem).

194. V průběhu odvolacího řízení vstoupil dne 29. 7. 2016 v účinnost nový celní zákon, jenž v § 22 výslovně stanovuje, že z částky doměřeného cla penále nevzniká. Nová právní úprava tedy tuto sankci nepřevzala, právě naopak, použití penále dle § 251 daňového řádu je novou právní úpravou výslovně vyloučeno. Podle názoru žalovaného již tedy není možné po nabytí účinnosti nového celního zákona za uvedení nesprávných údajů v celním prohlášení a s tím spojené zkrácení cla pravomocně uložit penále dle daňového řádu. Výše uvedené samozřejmě nelze vykládat tak, že by takové jednání nebylo trestné podle nové právní úpravy, nelze ale za něj pouze uložit jako sankci daňové penále podle § 251 daňového řádu. Tím, že je penále, jako sankce uložená za platební delikt vyplývající z jednání žalobce, v projednávaném případě zrušeno, nic nebrání tomu, aby předmětné jednání žalobce posoudil správce cla podle příslušných trestně právních předpisů a z toho vyvodil případný postih (sankci).
195. Za stavu, kdy je penále rušeno, je podle názoru žalovaného nadbytečné zabývat se dalšími námitkami, které se týkají penále, tj. námitkou nazvanou „Kompetence celního úřadu předepsat penále dle § 251 DŘ“ (č. 17) a námitkou nazvanou „Lhůta splatnosti penále“ (č. 18).

K bodu XXI. žaloby

196. Se sdělením žalobce, že je v současné době nařízení č. 91/2009 předmětem řízení před SDEU, žalovaný souhlasí. Navíc připomíná, že v úvodu svého vyjádření k žalobě rovněž zmínil, že v současné době je nařízení č. 91/2009 i předmětem soudního řízení před Nejvyšším správním soudem, který s ohledem na řízení o předběžné otázce u SDEU řízení přerušil. Žalovanému je ohledně přerušování řízení u Nejvyššího správního soudu známo např. Usnesení č.j. 3 Afs 332/2016 – 36 ze dne 18. 1. 2018, nebo také Usnesení č.j. 8 Afs 19/2017 – 34 ze dne 7. 2. 2018. Posouzení platnosti nařízení č. 91/2009 zmíněnými soudy může náhled na věc vyjasnit. Nicméně v době vydání žalobou napadených rozhodnutí jejich závěry ve formě rozsudků ještě známy nebyly a nejsou ani doposud.

K doplnění žaloby ze dne 4. 7. 2018 a ze dne 9. 7. 2018

197. Za vypovídající o specifickém pojetí odvolacího i soudního řízení žalobcem považuje žalovaný jeho tvrzení v samém závěru doplnění žaloby ze dne 9. 7. 2018, kde žalobce tvrdí, že se domnívá, že celní orgány mohly vybrat antidumpingové clo dvakrát. Poprvé od společnosti SCANTO s.r.o. a podruhé od jejího nepřímého zástupce – společnosti ČSKD INTRANS s.r.o. Společnost SCANTO s.r.o. tvrdí, že se domnívá, že tomu tak zřejmě bylo, a proto dodatečné platební výměry vůči sobě považuje za nezákonné. Proti těmto smyšlenkám se žalovaný zásadně ohrazuje. Předmětné antidumpingové clo bylo předepsáno pouze společnosti SCANTO s.r.o. Ověření této skutečnosti u jejího vlastního zástupce pro ni jistě nepředstavuje žádný problém. Ostatně pokud by došlo k dvojímu zaplacení jednoho a toho samého cla, jednalo by se o vratitelný přeplatek, který by byl celním úřadem vrácen.

IV. Doplnění žaloby

198. Žalobce po podání žaloby provedl její doplnění celkem 10 podáními.

1) V nich se znovu zabýval otázkou kompetence celního úřadu předepsat penále, zákonností úkonů pracovníků OLAF, procesními deficity při získání důkazních prostředků a rozporů v tabulkách v EXCEL.

2) Dále žalobce namítal vyloučení některých vývozních operací z výpočtu váženého průměru, námitkou neplatnosti nařízení č. 91/2009, nepřímý účinek antidumpingové dohody WTO, nedodržení některých metod a postupů při zjištění újmy výrobního odvětví, závaznost práva WTO a dopady čl. 213 celního kodexu.

3) V podání nazvaném Konkretizace žalobních bodů žalobce znovu podrobně rozvedl svoje žalobní námitky.

4) Žalobce odkázal na judikaturu SDEU – C-236/17, C-644/17, C-256/16, vyslovil nesouhlas s názory NSS vyslovenými v rozsudcích č.j. 2 Afs 376/2019 a č.j. 2 Afs 377/2019 a vyjádřil se k nepravé retroaktivitě čl. 1 nařízení č. 2016/278.

Znovu zdůraznil, že výstupy OLAF v podobě tabulek v EXCEL jsou nevěrohodné, nikdy nebyly předloženy originální důkazní prostředky o čínském původu zboží, nikdy nebylo prokázáno spárování kontejnerů. Žalobce se snažil vyvrátit názor, že tabulky kopírovaly údaje z JSD. Žalovanému vytkl, že nepostupoval dle ust. § 114 odst. 3 daňového řádu. Argumentace týkající se mise OLAF č. 3 byla učiněna dle žalobce jako reakce na novou argumentaci žalovaného.

5) Žalobce vznesl námitku neplatnosti nařízení č. 91/2009, prohloubil námitku týkající se mezinárodně právních závazků ČR vůči Čínské lidové republice, otázku antidumpingového cla jako trestní sankce, otázku dobré víry, právního postavení Tchaj-wanu, části týkající se chyb z důvodu pasivního jednání celních orgánů.

6) S odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2022, č.j. 2 Afs 274/2019 vyslovil žalobce přesvědčení, že bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce a právo na spravedlivý proces.

7) Žalobce připomenul Zprávy Dozorčího výboru OLAF za rok 2020 a rok 2021, z nichž dovodil, že zprávy OLAF vykazují zásadní nedostatky, obsahují velké nesrovnalosti, takže jsou porušována práva obviněných osob.

8) Žalobce znovu provedl upřesnění Srovnání tabulek v EXCEL z mise č. 1 a mise č. 2, vznesl námitku ohledně kompetence celních orgánů předepsat penále, otázky dobré víry, postavení Tchaj-wanu, chyby z důvodu pasivity celních orgánů.

9) Žalobce opětovně doplnil rozporů v tabulkách EXCEL a otázku týkající se chyb z důvodu pasivního jednání celních orgánů.

10) Žalobce upozornil, že žalovaný změnil své stanovisko v reakci na výpověď žalobce při ústním jednání, ve kterém žalobce upozornil, že v tabulce v EXCEL z mise OLAF č. 2 ve sloupci AB chybí uvedení čísel kontejnerů na údajný dovoz z Čínské lidové republiky na Tchaj-wan. To, že mělo údajně dojít ke spárování zásilek dle čísel kontejnerů a nikoliv dle celních prohlášení, výslovně uvedl žalovaný opakovaně také v soudním sporu ve věci opakované kontroly.

V. Jednání před soudem

199. Při nařízeném jednání konaném ve dnech 25. 9. a 26. 9. 2023 jednatel žalobce vylíčil svůj beznadějný stav a zdůraznil, že chce nést hraniční odpovědnost za všechny své činy.

Připomenul, že v celním řízení předložil řádné listinné důkazy a to doklad na zboží z Tchaj-wanu, JSD dokládající od koho zboží dovážel a námořní listy. Zpochybnil postup celních orgánů, které nedůvodně v celním řízení vycházely pouze ze Zprávy OLAF a příložených tabulek v EXCEL. Obsah těchto tabulek přitom jednatel žalobce zásadně zpochybnil.

200. Zástupce žalobce připomenul, že kontrola u žalobce proběhla již před 10 lety a dosud neexistuje rozhodnutí soudu. Pokud žalovaný odkazuje na judikaturu dotýkající se jiných případů doměření antidumpingového cla za zboží pocházející z Čínské lidové republiky, není dle zástupce žalobce tato judikatura případná, protože žaloby v těchto věcech nerozebraly danou problematiku tak podrobně, jak to učinil sám žalobce. Dále uvedl, že se ve své podstatě jedná o velice složitou problematiku vyžadující precizní znalost příslušné celní právní úpravy, přičemž metodický výklad nadřazených složek je pak považován za jediný a správný. Upozornil na nedostatky a nezákonnost takových postupů a shrnul podrobnosti týkající se obchodu se spojovacím materiálem s důrazem na to, že je velmi obtížné na tento trh v EU vstoupit.
201. Zástupce dále konstatoval, že vzhledem k tomu, že antidumpingové clo je stanoveno ve výši 85 %, oslovil žalobce specialistu za účelem potvrzení, že jím uváděné údaje jsou správné. Přesto následně OLAF při svojí kontrole zjistila překládky zboží. Poté v únoru 2016 rozhodla Evropská komise, že antidumpingové clo nebude vybírat, čímž bylo dle žalobce potvrzeno, že EU po dobu 8 let toto clo vybírala neoprávněně, přesto je poplatníkům nevrátila. Žalobce v tomto postupu spatřuje nespravedlnost.
202. Dále zástupce vyslovil přesvědčení, že Zpráva OLAF nemá hodnotu absolutního důkazu a celní úřady nejsou na jejím základě povinny zahajovat celní řízení. Odkázal na ust. § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu, z něhož dovodil právní domněnku správnosti důkazů. Měl za to, že žalovaný si měl dodatečné doklady vyžádat. Dále zástupce odkázal na nedostatky v tabulkách, které tvořily přílohu Zprávy OLAF. Žalobce dle jeho přesvědčení předložil důkazy, kterým svědčí domněnka správnosti. Celnímu úřadu vytkl, že nebyla provedena verifikace zboží.
203. Zvláštní detailní pozornost věnoval zástupce žalobce otázce hlavního důkazu – tabulkám v EXCEL tvořícím Přílohu Zprávy OLAF. Upozorňoval na rozdílnost výstupů z mise č. 1 a mise č. 2, kdy každá z tabulek byla vytvořena na základě jiného systému, některé tabulky uváděly čísla kontejnerů, některé takové údaje neuváděly. Na tuto námitku žalovaný reagoval sdělením, že údaje, které jsou podkladem pro vyplňování tabulek, uvádějí samotní deklaranti, přičemž praxe je velice pestrá a každý deklarant zpracovává tyto údaje rozdílně. Limity přitom stanoví celní předpisy, kdy v JSD je u každé položky dána podpoložka celního sazebníku. Za důležitou považoval žalovaný skutečnost, že v projednávané věci došlo ke spárování dovozu na Tchaj-wan a vývozu z Tchaj-wanu, kdy přepravní dokument a námořní list obsahovaly ta samá čísla kontejnerů. Žalovaný přitom odkázal na obsah správního spisu, z něhož lze dovodit, že dovozní a vývozní JSD jsou spárovány.
204. Žalobce dále upozornil na, dle jeho názoru, průtahy v celním řízení jak ze strany žalovaného, tak ze strany DOI. Dále zástupce žalobce podrobně rozebral nedostatky jednotlivých tabulek v EXCEL, upozornil na metodický rozdíl při spárování dovozu a vývozu, dále upozornil na nesoulad metodického zpracování závěrů mise č. 2 a mise č. 3. V reakci na to pověřený pracovník žalovaného upozornil, že v celním řízení vycházel

žalovaný pouze ze zpráv č. 1 a 2 a dále ze závěrečné zprávy, jak je ostatně uvedeno na str. 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je tak dle jeho názoru zřejmé, že mise č. 3 nebyla předmětem tohoto řízení. K další žalobní námitce připomenul, že je v mezinárodním obchodě zcela běžné, že se v kontrolních výstupech neuvádí název žalobce, nýbrž pouze název dopravce. Za důležité považoval identifikovat pohyb jednotlivých kontejnerů a následně demonstroval, že položky v tabulkách EXCEL týkající se dovozu na Tchaj-wan a vývozu z Tchaj-wanu jsou identické. Žalovaný připustil, že platební výměry byly vydány dříve, než byla doručena závěrečná zpráva.

205. Žalobce zdůraznil, že údaje v tabulkách EXCEL nejsou správné a není jasné, jak byly vůbec tabulky vyplňovány. Upozornil např. na tu část, v níž je vyplněna nulová hodnota zboží i cla, což považoval za nesmyslné. Na to žalovaný uvedl, že tchajwanská celní správa uvedla čísla svých deklarací a čísla dokladů, z kterých bylo čerpáno. Dále že žalovaný ze zprávy OLAF dovodil na jedné straně dovoz a pak vývoz (což odpovídá levé a pravé straně tabulky), přičemž základním klíčem bylo JSD. Stěžejními identifikátory pro dopravu pak byla čísla kontejnerů. Znovu žalovaný zdůraznil, že důležitým faktorem pro posouzení byla skutečnost, že zboží bylo dovezeno na Tchaj-wan a následně z Tchaj-wanu vyvezeno.
206. Dále zástupce žalobce připomenul svoje stanovisko, že se s tabulkami v průběhu řízení muselo pracovat, neboť v nich přibyly nové údaje, které se v podkladech původně nenacházely. Jednalo se o jiný způsob popisu komodity. Žalobce měl přitom za to, že na jeho námitky reaguje žalovaný vždy odlišně. Na to žalovaný reagoval sdělením, že jeho závěry se opírají o Přílohu č. 1 a 2 Zprávy OLAF, přičemž žalovaný měl k dispozici rovněž další údaje poskytnuté tchajwanskou celní správou.
207. Zástupce žalobce dále upozornil, že jenom v některých řádcích tabulky je uvedeno "China". Žalovaný na to uvedl, že údaje byly převzaty z tchajwanských JSD, je však zřejmé, že podle Zprávy OLAF je všechno zboží čínského původu. K další námitce žalobce zpochybňující hmotnost kontejnerů žalovaný odkázal na str. 30 napadeného rozhodnutí. Žalobce znovu zdůraznil, že není jasná metodika sestavování údajů obsažených v tabulkách, měl za to, že se jedná pouze o hypotetické úvahy. Dle jeho názoru se jedná o pouhé přepsání blíže neidentifikovatelných údajů bez jasného zdroje. Neexistuje důkaz, že na Tchaj-wanu byly zásilky spárovány. Tabulky v EXCEL obsahují pouze hypotetické údaje. Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný nevysvětlil, jak došlo ke spárování zásilek. Nevyloučil názor žalobce, že nedošlo k pouhému překopírování jednotlivých sloupců tabulek. Žalovaný nevysvětlil, jak je možné, že tabulka není vyplněna čínskými znaky, ale anglickou abecedou. Upozornil, že tabulky z Mise OLAF č. 1 a 2 se liší. Žalobce se dále dovolával odpovědi na otázku, jak je možné, že dovozci a vývozci z Tchaj-wanu věděli několik let před konáním misí, že není třeba vyplňovat popis komodity ani množství a že postačí pouze údaje z JSD.
208. Další námitky zástupce žalobce byly procesního charakteru. Uvedl, že žalobce měl pro toto celní řízení nepřímého zástupce, nebyl tudíž deklarantem a nevznikla mu tudíž povinnost zaplatit clo. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č.j. 5 Afs 3/2014. Dále ve shodě s námitkami obsaženými v podané žalobě zástupce žalobce dospěl k závěru, že doměření cla v lednu 2015 bylo ve vazbě na rozsah daňové kontroly nezákonné.

209. Žalovaný na obhajobu svého názoru, že celní správa informovala veřejnost o antidumpingovém cle, předložil odborný časopis Daně a právo v praxi.

Návrhy důkazů:

210. Žalobce žádal, aby soud zajistil a provedl následující úkony a provedl následující důkazy:
- 1) Vyžádat si údaje z celní databáze celních orgánů z Tchaj-wanu vztahující se k oběma shora uvedeným JSD.
211. Krajský soud tento návrh zamítl, neboť s uvedenými orgány spolupracoval OLAF při svém vyšetřování a potřebné údaje tak byly zpracovány ve výstupní zprávě.
- 2) Obrátit se na Tchajwanskou textilní organizaci, zda jsou Certificate of origin založeny na správném popisu skutečností.
212. Krajský soud návrh zamítl, neboť osvědčení o původu má pouze podpůrný charakter a celní orgány jej uznávají do doby, než jsou tyto údaje např. vyšetřováním OLAF zjištěny rozhodné skutečnosti.
- 3) Zjistit informace o charakteru účtů.
213. Tento návrh krajský soud zamítl, neboť rozklíčování plateb nelze považovat za přímý důkaz původu dovezeného zboží. Údaje nemají vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.
- 4) Výslechy svědků tchajwanskými celními orgány (Bil Chang – ředitel společnosti, tchajwanský dovozce).
214. Tento návrh krajský soud zamítl. Výslechy svědků nemůžou prokázat tchajwanský původ zboží. Navíc se lze důvodně domnívat, že se i tyto osoby mohly podílet na podvodu s dovozem zboží.
- 5) Výslech zaměstnanců ČS, a.s. Žalobce chtěl prokázat, že přestal vykonávat aktivní činnost, aby mohl uhradit doměřený celní dluh.
215. Tento návrh krajský soud zamítl. Zjištění takové skutečnosti, o níž vlastně není pochyb, by nemohlo přispět k ověření původu zboží.
- 6) Důvodová zpráva k novému celnímu kodexu.
216. Tento návrh krajský soud zamítl, neboť soud důkazy právními předpisy a důvodovými zprávami k nim vytvořenými neprovádí, neboť se jedná o právní dokumenty, které jsou veřejně dostupné.
- 7) Informace ze spisu OLAF.
217. Tento návrh krajský soud zamítl. Veškeré informace, které OLAF v průběhu mise zjistil, jsou zapracovány do výsledných výstupů.
- 8) Žalobce ve svém doplnění žaloby požadoval, aby krajský soud na základě listin a odpovědí na otázky vyžádaných od žalovaného a od OLAF posuzoval, kdy a jakým způsobem probíhala spolupráce mezi OLAF a žalovaným, eventuálně DOI.
218. Ani tomuto návrhu na provedení důkazů krajský soud nevyhověl, neboť požadované informace jsou zjistitelné z písemných výstupů vytvořených zmíněnými orgány.
- 9) Žalobce navrhoval, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že došlo k zaúčtování cla dne 25. 3. 2015 v čase 10.50 hod.

219. K tomu krajský soud uvádí, že žalobci nepřísluší ukládat žalovanému povinnost provádět důkazy. Pokud měl za to, že žalovaný v předmětném čase zaúčtování neprovedl, bylo na žalobci, aby sdělil, o jaká fakta tuto skutečnost opírá a jaký to má konečný dopad na průběh celního řízení.

10) Žalobce navrhl, aby žalovaný v soudním řízení prokázal, že došlo k ověření předmětných celních deklarací.

220. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění napadených rozhodnutí je patrné, že celní prohlášení žalobce při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu celními orgány ověřována nebyla. Celní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když vycházely z tvrzení žalobce, resp. jeho zástupce, které o původu zboží uvedl v celních prohlášeních (kolonka 34a – Kód země původu) při propuštění do volného oběhu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

221. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

222. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, a tyto skutečnosti deklaroval i žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobě, že Evropský úřad pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) učinil v předmětných zdaňovacích obdobích několik misí na Tchaj-wanu, kde postupně odhaloval podvody se zastíráním původu čínského spojovacího materiálu, který při dovozu do Evropské unie (dále jen „EU“) podléhá vysokým antidumpingovým clům. Podvody byly realizovány dle zjištění OLAF překládkami čínského spojovacího materiálu v tchajwanských svobodných pásmech a skladech, a také vydáváním osvědčení o tchajwanském původu daného spojovacího materiálu dopravovaného do EU. Je rovněž zřejmé, že spojovací materiál s původem na Tchaj-wanu v EU antidumpingovému clu nepodléhá.

223. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že celní úřad pro Královéhradecký kraj zahájil protokolem ze dne 7. 8. 2013 kontrolu po propuštění zboží prováděnou podle čl. 78 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se provádí celní kodex Společenství (dále celní kodex) a dle § 127 celního zákona. Na základě zjištění Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) správce cla dne 25. 3. 2015 doměřil antidumpingové clo a předepsal penále dle § 251 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Ze zpráv OLAF mělo vyplývat, že zboží, které dovezl žalobce, nemá svůj původ na Tchaj-wanu ale v Čínské lidové republice, které je předmětem antidumpingového cla dle Nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Antidumpingové clo bylo doměřeno u zboží dovezeného na základě JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, č. 12CZ1761001I0EBWG9, č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYK6V6.

224. Správce cla a žalovaný jako stěžejní důkazní prostředek považují Zprávy z mise OLAF, a to:

(i) Zpráva z mise č. OF/2011/0978/B1 - (S)(2014)19381 (Zpráva z mise č. 1 uskutečněné ve dnech 24. 9. 2013 – 3. 10. 2013),

(ii) Zpráva z mise č. OF/2011/0978/B1 - JG/pm/thor/30448 (Zpráva z mise č. 2 uskutečněné ve dnech 17. 5. 2014 až 24. 5. 2014),

(iii) Závěrečná zpráva (OLAF) č. OF/2011/0978/B1 - JG/pm/OLAF.B.1(S)(2014)34954 (Závěrečná zpráva).

225. Z žaloby je patrná nespokojenost žalobce s výsledkem odvolacího řízení, když Generální ředitelství cel (žalovaný) jeho odvoláním nevyhovělo a potvrdilo (změnilo, ohledně předeepsání antidumpingového cla v podstatě však potvrdilo) čtyři dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Královéhradecký kraj s předpisem antidumpingového cla.
226. Krajský soud nejprve předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Žalobce podal obsáhlou žalobu o 131 stranách, kterou dále doplnil 10 podáními. Mnohé námitky se v obsahu žaloby a dalších podáních v různých podobách opakují. Krajský soud proto hodlá proti námitkám žalobce spíše postavit vlastní ucelený argumentační systém, ve smyslu závěrů vyslovených v nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je totiž spjat s otázkou hledání míry, respektive poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zejména u velmi obsáhlých podání (jako je i nyní posuzovaná žaloba) by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, a ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71).

I. Kompetence OLAF na Tchaj-wanu

227. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný požádal OLAF o vyjádření k otázce své kompetence v předmětném řízení. Vyjádření úřadu OLAF obdržel žalovaný dne 7. 2. 2017, žalobce byl s jeho obsahem seznámen.
228. Lze z něho seznat, že OLAF prováděl na Tchaj-wanu svá vyšetřování na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, které ke dni 1. 10. 2013 bylo nahrazeno novým nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013. Jak původní, tak nové nařízení podle svých článků 3 dávají úřadu OLAF kompetenci provádět vyšetřování i mimo území členských států Evropské unie, tzv. vnější vyšetřování. Výčet i dalších dotčených právních předpisů a právní rámec pro vyšetřování úřadu OLAF je pak proveden v příloze č. 8 Závěrečné zprávy OLAF. Zde je rovněž odkazováno na článek 235 Smlouvy o fungování Evropské unie a nařízení č. 515/97 o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů. OLAF k tomu ve svém vyjádření vysvětlil, že článek 3 nařízení č. 883/2013 odkazuje na jakékoliv jiné platné právní instrumenty (nástroje), a podle článku 19 nařízení č. 515/97 v celní oblasti může shromážděné informace v rámci vyšetřování sdílet do třetí země, pokud se třetí země sama podílela na získávání důkazů. Kromě toho v souladu s článkem 20 nařízení č. 515/97 může OLAF ve třetích zemích provádět misi správní a vyšetřovací spolupráce.

Následně tato ustanovení zřetelně předpokládají výměnu důkazů/dokumentů se třetími zeměmi, i když není podepsána výslovná smlouva o spolupráci.

229. Dále je zřejmé, že OLAF spolupracoval s tchajwanskými celními orgány. Tchajwanští úředníci provázeli tým mise v průběhu mise a na závěr mise podepsali společný zápis a poskytli důkazy. Krajský soud tak ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že v souladu s článkem 21 a článkem 12 nařízení č. 515/97 mohou být zjištěni a informace získané v průběhu mise uplatněny kompetentními orgány členských států EU jako důkaz. Navíc v souladu s článkem 14 nařízení č. 883/2013 může dojít ke správním ujednáním mezi úřadem OLAF s kompetentními orgány třetích států. Tato ujednání se mohou týkat výměny operativních, strategických nebo technických informací a netvoří žádné právní závazky v rámci práva EU, nicméně zjednodušují spolupráci s partnery ve třetích zemích, výměnu informací a umožňují úřadu OLAF získat poskytnuté informace.
230. Podle článku 3 nařízení č. 883/2013 (v české jazykové verzi) úřad OLAF vykonává pravomoc svěřenou Komisí nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci a vzájemné pomoci a jinými platnými právními nástroji ve třetích zemích a v prostorách mezinárodních organizací. Ust. čl. 3 nařízení č. 883/2013 dává úřadu OLAF kompetence provádět vyšetřování (misi) ve třetích zemích. OLAF provádí vyšetřování (misi) v souladu s platnými dohodami o spolupráci a vzájemné pomoci, jakož i jinými platnými právními nástroji. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že forma těchto dohod, stanovená není, v daném případě byly využity, jak je zmíněno výše, jiné platné právní nástroje a kompetence k misi dané úřadu OLAF také nařízením č. 515/97. Při šetření na Tchaj-wanu se na vyšetřování přímo podílely tchajwanské celní orgány. I to samo o sobě, jak ostatně uzavřel i žalovaný, svědčí o tom, že ve formě jiných platných právních nástrojů zde dohoda o spolupráci a vzájemné pomoci bezpochyby byla. Bez vzájemné dohody by Tchaj-wan, resp. jeho celní orgány s úřadem OLAF jen stěží spolupracovaly a předávaly informace ze svých evidencí o dovozu a vývozu zboží.
231. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že kompetence vyšetřovatelů úřadu OLAF k vyšetřování na Tchaj-wanu je patrná jednak z jejich písemných pověření a dále i z jednotlivých zpráv OLAF, kde je u jejich podpisů stvrzena kompetence i podpisem ředitele. Je rovněž zřejmé, že vyšetřování bylo prováděno na Tchaj-wanu, který vyšetřovatele úřadu OLAF respektoval a prostřednictvím svých státních orgánů jim byl při vyšetřování na svém území nápomocen.

II. Zákonnost úkonů pracovníků OLAF

232. V projednávaném případě, jak žalovaný uvedl, tchajwanské orgány spolupracovaly s OLAF, jejich pracovníci provázeli tým mise v jejím průběhu, poskytovali potřebnou součinnost a na závěr mise podepsali společný zápis. Přitom podle čl. 21 a čl. 12 NR č. 515 mohou být zjištěni a informace získané v průběhu mise uplatněny orgány členských států EU jako důkazy. Krom toho mohou být v souladu s čl. 14 nařízení o vyšetřování OLAF dohodnuta správní ujednání OLAF s orgány třetích států. Tato ujednání se mohou týkat výměny operativních, strategických nebo technických informací. Tato ujednání netvoří žádné právní závazky v rámci práva EU, nicméně zjednodušují spolupráci s partnery ve třetích zemích, výměnu informací a umožňují OLAF získat potřebné informace pro ochranu fiskálních zájmů EU. OLAF jako nezávislý vyšetřovatel může uzavřít určité dohody s příslušnými orgány ve třetích zemích.

233. Lze souhlasit s žalovaným, že je přitom patrné, že ustanovení článku 3 nařízení č. 883/2013, obdobně jako tomu bylo v článku 3 nařízení č. 1073/1999, dává úřadu OLAF kompetence provádět misi ve třetích zemích. OLAF provádí vyšetřování (misi) v souladu s platnými dohodami o spolupráci a vzájemné pomoci, jakož i jinými platnými právními nástroji. Forma takových dohod, stanovená není. Jak vyplývá ze Zprávy OLAF i z vyjádření úřadu OLAF poskytnutého v rámci odvolacího řízení, v daném případě byly využity právě jiné platné právní nástroje. Navíc byla kompetence k misi dána úřadu OLAF také nařízením č. 515/97.
234. Při šetření na Tchaj-wanu se na vyšetřování přímo podílely tchajwanské celní orgány. I to samo o sobě svědčí o tom, že ve formě jiných platných právních nástrojů zde dohoda o spolupráci a vzájemné pomoci bezpochyby byla. A právě na základě vzájemné dohody celní orgány Tchaj-wanu s úřadem OLAF spolupracovaly a předávaly informace ze svých evidencí o dovozu a vývozu zboží. Ve shodě s názorem žalovaného krajský soud konstatuje, že kompetence vyšetřovatelů úřadu OLAF k misi na Tchaj-wanu, je patrná jednak z jejich písemných pověření, která jsou založena ve spisu, a také i přímo z jednotlivých zpráv OLAF uvádějících jména vyšetřovatelů včetně jejich podpisu. Vyšetřování bylo prováděno na Tchaj-wanu, který vyšetřovatele úřadu OLAF respektoval a prostřednictvím svých státních orgánů jím byl při vyšetřování na svém území nápomocen.

III. Závaznost zpráv OLAF, ověřování celních prohlášení, chyba celních orgánů, pasivita a analýza rizik

235. Krajský soud zdůrazňuje, že s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č.j. 2 Afs 41/2012-30 ze dne 11. 7. 2012, rozsudek č.j. 7 Afs 51/2018 – 31 ze dne 17. 1. 2019 je Zpráva úřadu OLAF důkazem přípustným v řízení o dodatečném zaúčtování cla. Zpráva OLAF je tedy dostatečným důkazem pro vyměření antidumpingového cla, obsahuje-li jasné, určité a konkrétní informace popírající deklarovaný preferenční původ konkrétního zboží. Navíc její přílohu tvoří tabulky obsahující údaje předané OLAF přímo od celních orgánů Tchaj-wanu, tedy z evidence od státních orgánů. Není tak důvod pochybovat o správnosti takto předložených důkazů. Žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádný konkrétní důkaz, který by takto prezentované důkazní prostředky vyvrátil. Údaje týkající se zejména popisu zboží, jeho počtu kusů a hmotnosti identifikují zásilky naprosto přesně. Lze se tak přiklonit k názoru žalovaného, že o identifikaci zásilek tchajwanskou celní správou při jejich pohybu na území Tchaj-wanu není důvod pochybovat, neboť skutkový stav je ze zpráv OLAF dostatečně seznatelný. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že takový názor je i zcela v souladu s judikaturou Krajského soudu v Brně, který např. v rozsudku č.j. 31 Af 34/2015-45 ze dne 8. 2. 2017 nebo rozsudku č.j. 31 Af 19/2015-51 ze dne 31. 10. 2016, jež se týkají obdobných případů, uvádí: „Právě z důvodu specifického způsobu získávání informací od států a jiných nestátních subjektů stojících vně Evropské unie jsou zjištění obsažená ve zprávách OLAF (včetně elektronických příloh) přípustnými důkazy v řízení o dodatečném doměření cla bez toho, že by jednotlivá skutková zjištění musela být nadto doložena konkrétními důkazy. Takový postup je akceptovatelný, neboť práva a povinnosti OLAF jsou normována právními akty EU (nařízení o OLAF) při garanci základních práv (tedy i práva na spravedlivý proces) dotčených osob (k problematice základních práv v rámci EU se vyjádřil Ústavní soud v nálezu tzv. cukerných kvót III ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04); je sledován legitimní cíl (řádný výběr cla) a zvolený způsob je

přiměřený vzhledem k omezeným možnostem získávat důkazy od subjektů stojících vně Evropské unie – požadavek, aby mimounijní subjekty poskytovaly OLAF originální písemnosti a jiné dokumenty související s vývozem či dovozem, je patrně nerealizovatelný, a proto lze akceptovat prosté sdělení ve formě tabulek a databází v elektronické podobě.“ Závěry Krajského soudu v Brně pak byly následně potvrzeny i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č.j. 6 Afs 96/2017 – 32. Krajský soud tedy neshledává žádné opodstatnění pro to, aby od OLAF byly v průběhu správního řízení vyžadovány dílčí důkazy, jež by se následně měly stát podkladem pro vypracování zprávy OLAF.

236. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že šetření OLAF je ve většině případů dlouhodobou záležitostí, při níž jsou získávány důkazy o uskutečněných podvodech ve vztahu ke konkrétnímu zboží. To rovněž znamená, že celní orgány svou činností nenarušují mezinárodní obchod a zaměřují se na kontroly uskutečňované se zpětnou platností. Celní orgány postupují po přijetí celních prohlášení dle čl. 191 odst. 2 celního kodexu a propustí zboží do navržených režimů na základě údajů uvedených v celním prohlášení a to bez jejich ověření. Tím je vlastně i zaručen veřejný zájem na nezpomalování toku zboží. Lze tak konstatovat, že v projednávané věci celní prohlášení podaná žalobcem splňovala veškeré podmínky pro jejich přijetí, neboť obsahovala veškeré náležitosti a byly k nim připojeny nezbytné doklady. Až na základě vyšetřování OLAF byl v projednávané věci prokázán čínský původ dovezeného spojovacího materiálu. Lze tak jednoznačně dovodit, že na projednávaný případ ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nedopadá. Celní orgány se tak žádné chyby nedopustily. Na okraj krajský soud uvádí, že se shoduje s názorem žalovaného, že údajná pasivita celních orgánů by mohla mít negativní dopad ovšem pouze za předpokladu, že by se jednalo o velký počet případů v dlouhém časovém období a chybné údaje v celních prohlášeních by musely být naprosto zřejmé. Taková situace však v projednávané věci nenastala.

IV. Rozpory v tabulkách v EXCEL

237. Z obsahu správního spisu a podaného odvolání je zřejmé, že žalobce v podaných odvoláních převzal údaje o předmětných zásilkách obsažené v příslušné zprávě OLAF a její Příloze. Jedná se o přílohy č. 4.3 (ANNEX 4.3) 2. Zprávy OLAF, přílohu č. 4.4 (ANNEX 4.4) 2. Zprávy OLAF a přílohu č. 4 (ANNEX 4) a přílohu č. 5 (ANNEX5) 1. zprávy OLAF.
238. Žalovaný v napadených rozhodnutích k jednotlivým odvolacím námitkám zpochybňujícím přílohy ve formě tabulek jakožto zásadní důkazní prostředky konstatoval:

„Pokud jde o překládku zboží, je žalovanému z jeho činnosti známe, že přeložit zboží z jednoho kontejneru do druhého kontejneru trvá obvykle pouze několik hodin, nikoli dnů. Nemůže tedy uvěřit odvolateli, že z časových a organizačních důvodů nebylo možné předmětnou zásilku přeložit během jednoho dne, což je rozdíl mezi dnem dovozní deklarace a dnem vývozní deklarace. Překládka bezpochyby možná byla. Obzvláště za pomoci mechanizace, která je v přístavech obvyklá.“

Pokud jde o nosnost kontejnerů, GRČ odmítá tvrzení odvolatele z následujících důvodů. Jaké byly u předmětné zásilky použity kontejnery pro její přepravu z Tchaj-wanu do EU, resp. ČR je patrné z dokladů bill of lading č. MSCUTX856762/ č. MSCUTX860822 (předložen jako příloha JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04) a č. MSCUTX860814 (předložen jako příloha JSD č. 12CZ1761001XYK6V6)/ č. MSCUTX860814 (předložen jako příloha JSD č.

12CZ176100112XYKJV6) a č. MSCUTX860822 (předložen jako příloha JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04). Podle v nich uvedených údajů byly pro přepravu použity kontejnery č. MSCU3385617, MEDU3387051, oba o velikosti 20' (20 stop)/ č. MEDU1720482, MEDU2159289 a č. MED2301921, všechny tři o velikosti 20' (20 stop). Tedy zcela standardní typ přepravních kontejnerů, které mají nosnost až 22 tun. Proto nelze ani uvěřit tvrzení odvolatele o tom, že je mizivá možnost, že by byly použité shodné nosnosti kontejnerů pro obě transakce, tj. jak pro dovoz zásilky z Číny na Tchaj-wan, tak pro její vývoz z Tchaj-wanu do EU. Odvolatelova polemika je lichá. Nemá žádného smyslu, neboť kontejnery 20' jsou kontejnery nejmenší velikosti. Zboží, které bylo z Tchaj-wanu do EU přepravováno v kontejneru 20' mohlo být samozřejmě před tím přepravováno jak v kontejneru 20' nebo i větších (např. 40'). Polemizovat s tím nemá pro daný případ smysl.

GŘC souhlasí s odvolatelem v tom, že předmětná zásilka je v příloze 4.3/ 4.4 (tabulce) 2. zprávy OLAF zahrnuta skutečně ve čtyřech řádcích. „Item“ 1, 2, 3, 4/ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 je položka 1, 2, 3 a 4/ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 daného tchajwanského celního prohlášení. Z toho, že jsou čísla použitých kontejnerů uvedena v celním prohlášení č. (Export declaration number) BC01UG843535/ BC01UI593623 tak, že u položky 1 je uvedeno číslo kontejneru MEDU3387051 a u položky 2 je uvedeno číslo kontejneru MSCU3385617 a u položky 3 a 4 není uvedeno žádné číslo kontejneru/ u položky 1 je uvedeno číslo kontejneru MEDU1720482, u položky 2 je uvedeno číslo kontejneru MEDU2159289, u položky 3 je uvedeno číslo kontejneru MEDU2301921 a u položek 4, 5, 6, 7 a 8 není uvedeno žádné číslo kontejneru, však v žádném případě nevyplývá to, co tvrdí odvolatel. Údajné nevyplněné řádky totiž podle GŘC není nic jiného, než obdoba toho, jak informace o kontejnerech uvedl do svého dovozního celního prohlášení odvolatel, resp. jeho zástupce při dovozu do ČR. V celním prohlášení odvolatele č. 12CZ1761001I0EBWG9/ 12CZ1761001FQ5SX04, které obsahuje celkem 2/ 3 položky, jsou čísla obou kontejnerů (č. MSCU3385617, MEDU3387051)/ (č. MEDU1720482 a MEDU2159289) uvedeny pouze u položky 1 (konkrétně v kolonce 31) a u položky 2 není uvedeno žádné číslo kontejneru/ u položky 1 (konkrétně v kolonce 31) a u položky 2 ani 3 není uvedeno žádné číslo kontejneru. Není to nic neobvyklého. GŘC tedy nemůže spatřovat nic neobvyklého ani na tom, že podle přílohy 4.3/ 4. 4 (tabulka) ke 2. zprávě OLAF v tchajwanském celním prohlášení bylo číslo jednoho kontejneru uvedeno u položky 1, číslo druhého u položky 2 a u položky 3 a 4/ u položky 1, číslo druhého u položky 2, číslo 3 a u položky 4, 5, 6 7 a 8 již žádné číslo kontejneru není. Údaje vyjadřují bezpochyby to, že předmětná zásilka byla na Tchaj-wanu deklarována v celním prohlášení o celkem 4/ 8 položkách a že z Tchaj-wanu do EU byla přepravována ve dvou/ třech kontejnerech uvedeného označení - čísel. Že se skutečně jedná o jednu a tu samou zásilku, je patrné i z toho, že podle údajů v příloze 4.3/4. 4 (tabulka) ke 2. zprávě OLAF jak při dovozu z Číny na Tchaj-wan, tak při vývozu z Tchaj-wanu do EU je její obsah zcela shodný – v součtu celkem 10 648 330 kusů zboží o celkové čisté hmotnosti 42870 kg/ 2 132 456 kusů zboží (z toho v položce 1 – 4 celkem 1 529 930 kusů a v položce 5 – 8 celkem 602 535 kusů). Těmto údajům pak zcela rovněž odpovídají i údaje, které jsou o zásilce deklarovány v odvolatelově celním prohlášení, kterým byla zásilka navržena v ČR u CÚ na propuštění do volného oběhu – č. 12CZ1761001I0EBWG9/; i zde je v součtu celkem 10 648 330 kusů zboží o celkové čisté hmotnosti 42870 kg./ 12CZ1761001FQ5SX04 a 12CZ17610012XYKJV6. V celním prohlášení č. 12CZ1761001FQ5SX04 je deklarováno celkem 1 529 930 kusů, tento údaj je i na přiložené faktuře č. FQ-20120005. V celním prohlášení č. 12CZ17610012XYKJV6 je deklarováno celkem 602 535 kusů, tento údaj je i na přiložené faktuře č. FQ-20120006. Identifikace zásilky podle těchto údajů je zcela přesná.

Pokud jde o popis komodity, nemůže GŘC odvolatelovým závěrům ve vztahu k původu zboží přisvědčit. Pro určení původu předmětného zboží je rozhodné ustanovení článku 3.2.2 ve spojení s článkem 3.2.3 ve 2. zprávě OLAF, z nichž jasně vyplývá, že všechny zásilky uvedené v příloze 4 této zprávy (příloha 4 je dále podrobněji členěna na 4.1 až 4.18) mající původ v Čínské lidové republice, veškeré zboží bylo expedováno z přístavů v Čínské lidové republice čínskými vývozci a na Tchaj-wanu neproběhlo žádné zpracování. Stejně lze seznat z článků 2.3.2. a 2.3.4 Závěrečné zprávy OLAF. Poznámku „ORIGIN: CHINA“ uvedenou u položky 1 popisu předmětné zásilky v příloze 4.3/4.4 ve 2. zprávě OLAF, je možné opět jako čísla kontejnerů vztáhnout na celou zásilku. Odvolatelova polemika, je-li u popisu zboží poznámka „ORIGIN: CHINA“ uvedena pouze u položky 1, znamená to, že zboží v položce 2, 3 a 4/ 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 čínského původu není, nemůže obstát. Jak již bylo uvedeno, původ zboží je zcela jasně vymezen ve zmíněných článcích zprávy OLAF. Veškeré zboží pochází z Čínské lidové republiky (ČLR). Zabývat se odvolatelem zmíněnou poznámkou proto není vůbec třeba. Ostatně podíváme-li se na poznámku blíže, je zřejmé, že jí je uvozen popis veškerého zboží v zásilce a vztahuje se tak na všechny položky (1 – 4/ 1 - 8). U položky 1 začíná popis zboží (Commodity description) slovy: „SCREW __ ORIGIN:CHINA ...“ a teprve pak následuje výčet konkrétního druhu zboží (šroubů) – u položky 1: „M6x35 – M12x040 Self Colour“, u položky 2: „M16x070-M20x080 Self Colour“, položky 3: „M02,5x005-M10x080 Zinc & Clear- Cr3“, položky 4: „M12x035 -M12x220 Zinc & Clear - Cr3“. Slova „SCREW __ ORIGIN:CHINA ...“, tedy „ŠROUBY __ PŮVOD:ČÍNA ...“ jsou v úvodu a dále se neopakují. Z toho lze usoudit, že se vztahují nejen k položce 1, ale i k ostatním položkám daného tchajwanského celního prohlášení (dalším řádkům v tabulce), tj. položkám 2, 3 a 4, které rovněž obsahují šrouby. Poznámka „ORIGIN: CHINA“ u položky 1 v žádném případě neznamena, že zboží položky 2, 3 a 4 by bylo jiného než čínského původu./ U položky 1 začíná popis zboží (Commodity description) slovy: „ORIGIN:CHINA ...“ a teprve pak následuje výčet konkrétního druhu zboží (šroubů) – u položky 1: „High Tensile Bolts Din 931 M08X035 - M20 X 120“, u položky 2: „High Tensile Bolts Din 933 M05X010 - M36 X100“, u položky 3: „Hex Socket Cap Bolts Din 912 M05X008-M36X080“, u položky 4: „High Tensile Hexgon Bolts Din 960 M10x1,25x060 -M18X1,50X090“, u položky 5: „High Tensile Bolts Din 931 M06X070 - M18 X090“, u položky 6: „High Tensile Bolts Din 933 M20X080-M12X040“, u položky 7: „Hex Socket Cap Screws Din 912 M14X016 - M20 X0 35“, u položky 8: „High Tensile Pitch Bolts Din 960 M14x1,50x075“. Slova „ORIGIN:CHINA ...“, tedy „PŮVOD:ČÍNA ...“ jsou v úvodu a dále se neopakují. Z toho lze usoudit, že se vztahují nejen k položce 1, ale i k ostatním položkám daného tchajwanského celního prohlášení (dalším řádkům v tabulce), tj. položkám 2 až 8, které rovněž obsahují šrouby. Poznámka „ORIGIN: CHINA“ u položky 1 v žádném případě neznamena, že zboží položky 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 by bylo jiného než čínského původu.

Celním režimům přisuzuje odvolatel vlastnosti, které nemají. Svá tvrzení o nemožnosti překládky ničím nedokládá. GŘC je považuje za účelová a nepravdivá. Ve zprávě OLAF (např. v 1. zprávě OLAF v čl. 3 a ve 2. zprávě OLAF v článku 2.5) jsou použité tchajwanské celní režimy L1 a D5 vysvětleny následovně: „dovoz do celního skladu (uskladnění v logistickém centru): celní prohlášení L1“, „vývoz z celního skladu: vývozní celní prohlášení D5“. Zpráva OLAF nic neříká o tom, že by u typů režimů L1 nebo D5 nebyla překládka možná. Naopak je všeobecně známou skutečností, že překládka zboží v celních skladech a svobodných pásmech je zcela běžnou celosvětovou praxí. Děje se to běžně i v celních skladech a svobodných pásmech v EU, včetně České republiky (srov. např. články 98 až 113 a články 166 až 181 celního kodexu a související předpisy). GŘC není známo nic, co by na Tchaj-wanu překládku zapovídalo, a odvolatel ani nic takového neprokázal.

Údaje o vývozcí a kupujícím při vývozu z Tchaj-wanu, které jsou uvedeny ve zprávě OLAF, skutečně nejsou stejné s údaji o vývozcí a kupujícím, které jsou uvedeny v odvolatelově dovozním celním prohlášení – rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu. Tchajwanský dovozce a vývozce – společnost SHINE INTERNATIONAL LOGISTIC CO LTD. je pouze logistická firma, jak vyplývá ze zprávy OLAF (čl. 3 v 1. zprávě OLAF, čl. 1.1 v 2. zprávě OLAF, čl. 2.4.1. Závěrečné zprávy OLAF). O společnosti WIE GLOBAL FREIGHT PTE LTD se OLAF v podrobnostech sice více nezmiňuje, z názvu lze odvodit, že i v jejím případě jde o logistickou společnost. Logistické společnosti při přepravě zboží vystupují v různých místech v různých postaveních, nejen jako zástupci, ale i jako dovozci (odesílatelé) nebo vývozci (příjemci). Na tom není nic neobvyklého. Stejně tak není neobvyklý třeba prodej zboží tzv. na cestě. Zjišťovat tyto vztahy nemá podle GŘC pro daný případ význam. Je třeba zdůraznit, že podstatou tohoto případu je, odkud předmětná zásilka zboží pochází. To je zásadní. Jaké osoby a jak s ní obchodovaly, nebo v jakém postavení při její přepravě vystupovaly, je podružné. Pokud docházelo překládkou na Tchaj-wanu k zastírání toho, že zásilka ve skutečnosti pochází z Číny, je nasnadě, že zde byla i snaha o zastření osob na obchodu zúčastněných.

Odvolatelovo tvrzení, že údaje ve Zprávě OLAF o dovozu z Číny na Tchaj-wan jsou pouhou kopií údajů z vývozu z Tchaj-wanu do EU, je další z dlouhé řady odvolatelových ničím nepodložených fabulací. Zavádějícím způsobem k tomu i připojuje odkaz na článek 3.2.1 ve 2. zprávě OLAF s doporučením tchajwanského vyšetřovací oddělení – DOI. Doporučení zmíněné v článku 3.2.1 ve 2. zprávě OLAF se týkalo prvotních úvah o způsobu zjištění, kde na Tchaj-wanu všechny z Číny dovezené zásilky mohly skončit, pokud se na jejich překládce podílelo velké množství společností. Jak je patrné rovněž z článku 3.2.1., následně však bylo úřadem OLAF zjištěno, že se na překládce podílí pouze 8 společností, a DOI souhlasilo s identifikací dovozů a zpětných vývozů podle nich. Tyto skutečnosti tedy rozhodně nenasvědčují nic o tom, co tvrdí odvolatel. Podsouvání myšlenek o „spiknutí“ celních orgánů Tchaj-wanu, resp. úřadu OLAF vůči odvolateli nemá žádného racionálního základu.

Na rozdíl od názoru odvolatele neshledává GŘC, že by zpráva OLAF vykazovala nějaké nesprávnosti, natož pak závažné. Stejně tak nelze přisvědčit odvolateli, že by tchajwanský celní úřad nějak pochybil, pokud jde o údaje o zainteresovaných osobách uváděné v celních prohlášeních a přepravních dokladech. Na tomto místě musí GŘC připomenout princip, na kterém celní řízení probíhá. Celní řízení není řízení, kde je vždy a vše dopodrobna celními orgány ověřováno. Při takovém přístupu by se mezinárodní obchod v podstatě zastavil a nebylo by to ani technicky možné. Celní orgány nemají povinnost kontrolovat všechny zásilky a doklady k nim přiložené. Je to pouze jejich oprávnění (srov. čl. 68 a násl. celního kodexu). Odvolatelova tvrzení o pochybení tchajwanského celního úřadu jsou nepodložená. Mimo osočování neuvedl odvolatel nic konkrétního, čeho a v rozporu s jakým konkrétním právním předpisem se tchajwanský celní úřad měl pochybení dopustit. Odvolatelova tvrzení tak zůstala neprokázána. Ostatně jeho vyhrady směřují zejména vůči údajům o názvech společností v tchajwanských celních dokladech. GŘC opět připomíná, že podstatou tohoto případu je to, odkud se předmětná zásilka vzala. Kdo a jak s ní obchodoval, nebo v jakém postavení při její přepravě vystupoval, není rozhodující.

GŘC má za to, že není třeba dokládat, jaké dokumenty byly přiloženy při zahájení celního řízení na Tchaj-wanu, jak požaduje odvolatel. Bylo by to nadbytečné. Zpráva OLAF disponuje údaji z tohoto celního řízení a je sama dostatečným důkazem prokazujícím rozhodné skutečnosti. V souvislosti s doměřením antidumpingového cla u jiného českého subjektu se

stejnou zprávou OLAF a jejími přílohami již zabýval Krajský soud v Brně. Z odůvodnění jeho rozsudku č.j. 62 Af 79/2015-37 ze dne 6. 1. 2017 vyplývá, že tento soud věc zhodnotil následovně: „Dovozuje-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dodatečného platebního výměru z toho, že „Skutečnosti uvedené ve zprávě OLAF a v jejích přílohách (včetně příloh elektronických) nelze nikterak ověřit a přezkoumat...“, zdejší soud mu zapravdu nedává. Ustanovení čl. 11 odst. 2 nařízení o OLAF stanoví, že zprávy zpracované OLAF jsou přípustnými důkazy ve správním nebo soudním řízení, je-li jejich použití nezbytné. Zpráva OLAF, resp. její přílohy, obsahuje dostatečné a konkrétní informace pro identifikaci jednotlivých zásilek zboží a umožňuje spárování transferu čínského zboží přes Tchaj-wan s dovozy do EU, jejichž původ byl deklarován jako tchajwanský; nebylo proto nutné, aby celní úřad vyčkával až na závěrečnou zprávu OLAF (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2012, č. j. 2 Afs 41/2012–30). Ze zprávy OLAF je patrné, jakým způsobem byly informace pro zpracování zprávy OLAF včetně příloh získávány (jednání s tchajwanskými orgány a následná elektronická komunikace). Zpráva OLAF nemá charakter rozhodnutí a není nutné, aby jednotlivá zjištění byla odůvodněna; byť se zpráva OLAF charakterem podobá úřednímu záznamu, lze ji v daňovém řízení použít bez dalšího jako důkaz (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2015-60).“ ... „Právě z důvodu specifického způsobu získávání informací od států a jiných nestátních subjektů stojících vně Evropské unie jsou zjištění obsažená ve zprávách OLAF (včetně elektronických příloh) přípustnými důkazy v řízení o dodatečném doměření cla bez toho, že by jednotlivá skutková zjištění musela být nadto doložena konkrétními důkazy. Takový postup je akceptovatelný, neboť práva a povinnosti OLAF jsou normována právními akty EU (nařízení o OLAF) při garanci základních práv (tedy i práva na spravedlivý proces) dotčených osob (k problematice základních práv v rámci EU se vyjádřil Ústavní soud v nálezu tzv. cukerných kvót III ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04); je sledován legitimní cíl (řádný výběr cla) a zvolený způsob je přiměřený vzhledem k omezeným možnostem získávat důkazy od subjektů stojících vně Evropské unie - požadavek, aby mimounijní subjekty poskytovaly OLAF originální písemnosti a jiné dokumenty související s vývozem či dovozem, je patrně nerealizovatelný, a proto lze akceptovat prosté sdělení ve formě tabulek a databází v elektronické podobě.“ S tímto hodnocením Krajského soudu v Brně se GŘC ztotožňuje.“

239. Krajský soud na takto vyslovené názory, s nimiž se shoduje, v plném rozsahu odkazuje. Vyplývá z nich, že bylo ze strany celních orgánů dostatečně prokázáno, že žalobce dovezl zboží, které namísto z Tchaj-wanu pochází z Čínské republiky a tudíž se na něj musí vztahovat antidumpingové clo. Tyto skutečnosti nesporně vyplývají ze Zprávy OLAF. Bylo tak na žalobci, aby v případě nesouhlasu s těmito závěry žalovaného předložil důkazy svědčící pro jiný skutkový stav. To však neučinil.

V. Rozpory Zprávy celního úřadu a Zprávy OLAF s jinými důkazními prostředky

240. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že předmětný Certificate of origin žalobce předložil při celním řízení, kdy navrhl dovezené zboží u celního úřadu propustit do volného oběhu a prokazoval tak nepreferenční původ zboží. Z tohoto dokumentu vyplývá, že jím organizace nazvaná „Taiwan Textile Federation“ osvědčuje, že předmětné zboží pochází z Tchaj-wanu. Předložené osvědčení o původu je z pohledu práva EU neověřitelné. Z jeho obsahu nevyplývá, že by bylo vydáno podle nepreferenčních pravidel EU. Pro účely doložení nepreferenčního původu zboží při dovozu do EU nemohou mít taková osvědčení jiný než podpůrný charakter a to do okamžiku, než se prokáže něco jiného. Nepreferenční původ zboží je pro celní účely v EU upraven v

článcích 22 až 26 celního kodexu a na něho navazujících článcích 35 a násl. nařízení č. 2454/93. Podle článku 26 odst. 1 celního kodexu mohou celní nebo jiné zvláštní předpisy Společenství stanovit, že původ zboží musí být prokázán předložením určitého dokladu. Pro spojovací materiál, o který jde v tomto případě, však nic takového stanoveno není. Předmětný Certificate of origin nebyl vystaven podle žádného právního předpisu EU. Nebyl vystaven ani podle žádné mezinárodní smlouvy, kterou by byla EU nebo její členské státy vázány. U tohoto certificate tedy není založena ani povinnost administrativní spolupráce mezi státem vydáním a EU. Celní úřady nezpochybovaly, že certificate byl uvedenou textilní organizací vydán, jeho vydání zmiňuje i zpráva OLAF. Nelze však tento certificate považovat za rovnocenný důkaz zprávy OLAF.

241. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že provádět v rámci odvolacího řízení důkazy spisem Taiwan Textile Federation, jak požadoval žalobce, je za tohoto důkazního stavu nadbytečné. Žalovaný tak příležitostně připomenul čl. 26 odst. 2 celního kodexu, podle kterého, i tehdy je-li nějaký doklad o původu předložen, mohou v případě vážných pochybností celní orgány požadovat dodatečné doklady prokazující, že původ zboží je stanoven v souladu s příslušnými předpisy Společenství. Z tohoto ustanovení je tedy patrné, že doklad o původu není nikdy postaven zcela najisto (protože vydávání těchto dokladů až na možné výjimky není v právu EU upraveno a z pohledu EU tak nemá jasná pravidla). Rozhodně takový doklad nemůže obstát vůči zprávě OLAF – viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94, Faroe Seafood, bod 35, a rozsudek ze dne 8. 11. 2012 ve věci C-438/11, Lagura, z bod 18, 35, 36, 40.
242. Pokud je to možné u osvědčení preferenčního původu, při jehož osvědčování jsou kladeny daleko vyšší nároky než u původu nepreferenčního (srov. čl. 27 ve spojení s čl. 20 odst. 3 písm. d) a e) celního kodexu a danými mezinárodními dohodami), je to pak jistě možné i u Certificate of origin, kterým žalobce prokazoval nepreferenční původ předmětného zboží, jenž byl vydán dokonce bez opory v nějaké mezinárodní smlouvě, kterou jsou EU a její členské státy vázány, nebo právních předpisech EU.
243. Na daný případ lze vztáhnout i další judikaturu - rozsudek SDEU C-409/10, Afasia Knits Deutschland, zejména bod 40. V tomto rozsudku SDEU rozhodl, že v rámci dohod s třetími stranami (v tomto případě dohody z Cotonu uzavřené mezi EU a určitými africkými, karibskými a tichomořskými státy – státy AKT) je OLAF oprávněn provést šetření týkající se správnosti původu zboží uvedeného v osvědčeních o původu. Výsledky tohoto šetření úřadu OLAF jsou pro dovážející státy závazné, pokud je třetí země schválená. To znamená, že pokud tyto dohody s možností ověřování počítají, OLAF může takové šetření provést, a prokáží-li výsledky mise úřadu OLAF existenci nesprávností u deklarovaného původu, není třeba osvědčení o původu zasílat k ověření podle běžného postupu. Šetření prováděné úřadem OLAF je považováno za rovnocenné šetření prováděnému třetí zemí a členské státy EU by na základě jeho výsledků měly clo doměřit.
244. Žalovaný k tomu důvodně zdůraznil, že v projednávané věci ani nebylo vydáno osvědčení o preferenčním původu na základě mezinárodní smlouvy, ale „prosté“ osvědčení Certificate of origin bez právního základu v právu EU a bez možnosti jeho ověření. K žalobcem zmiňovanému nařízení č. 1106/2012, tj. nařízení Komise (EU) č. 1106/2012, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 471/2009 o statistice Společenství týkající se zahraničního obchodu se třetími zeměmi, žalovaný důvodně uvádí, že podle jeho čl. 3 vstoupilo toto nařízení v platnost až dnem 1. 1. 2013.

Projednávaný případ je však případem dovozu do EU v roce 2012. Žalobcem zmiňované nařízení se tedy projednávaného případu netýká.

245. K otázce celních sazeb se žalovaný podrobně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud se k těmto závěrům rovněž přiklání: „*Pokud jde o celní sazby, ty jsou stanoveny celním sazebníkem. Z Hlavy II celního kodexu pak vyplývá, že podklady, na jejichž základě se stanovují cla a další opatření při obchodu se zbožím, jsou vedle celního sazebníku také původ zboží a celní hodnota. Přestože celní sazebník se uplatňuje vůči dovozu zboží ze všech zemí bez rozdílu, je původ zboží důležitý z toho hlediska, že za určitých podmínek lze namísto celní sazby z celního sazebníku použít zvýhodněnou celní sazbu (tzv. preferenční), která se zpravidla opírá o původ zboží. Původ zboží je určující i z toho důvodu, zda se u dováženého zboží uplatní antidumpingové clo, jak tomu je v daném případě, když na základě článku 1 nařízení č. 91/2009 bylo uloženo antidumpingové clo na některé spojovací prostředky pocházející z Čínské lidové republiky. O dovezeném zboží, které je v ČR, resp. EU navrhováno na propuštění do některého celního režimu pak musí být v celním prohlášení uvedeny všechny stanovené údaje ve smyslu článku 62 celního kodexu, tj. celní prohlášení musí mimo jiné obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Podle článku 79 celního kodexu propuštěním do volného oběhu získá zboží, které není zbožím Společenství, celní status zboží Společenství, přičemž propuštění zahrnuje uplatnění obchodně-politických opatření, splnění dalších formalit stanovených pro dovoz určitého zboží a vybrání cla a poplatků dlužných ze zákona. Způsob vyplňování údajů do celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu byl v době dovozu stanoven nařízením č. 2454/93, resp. v jeho příloze 37. V celním prohlášení se podle přílohy 37 nařízení č. 2454/93 deklaruje původ zboží do kolonky 34a s tím, že je stanoveno, že se uvede odpovídající kód Společenství z přílohy 38 pro zemi původu podle definice v Hlavě II celního kodexu. V příloze 38 je pak k těmto kódům uvedeno: Kód země: alfabatické kódy Společenství pro země a území jsou odvozeny od platných kódů ISO alfa 2 (a2), pokud jsou v souladu s požadavky nařízení Rady (ES) č. 1172/95 ze dne 22. května 1995 o statistice obchodu se zbožím Společenství a jeho členských států s třetími zeměmi. Komise pravidelně zveřejňuje nařízení, která seznam kódů zemí aktualizují. Pro rok 2012 bylo aktuálním nařízením Komise (ES) č. 1833/2006, o klasifikaci zemí a území pro statistiku zahraničního obchodu Společenství a statistiku obchodu mezi členskými státy. Podle jeho článku 1 je klasifikace zemí a území uvedena v jeho příloze. Z výčtu zemí a území uvedených v příloze je zřejmé, že je zde samostatně uvedena Čína – kód CN a samostatně Tchaj-wan - kód TW. V článku 23 celního kodexu se sice mluví pouze o určité zemi, jak zdůrazňuje odvolatel, ale toto vymezení není podle GŘC možné vykládat tak, že by se mohlo jednat výhradně a pouze o všeobecně uznávané státní celky. Výraz „země“ je zde nutné uplatňovat v širším smyslu toho slova, jak je patrné třeba i z nařízení nařízením Komise (ES) č. 1833/2006, kde je již výslovně upřesněno, že jde o země a území. Toto zpřesnění je pak obsaženo i v novém celním kodexu. Má-li odvolatel na mysli, že Tchaj-wan není všeobecně uznávaným státním celkem, ale zejména z pohledu Číny je její součástí (součástí tzv. velké Číny), znamenalo by to při názoru odvolatele, že pro účely uvádění údajů do celního prohlášení nešlo uvést území, ale pouze zemi ve smyslu státního celku při splnění všech bodů státnosti, měl v celním prohlášení do kolonky 34a (nazvané: kód země původu) namísto kódu TW (Tchaj-wan) uvést jako kód CN (Čína). V tom případě by mu hned při propuštění zboží do volného oběhu bylo vyměřeno antidumpingové clo na základě nařízení č. 91/2009. Tedy právě to clo, které mu bylo doměřeno napadeným rozhodnutím.“*

246. Další důkaz předložený žalobcem v celním řízení byl námořní nákladní list vystavený společností MEDITERRANEAN SHIPPING COMPANY - bill of lading, na základě něhož žalobce navrhl dovezené zboží propustit do volného oběhu. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že neobsahuje žádné datum, kdy byl vydán ani žádný jiný časový údaj a v zásadě však potvrzuje údaje o naložených kontejnerech, které jsou uvedeny i ve zprávě OLAF. Žalovaný tedy důvodně odmítl návrhy žalobce na provádění dalších důkazů včetně výslechu svědků. Nenastaly totiž důvody pro znovuotevření vyšetřování, neboť bylo zřejmé, že důkazy shromážděné v průběhu vyšetřování jasně ukazují, že spojovací materiál dovezený do EU z Tchaj-wanu pocházel z Číny a proto podléhal antidumpingovému clu. Žalobcovy rozsáhlé návrhy na provádění dalších důkazních prostředků obsažené v dopisu ze dne 1. 11. 2016 považuje krajský soud stejně tak jako žalovaný za nadbytečné, neboť není důvod pokračovat ve vyšetřování. Není povinností celních orgánů, aby podle požadavků žalobce prováděly bezbřehé prověřování všech okolností, které však samu podstatu případu nemohou změnit. Krajský soud na základě uvedeného shrnuje, že pro daný případ bylo podstatné zjištění, zda byl u předmětných zásilek deklarován tchajwanský původ dovezeného spojovacího materiálu správně či nikoliv, a zda ve skutečnosti nemá dovezený spojovací materiál původ v ČLR. Ze shromážděných podkladů získaných misí OLAF jednoznačně vyplývá, že dovezený spojovací materiál nemá a s ohledem na provedené a doložené operace se zbožím ani nemůže mít tchajwanský původ. Žalobce v rámci kontroly a ani v průběhu odvolacího řízení nijak nevyvrátil správnost a pravdivost skutečností zjištěných misí OLAF.

VI. Správce cla měl vyzvat k provedení opravy JSD samotnou společností

247. Krajský soud úvodem zdůrazňuje, že požadavek žalobce na provádění jakýchkoliv oprav kontrolovaného celního prohlášení, natož na základě výzvy celního úřadu k takové opravě, je mimo rámec stanovený celními předpisy. Judikatura, na kterou žalobce odkazuje, není na předmětný případ přílehlavá, neboť se netýká případu následné kontroly podle celních předpisů.
248. Lze obecně uvést, že oprava celního prohlášení je stanovena v ust. čl. 65 celního kodexu. V jeho druhém pododstavci je pak výlučka, kdy opravu provést nelze. Konkrétně je stanoveno, že oprava celního prohlášení není povolena, jestliže o její provedení deklarant požádá poté, co celní orgány a) oznámí deklarantovi, že provedou kontrolu zboží, nebo b) zjistí nesprávnost údajů, nebo c) propustí zboží. V době předmětné následné kontroly byla platná právní úprava následné kontroly obsažena v článku 78 celního kodexu, na kterou navazovala právní úprava obsažená v § 127 celního zákona, a pokud jde o doměření cla také § 264 celního zákona. Tato právní úprava je speciální vůči daňovému řádu. Jejím smyslem je ověřit rozhodnutí o propuštění zboží, které bylo vydáno na základě celních prohlášení podaných daňovým subjektem – deklarantem. Podle § 264 odst. 1 celního zákona lze clo a daň doměřit na základě žádosti daňového subjektu o dodatečné doměření cla nebo z moci úřední. Podle § 264 odst. 2 písm. b) celního zákona provádí doměřovací řízení celní orgán, který provádí kontrolu po propuštění zboží, jsou-li clo nebo daň doměřovány na základě výsledku této kontroly. Zahájením následné kontroly je zahájeno i doměřovací řízení. Doměřovací řízení v daném případě tedy bylo zahájeno z moci úřední.
249. Je tak nepochybné, jak vyplývá ze shora uvedeného a jak ostatně konstatoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, že v průběhu doměřovacího řízení již není možné, aby celní

úřad vyzýval daňový subjekt k podání žádosti o opravu celního prohlášení – rozhodnutí o propuštění, neboť by tím byl v zásadním rozporu zejména s ustanovením čl. 65 celního kodexu. Je totiž zřejmé, že žalobci již byla kontrola oznámena, takže již byly zjištěny nesprávnosti a jednalo se o zboží již propuštěné do navrženého celního režimu volného oběhu.

250. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu se zákonem zhodnotil, že požadovaná výzva by byla i v rozporu s ustanovením § 264 odst. 2 písm. b) celního zákona, neboť by tak správce cla vlastně výzvou k podání žádosti o opravu fakticky vyzýval k opětovnému zahájení doměřovacího řízení, které však již bylo zahájeno z moci úřední. Nelze přehlédnout také to, že žalobce žádost o opravu celního prohlášení v průběhu kontroly ani podat nechtěl.

VII. Odpovědnost za vznik celního dluhu u nepřímého zástupce,

Výklad článku 201 odst. 3 celního kodexu,

Osoba deklaranta v rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu,

Procesní úkony k doměření cla měly být nejdříve provedeny u nepřímého zástupce

251. K dané námitce krajský soud uvádí, že čl. 201 odst. 3 celního kodexu upravuje, kdo je dlužníkem. Uvedené ustanovení zní: „*Dlužníkem je deklarant. V případě nepřímého zastoupení je dlužníkem také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Je-li celní prohlášení s návrhem na propuštění do některého z režimů uvedených v odstavci 1 učiněno na podkladě údajů, v jejichž důsledku nebyly clo splatné v souladu s právními předpisy nebo jeho část vybrány, může být každá osoba, která poskytla údaje k sestavení prohlášení a která si byla nebo měla být vědoma, že údaje nejsou pravdivé, rovněž považována za dlužníka v souladu s platnými vnitrostátními právními předpisy.*“
252. V jiných jazykových verzích je český překlad slovního spojení, „jejíž jménem se celní prohlášení činí“ uváděn jako „na jejíž účet se celní prohlášení činí“ nebo „v jejíž prospěch je celní prohlášení činěno“. Je tak nepochybné, že pokud by byl český překlad tohoto zákonného ustanovení správný, druhá věta by zcela postrádala smyslu, neboť s ohledem na článek 4 bod 18. celního kodexu by opět za dlužníka určovala deklaranta, který je jako dlužník již vymezen ve větě první.
253. Lze tak dojít k nepochybnému závěru, že v článku 201 odst. 3 celního kodexu tak věta první stanovuje dlužníkem deklaranta – nepřímého zástupce a věta druhá stanovuje za dlužníka také nepřímo zastoupenou osobu. Takový výklad potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu obsažená v jeho rozsudku č.j. 5 Afs 3/2014-40 ze dne 29. 8. 2014, kde se uvádí: „Ze srovnání s jinými jazykovými verzemi („on whose behalf“, „für deren rechnung“, „pour le compte“, „na rzecz której“, „na ktorej účet“) jednoznačně vyplývá, že smyslem čl. 201 odst. 3 věty druhé bylo v případech nepřímého zastoupení učinit také zmocnitele odpovědným za zaplacení celního dluhu. Byla-li by správná česká jazyková verze, pak by věta první a věta druhá měla stejný obsah. Při interpretaci dotčeného ustanovení je proto třeba vycházet z jiných jazykových verzí a účelu celního kodexu. Lze tak souhlasit s názorem žalovaného, že s přihlédnutím k judikatuře Evropského soudního dvora lze dovodit, že i když je národní jazyková verze jasná a jednoznačná, nelze ve světle znění ostatních jazykových verzí vyloučit její jiný význam nebo výklad než je ten, který vyplývá z jejího jasného a jednoznačného znění. Například ve věci Ferriere Nord (rozsudek ze dne 17. 7. 1997, C-219/95) se jednalo o to, že italská verze článku 81 Smlouvy o ES jasně a srozumitelně stanovila, že zakázány jsou ty

dohody, jejichž cílem a výsledkem je narušení soutěže na společném trhu. Všechny ostatní jazykové verze čl. 81 Smlouvy ale stanovily, že zakázány jsou ty dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je narušení soutěže na společném trhu. SDEU konstatoval v bodech 13-15 svého rozhodnutí, že vzhledem k nutnosti vykládat a aplikovat komunitární právo jednotně je třeba vykládat italskou verzi v souladu se všemi ostatními verzemi.

254. Postup žalovaného tak lze označit za souladný se zákonem, když konstatoval, že článek 201 odst. 3 celního kodexu se má vykládat následovně: „Dlužníkem je deklarant. V případě nepřímého zastoupení je dlužníkem také osoba, na jejíž účet se celní prohlášení činí.“ Obdobná úprava je i nyní podle ust. čl. 77 odst. 3 nového celního kodexu. Objektívni odpovědnost za povinnost zaplatit celní dluh (čl. 4 bod 12. celního kodexu) žalobce bezpochyby má.
255. Žalobce také tvrdí, že není odpovědný za celní dluh vzhledem k tomu, jak jsou v celním prohlášení (JSD) uvedeny údaje a kódy o osobě deklaranta a nepřímo zastoupené osobě. K této námitce žalovaný uvedl „V první řadě je třeba k odvolatelově výkladu sdělit, že právní závaznost pro uvádění údajů do celního prohlášení mají pouze příslušné právní předpisy. V daném případě zejména příloha č. 37 nařízení č. 2454/93. Příručka, kterou má odvolatel na mysli je patrně příručka dostupná na adrese: https://www.celnisprava.cz/cz/clo/celnirizeni/JSD/Documents/J571v14C_dovoz_RE.pdf, s nimi není v rozporu. Příklady v této příručce u nepřímého zastoupení rozhodně nemají význam, který jim v odvolání přikládá odvolatel. Jak je patrné i z příkladů pro varianty „bez zastoupení“ a „přímé zastoupení“ jedná se o možnosti vyplývající z technických důvodů, jak je výslovně uvedeno. Odvolateli možná uniklo, že výraz deklarant definovaný v článku 4 bod. 18 celního kodexu, není totožný s výrazem deklarant používaný v příloze č. 37 nařízení č. 2454/93 pro účely vyplňování kolonek celního prohlášení. Je zde určitá dvojjedinost deklaranta. V Hlavě II písm. C přílohy 37 nařízení č. 2454/93 je stanoveno, že do kolonky 14 se uvádí deklarant a zástupce, a dále, že k určení deklaranta nebo statusu zástupce se použije příslušný kód z přílohy 38 tohoto nařízení. V příloze 38 je uvedeno, že do kolonky 14 se uvádí kód 1 (deklarant), kód 2 (přímý zástupce), kód 3 (nepřímý zástupce). Z uvedeného vyplývá, že v kolonce 14 musí být uvedena jak datová skupina s údaji o deklarantovi nazvaná „Deklarant“, tak i datová skupina s údaji o zástupci nazvaná „Zástupce“. Deklarant podle celního kodexu není v případě nepřímého zastoupení totéž, co deklarant podle příloh 37 a 38 nařízení č. 2454/93. Je tedy patrné, že se odvolatel v odvolání ve svém výkladu mýlí. Z údajů v předmětném celním prohlášení, které je založeno ve spisu, není pochyb o tom, že bylo učiněno společností ČSKD INTRANS s.r.o., jakožto nepřímým zástupce odvolatele, což zcela bez pochyby vyjadřují u jejich označení použitá kombinace kódu 3 a kódu 1 v kolonce 14. Odvolatel se odpovědnosti dlužníka ani touto argumentací zbavit nemůže. GŘC tak i tuto odvolací námitku musí označit za lichou.“ S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
256. K dalším žalobním námitkám krajský soud ve shodě s názorem žalovaného uvádí, že na základě čl. 5 celního kodexu může být zastoupení přímé a nepřímé. V případě nepřímého zastoupení je vzhledem k ustanovení článku 201 odst. 3 celního kodexu dlužníkem jak žalobce, tak jeho nepřímý zástupce – společnost ČSKD INTRANS s.r.o. Obě tyto osoby zodpovídají za splnění celního dluhu. Podle článku 201 odst. 3 celního kodexu je celním dlužníkem deklarant, avšak v případě nepřímého zastoupení je dlužníkem též osoba, na jejíž účet se celní prohlášení činí, tj. zastoupená osoba. Podle článku 213 celního kodexu jsou deklarant i nepřímo zastupovaná osoba celními dlužníky společnými a

nerozdílnými. Ze speciální hmotněprávní úpravy dlužnické solidarity v celním kodexu plyne oprávnění celních orgánů obrátit se na každého celního dlužníka zvlášť i na všechny celní dlužníky společně. K zajištění úspěšného výběru cla je tedy namíste využít právě režimu dlužnické solidarity. Jak je patrné i v tomto případě, k úhradě dodatečně vyměřeného cla odvolatelem došlo a cíl a smysl právní úpravy byl tedy úspěšně naplněn.

VIII. Koncentrace řízení, oznámení o rozšíření kontrolního zjištění

257. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že kontrola po propuštění zboží byla zachycena ve zprávě č.j. 17789/2015-550000-51, která byla po jejím projednání podepsána oběma stranami dne 20. 3. 2015. K tomuto datu tedy byla kontrola na základě § 127 odst. 1 celního zákona ve spojení s § 88 odst. 4 daňového řádu ukončena.
258. Dále je z protokolu č.j. 44664/2013-55000-51 ze dne 7. 8. 2013 zřejmé, že následná kontrola byla zahájena v souladu s ustanovením § 127 odst. 1 celního zákona ve spojení s § 88 odst. 1 daňového řádu, jejím předmětem byly všechny případy JSD tj. včetně případů JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, 12CZ1761001I0EBWG9, 12CZ1761001FQ5SX04 a 12CZ17610012XYKFBV6. Rozsah kontroly u těchto JSD je v protokolu jasně vymezen: „Ověření sazebního zařazení, původu zboží a celní hodnoty.“
259. Ze spisu je dále patrné, že správce cla v průběhu kontroly postupně obdržel jednotlivé zprávy OLAF s podněty ke konkrétním případům JSD. Nejprve k případu JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, pak u případu JSD č. 12CZ1761001I0EBWG9 a pak k případům JSD č. 12CZ1761001FQ5SX04 a č. 12CZ17610012XYKFBV6. Proto je zcela logické, že kontrolní zjištění, s nímž celní úřad seznámil žalobce při ústním jednání dne 3. 10. 2014 - protokol č.j. 55687/2014-550000-51, se týká vedle případu JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) pouze případu JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4.
260. Dále je důležité zdůraznit, že z protokolu č.j. 55687/2014-550000-51 nevyplývá, že by vůči ostatním případům byly nějaké kontrolní závěry učiněny, a už vůbec z něho nevyplývá, že by byly učiněny jakékoliv kroky k projednání závěrečné zprávy a k ukončení kontroly. Navíc i vůči případu JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) i případu JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 se jednalo o dílčí kontrolní zjištění, jež se týkalo pouze původu zboží, tj. i zde pouze části rozsahu kontroly, jak byla ve svém úvodu vymezena („ověření sazebního zařazení, původu zboží a celní hodnoty“).
261. Na základě uvedeného tedy nelze přisvědčit žalobní námitce, že tím, že správce cla při ústním jednání dne 3. 10. 2014 sdělil žalobci výsledky kontrolního zjištění týkající se původu zboží ve vztahu k JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, deklaroval tím, že z jeho strany je kontrola považována za uzavřenou a že tak učinil všechny úkony potřebné k ověření správnosti i ve vztahu k ostatním JSD. Z uvedeného postupu vyplývá, že správce cla při ústním jednání dne 3. 10. 2014 neučinil k ostatním JSD žádné konečné závěry. Je tak nepochybné, že při ústním jednání dne 3. 10. 2014 nebyla ve vztahu k případům JSD č. 12CZ17610017YRY4N0 (Indie) a JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4 následná kontrola ještě zdaleka ukončena, natož aby byla ukončena ve vztahu k případům ostatních kontrolovaných JSD. Ústní jednání dne 3. 10. 2014 lze charakterizovat jako projednání dílčího kontrolního zjištění, na které v rámci kontroly navázala zjištění další.

262. Postup správce cla, který návazně činil jednotlivá dílčí kontrolní zjištění, seznamoval s nimi žalobce a umožňoval mu se k těmto krokům vyjádřit, tak odpovídá požadavkům daným daňovým řádem.
263. Lze rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že oznámením č.j. 66160/2014-550000-51 ze dne 21. 11. 2014 nebyla, jak žalobce tvrdí, kontrola rozšířena. Jednalo se totiž pouze o oznámení, kterým správce cla žalobce toliko informoval, že ze strany OLAF byly zjištěny nové skutečnosti a na základě toho správce daně následně žalobce seznámí se změněným kontrolním zjištěním a poskytne mu přiměřenou lhůtu pro vyjádření. Jednalo se tedy nepochybně ze strany celních orgánů o poskytnutí průběžné informace. Takový postup je souladný s podmínkami stanovenými daňovým řádem.

IX. Kompetence zaúčtovat dlužné clo Celním úřadem pro Královéhradecký kraj

264. V reakci na tuto žalobní námitku provedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnutí dotýkající se problematiky vyměření cla. S těmito závěry se krajský soud shoduje a plně na ně odkazuje:
265. Podle ustanovení článku 217 a na něho navazující ustanovení článků 218 a 219 celního kodexu se provádí „prvotní“ zaúčtování, typicky při vyměření cla při propuštění zboží do volného oběhu. Nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, provede se dodatečné zaúčtování podle článku 220 odst. 1 celního kodexu, typicky při doměřovacím řízení. Články 217 až 220 (odst. 1) celního kodexu jsou ustanoveními, které upravují nikoliv vztah celních orgánů a daňových subjektů, ale vztah Evropské unie a jejích členských států. Podle článku 221 odst. 1 celního kodexu platí, že jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi. Sdělení cla tedy chronologicky následuje po jeho zaúčtování. Zaúčtování cla není přímo závislé na okamžiku jeho sdělení dlužníkovi, ale musí tomuto sdělení předcházet. Celní kodex nestanoví konkrétní podobu sdělení cla. Konkrétní podoba sdělení cla se tedy řídí vnitrostátními předpisy členských států. Stejně tak i kompetence konkrétního celního orgánu příslušného ke sdělení dlužné částky cla dlužníkovi. V podmínkách České republiky se jedná o vyměření cla a případně také o doměření cla, pokud „prvotní“ vyměření bylo z jakéhokoliv důvodu provedeno v nesprávné výši. V daném případě jde o doměření cla po provedené následné kontrole. Doměření cla upravuje § 264 celního zákona. Pokud jde o kompetenci, je v § 264 odst. 2 celního zákona stanoveno, že doměřovací řízení provádí celní orgán, který provádí kontrolu po propuštění zboží, jsou-li clo nebo daň doměřovány na základě výsledků této kontroly.
266. Z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že předmětnou kontrolu prováděl u žalobce Celní úřad pro Královéhradecký kraj, který tedy byl ve smyslu § 264 odst. 2 celního zákona rovněž kompetentní k případnému doměření daně. Je rovněž nepochybné, že součástí doměřovacího řízení je i zaúčtování cla, které předchází samotnému sdělení tohoto cla daňovému subjektu.
267. K věci lze konstatovat, že zaúčtování cla je administrativní operace, která spočívá v zanesení existujícího celního dluhu do účetních záznamů. Nelze však přisvědčit námitce žalobce, že jeho součástí není zaúčtování cla, když jde o úkon v rovině platební, který může provést pouze celní úřad, který zboží do volného oběhu propustil. Krajský soud se přiklání k názoru žalovaného, že zaúčtování cla je součástí vyměření a doměření cla, je to jedna z administrativních operací v jeho rámci, neboť bez zaúčtování by nemohla být

daňovému subjektu sdělena dlužná částka cla. Od ukončení následné kontroly musí být do dvou dnů clo dodatečně zaúčtováno. Pokud by mělo být postupováno podle žalobcových představ, a věc by měla být předávána mezi úřady, tato lhůta by mohla být v praxi dodržena velmi obtížně.

268. Krajský soud považuje za nepochybné, že Celní úřad pro Královéhradecký kraj, který provedl kontroly po propuštění zboží, byl oprávněn zjištěné clo vypočítat, zaúčtovat a sdělit žalobci. Jeho příslušnost vyplývá ze znění § 4 odst. 2 písm. b) celního zákona. Tento úřad byl na základě § 6 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, oprávněn provést u žalobce kontrolu po propuštění zboží a v této souvislosti zahájit doměřovací řízení ve smyslu § 21 celního zákona. Proces doměření cla tak představuje sdělení cla, ale i zjištění a doložení relevantních skutečností, výpočet cla a jeho zaúčtování. Z příslušné právní úpravy lze dovodit, že Celní úřad pro Královéhradecký kraj, místně příslušný k provedení kontroly po propuštění zboží, který jako první zjistil únik na clu, byl rovněž oprávněn uniklé clo vypočítat, zaúčtovat a jeho výši sdělit žalobci. Tomu ostatně odpovídá jak platná právní úprava, tak ustálená praxe. Čl. 101 odst. 1 celního kodexu totiž ukládá celním orgánům vyměřit splatné clo, jakmile k tomu mají potřebné údaje. Čl. 102 odst. 3 celního kodexu ukládá celním orgánům oznámit clo (mimo propuštění zboží do příslušného režimu) v okamžiku, kdy mohou stanovit jeho výši a přijmout příslušné rozhodnutí. Aby mohlo být clo sděleno, musí být vypočítáno a zaúčtováno a v rámci evidence cla spravováno. Žalobce vychází při svých úvahách z daňového řádu a předpokládá, že evidence daní je upravena § 149, který je součástí hlavy V. - placení daní. Na základě této skutečnosti pak žalobce usuzoval na nepřislušnost celního úřadu zaúčtovat clo, neboť účtování cla má být realizováno v rovině platební. V daném případě je však zřejmé, že doměření daně podle § 143 daňového řádu je součástí nalézacího řízení, kdy je povinností správce daně současně s doměření daně předepsat do evidence daní. Zaúčtování cla je neoddělitelným úkonem realizovaným v rámci doměřovacího řízení, ke kterému byl Celní úřad pro Královéhradecký kraj místně příslušným.

X. Podmínka zaúčtování cla

269. K této námitce krajský soud ve shodě s názorem žalovaného uvádí, že mezi informační systémy využívané celní správou patří i žalobcem zmiňované aplikace eDovoz a ECDC. Aplikace eDovoz slouží pro výpočet cla a aplikace ECDC slouží jako účetní aplikace. Po výpočtu cla v aplikaci eDovoz jsou příslušná účetní data ihned automaticky přenesena do systému ECDC. Vydání rozhodnutí bez zápisu do těchto aplikací tedy není možné.
270. K žalobní námitce zpochybňující postup celních orgánů při doměření daně se přiléhavě vyjádřil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje: „*Žalovaný v rámci odvolacího řízení náhledem do informačních systémů celní správy nezjistil nic, co by nasvědčovalo, že by tomu v projednávaném případě bylo jinak. Doměřované clo bylo dne 25. 3. 2015 v 10:30 hod. vyměřeno zápisem v aplikaci eDovoz a ihned bylo jejím prostřednictvím automaticky v aplikaci ECDC zaúčtováno. Poté téhož dne v 15:01 hod. bylo napadené rozhodnutí odesláno odvolateli prostřednictvím datové schránky a rovněž téhož dne v 17:34 hod. bylo napadené rozhodnutí doručeno odvolateli, když se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba (oba údaje jsou patrné z doručky založené ve spisu). Časový sled událostí byl takový, jaký měl být. Clo bylo nejprve vyměřeno, zaúčtováno a poté sděleno odvolateli. Problém, který vidí odvolatel v článku 221 odst. 1 celního kodexu, zde rozhodně není. Jak celní orgány o*

vyměřeném cle účtují, nemají povinnost prokazovat daňovým subjektům. Nejen že to při vydávání výměrů není ani prakticky možné, neboť výměrem se řízení ukončuje, ale jak již bylo zmíněno výše, články 217 až 220 (odst. 1) celního kodexu jsou ustanoveními, která upravují nikoliv vztah celních orgánů a daňových subjektů, ale vztah Evropské unie a jejích členských států. Jsou nástrojem zajišťujícím správný odvod cla do rozpočtu EU, neboť clo je jeho tradičním vlastním zdrojem – příjmem. Z těchto důvodů i tuto odvolací námitku nemůže GRČ jinak, než ji odmítnout.“

XI. – XV. Námitka neplatnosti nařízení č. 91/2009, Retroaktivní účinky nařízení č. 2016/278, Mezinárodně právní závazky vyplývající z Dohody WTO

271. Z průběhu celního řízení nepochybně vyplynulo, že žalobci bylo antidumpingové clo doměřeno na základě nařízení Rady (ES) č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Jeho vydání předcházelo Oznámení Komise (2007/C 267/11) o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozů některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Celní orgány při vyměřování antidumpingového cla vycházely z těchto závazných právních předpisů a přitom nebylo v jejich kompetenci posuzovat, zda zmíněné nařízení č. 91/2009 je či není v rozporu s antidumpingovou dohodou WTO. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že celní orgány nemohou při své činnosti rozhodovat podle Zprávy odvolacího orgánu WTO. Rozhodnutí takového orgánu, jakož i jiných orgánů WTO, není na území EU, resp. v jejích členských státech přímo účinné. Celní orgány jej tedy nemohou realizovat do doby, než příslušné orgány EU závěry WTO zohlední do určitého právně závazného předpisu, jak ostatně vyplývá z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/476 o opatřeních, která může Společenství přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních. I když podle WTO není nařízení č. 91/2009 v souladu s antidumpingovou dohodou, nemá toto konstatování vliv na samotnou platnost takového nařízení.
272. Krajský soud předesílá, že je zřejmé, že antidumpingová cla ukládaná na základě antidumpingového nařízení byla zrušena prováděcím nařízením Komise (EU) č. 2016/278, o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých a spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Zrušilo se tak antidumpingové clo založené nařízením č. 91/2009. Z preambule nařízení č. 2016/278 vyplývá, že je vydáno právě jako reakce na závěry WTO vůči nařízení č. 91/2009. Podle článku 2 nařízení č. 2016/278 nabývá zrušení antidumpingového cla účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem. Podle článku 3 nařízení č. 2016/278 vstupuje toto nařízení v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku EU. K tomu došlo v Úředním věstníku L 52, ze dne 27. 2. 2016.
273. Z ustanovení článku 1 nařízení č. 2016/278 vyplývá, že se antidumpingové clo nejen ruší, ale že se i zastavuje řízení týkající se tohoto dovozu. Nařízení č. 2016/278 však nemá žádný dopad na již vedená odvolací řízení. Zastavuje se výhradně řízení antidumpingové, řízení vedené Komisí, na jehož základě bylo antidumpingové clo uloženo nařízením č. 91/2009. Komise v nařízení č. 2016/278 přímo stanovila, že antidumpingové clo se

zrušuje až dnem vstupu tohoto nařízení v platnost. Pokud by Komise zamýšlela zrušit předmětné antidumpingové clo se zpětnou platností, musela by to stanovit v nařízení. Takové ustanovení však nařízení č. 2016/278 neobsahuje. Pro použití nařízení č. 91/2009 po rozhodnutí WTO je příslušný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 6. 2012 ve věci C-533/10.

274. Lze tak konstatovat, že otázka platnosti antidumpingového nařízení již byla ze strany SDEU přezkoumána se závěrem, že SDEU nezjistil žádnou skutečnost, kterou by byla dotčena platnost antidumpingového nařízení. Antidumpingové nařízení dopadá na všechny dovozy spojovacího materiálu propuštěné do režimu volného oběhu uskutečněné před účinností nařízení o zrušení antidumpingového cla, tedy i na obě JSD. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že antidumpingové nařízení je přímo závazným (a dosud nezrušeným) právním předpisem, který byl celní úřad povinen na dovoz spojovacího materiálu s čínským původem bez dalšího aplikovat.
275. Žalovaný důvodně považoval stav, kdy někteří dovozci antidumpingové clo zaplatí, protože správně deklarovali čínský původ dovezeného zboží a někteří dovozci, kteří naopak deklarovali původ zboží nesprávně, toto clo hradit nebudou, za zcela nepřijatelný a v rozporu se všemi právními principy. Názor žalovaného, který vyložil čl. 2 nařízení o zrušení antidumpingového cla tak, že ve všech případech dovozů spojovacího materiálu čínského původu, na něž dopadalo antidumpingové nařízení, uskutečněných před platností nařízení o zrušení antidumpingového cla, se vybere antidumpingové clo právě podle antidumpingového nařízení, považuje krajský soud za zákonný. Naopak čínský spojovací materiál dovezený po tomto datu (28. 2. 2016) již nemůže být antidumpingovým clem podle antidumpingového nařízení zatížen. Uložení antidumpingového cla je v principu opatřením dočasné povahy, a to až do okamžiku, kdy pominou důvody, pro které bylo antidumpingové clo uloženo. Komise neustále sleduje situaci na trhu a jeho případné ohrožení. Jakmile Komise dospěje k závěru, že pominuly důvody uložení antidumpingového cla, zruší se a antidumpingové řízení se zastaví.
276. Komise novým nařízením výslovně stanovila zrušení antidumpingového cla až ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost, tedy ke dni 28. 2. 2016. Případný záměr Komise zrušit předmětné antidumpingové clo retroaktivně (od počátku, tedy se zpětnou platností), by musel být jasně patrný ze znění nařízení o zrušení antidumpingového cla, což není.
277. K otázce aplikace nařízení č. 2016/278 se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č.j. 2 Afs 274/2019 – 74. Tyto závěry jsou jak pro soud, tak i pro účastníky řízení závazné, a krajský soud na ně v plném rozsahu odkazuje.
278. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*navazující otázkou však je, zda lze po přijetí prováděcího nařízení Komise 2016/278 doměřit antidumpingové clo v souvislosti s dovozem některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a s tím je spojená otázka výkladu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Nejvyšší správní soud se k uvedeným otázkám vyjádřil ve svých rozsudcích např. ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Afs 376/2019 – 31, ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018 – 29, či ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 Afs 391/2018 – 29, a neshledal žádný důvod se od uvedených rozhodnutí odchýlit.*“
279. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl (v rozsudku č. j. 3 Afs 163/2018 – 29): „*Z hlediska věcného posouzení stěžovatel krajskému soudu vytýká nesprávnou interpretaci pojmu „řízení“ ve smyslu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Podle tohoto ustanovení, [k]onečné*

antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli [...] a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje. ... Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem stěžovatele, že řízením, které se podle shora citovaného článku zastavuje, není míněn postup celních orgánů členských států v souvislosti s vyměřením nebo doměřením antidumpingového cla při jednotlivých dovozech zboží, ale rozumí se jím postup orgánů Unie při prošetřování okolností rozhodných pro uvalení antidumpingového cla na zboží dovážené na trh Unie ze států, které nejsou jejími členy, uplatňování ochranných opatření (například zavádění prozatímních opatření, uložení konečného antidumpingového cla) a přezkum těchto opatření před pozbytím jejich platnosti.“

„Ochranu vnitřního trhu před dumpingovým a subvencovaným dovozem uplatňuje Unie, respektive její právní předchůdci Evropské společenství (ES) a Evropské hospodářské společenství (EHS), od roku 1968 (viz nařízení Rady ES č. 459/68 o ochraně před dumpingem nebo poskytování podpory či subvencí státy, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství), a to prostřednictvím nařízení o ochraně před dumpingovým (a subvencovaným) dovozem ze zemí, které nejsou členy EHS/ ES/ EU, pro které se zaužíval pojem ‚základní nařízení‘. Základní nařízení stanoví obecná pravidla pro postup Komise a Rady při ukládání antidumpingového cla; od roku 1968 do současnosti (aktuálně účinné základní nařízení vstoupilo v platnost 20. 7. 2016) bylo vydáno celkem 8 základních nařízení, přičemž pozdější nařízení vždy zrušilo a nahradilo to dříve účinné. Pro nyní projednávanou věc jsou relevantní výše citovaná základní nařízení z roku 1996 a základní nařízení z roku 2009. Obě tato nařízení již pozbyla účinnosti, první z nich v důsledku přijetí základního nařízení z roku 2009, základní nařízení z roku 2009 pak bylo nahrazeno aktuálně účinným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (dále jen ‚základní nařízení z roku 2016‘).“

„Všechna zmíněná základní nařízení bez výraznějších odchylek upravují mechanismus ukládání antidumpingového cla následovně: Komise i členské státy přijímají podněty od fyzických a právnických osob, popřípadě od sdružení bez právní subjektivity jednajících jménem výrobního odvětví Společenství (Unie) k zahájení šetření ke zjištění existence, stupně a účinku údajného dumpingu; podněty, včetně důkazů o údajném dumpingu přijaté členskými státy, jsou předávány Komisi, Komise naopak zasílá opis veškerých jí přijatých podnětů členskými státy na vědomí. Shledá-li pro to Komise důvody, zahájí řízení a tuto skutečnost oznámí v Úředním věstníku. V rámci tohoto řízení provádí Komise ve spolupráci s členskými státy, dovozci, vývozci a osobami, které podaly podnět, šetření, jehož účelem je zjistit existenci dumpingu, jeho stupeň a účinky. Výsledkem šetření je buď 1) přijetí uspokojivého dobrovolného závazku vývozce, že změní ceny svých výrobků nebo přestane výrobky vyvážet na dané území za dumpingové ceny, nebo 2) zastavení řízení bez přijetí ochranného opatření, nebo 3) uložení konečného antidumpingového cla nařízením Rady, respektive Komise, je-li ukládáno antidumpingové clo podle základního nařízení z roku 2016. Uložené antidumpingové clo může být prováděcími nařízeními zvýšeno, rozšířeno na dovoz i z jiných zemí, případně jimi může být jeho platnost prodloužena. Není-li platnost antidumpingového cla na základě přezkumu před pozbytím platnosti prodloužena, pozbývá platnosti uplynutím pěti let od jeho uložení; toto pravidlo nebylo obsaženo pouze v prvním základním nařízení Rady č. 459/68.“

280. Nejvyšší správní soud shrnul, že „Antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, které je předmětem sporu mezi žalobkyní a stěžovatelem, má

svůj původ již v základním nařízení z roku 1996, především v jeho čl. 5 (Zahájení řízení) a článku 9 (Zastavení řízení bez přijetí opatření; uložení konečného antidumpingového cla). Na základě podnětu podaného dne 26. 9. 2007 Evropským institutem pro průmyslové spojovací prostředky oznámila Komise v souladu s čl. 5 odst. 9 základního nařízení z roku 1996 v Úředním věstníku Evropské unie dne 9. 11. 2007 zahájení antidumpingového řízení [viz Oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (2007/C 267/11); Úř. věst. C 267, 9. 11. 2007, s. 31]. V souladu s čl. 9 odst. 4 základního nařízení z roku 1996 poté uložila Rada nařízením č. 91/2009 konečné antidumpingové clo na dovoz spojovacího materiálu s kódy kombinované nomenklatury (KN) uvedenými v čl. 1 tohoto nařízení (nabylo účinnosti dnem 1. 2. 2009). Dne 30. 11. 2009 přijala Rada základní nařízení z roku 2009, kterým s účinností od 11. 1. 2010 zrušila původní základní nařízení z roku 1996. Čl. 23 základního nařízení z roku 2009 ovšem výslovně stanoví, že zrušením základního nařízení z roku 1996 není dotčena platnost řízení zahájených na jeho základě. Předmětné antidumpingové clo bylo posléze rozšířeno na dovoz výše uvedených výrobků z Malajsie prováděcím nařízením Rady č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „prováděcí nařízení Rady č. 723/2011“). Sazba tohoto cla byla upravena prováděcím nařízením Rady (EU) č. 924/2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „prováděcí nařízení Rady č. 924/2012“). Platnost tohoto antidumpingového cla byla na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení z roku 2009 prodloužena prováděcím nařízením Komise 2015/519. Téměř rok po vydání posledně citovaného nařízení Komise toto antidumpingové clo zrušila prováděcím nařízením Komise 2016/278 a řízení týkající se tohoto dovozu zastavila. „S ohledem na shora uvedenou legislativní posloupnost má Nejvyšší správní soud za nesporné, že právě výše popsany proces, jenž se opírá o čl. 5 základního nařízení z roku 1996, zahájený oznámením Komise ze dne 9. 11. 2007, je oním řízením ve smyslu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Spojitost mezi řízením dle čl. 5 základního nařízení z roku 1996 (který v obdobném znění převzalo i základní nařízení z roku 2009) a řízením dle čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 vyplývá mimo jiné z výše citovaného čl. 23 základního nařízení z roku 2009, podle něhož zrušením předchozího právního předpisu nejsou dotčena řízení zahájená na jeho základě. Také prováděcí nařízení Rady č. 723/2011 reflektuje, že ve věci dovozu předmětného spojovacího materiálu je vedeno řízení, neboť v části 1. preambule s názvem „Postup řízení“ shrnuje stávající ochranná opatření uložená nařízením Rady č. 91/2009 a průběh šetření obcházení antidumpingových opatření podle čl. 13 základního nařízení z roku 2009 (účinného v rozhodné době). Poukázat lze také na prováděcí nařízení Rady č. 924/2012, kterým byla změněna sazba antidumpingového cla; v bodu 112 jeho preambule je užito slovní spojení „antidumpingové řízení týkající se dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky“ a odkazuje se zde na řízení zahájené právě oznámením Komise ze dne 9. 11. 2007. Konečně i prováděcí nařízení Komise 2015/519, obdobně jako prováděcí nařízení Rady č. 723/2011, v preambuli (část A ŘÍZENÍ) rekapituluje postup, který předcházel přezkumu tohoto antidumpingového cla před pozbytím platnosti, a šetření prováděné Komisí. Stanoví-li tedy čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278, že „řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje“,

nemůže být pochyb o tom, že touto formulací mínila Komise, jako autor tohoto předpisu, zastavit řízení, které v souvislosti s podezřením o dumpingu zahájila podle čl. 5 základního nařízení z roku 1996. Řízení, které se prováděcím nařízením Komise 2016/278 zastavuje, je sice – slovy krajského soudu – vymezeno prostřednictvím jeho předmětu, tímto předmětem ovšem není konkrétní dílčí dovoz předmětného spojovacího materiálu, ohledně něhož bylo zahájeno celní řízení v konkrétním členském státě za účelem propuštění tohoto zboží do některého z celních režimů, nýbrž dovoz v obecném slova smyslu, jakožto souhrn všech dovozů tohoto zboží mezi Unií a třetími zeměmi (zde Čínou a Malajsií). Ostatně jen těžko si lze představit, že by Komise prováděcím nařízením, které je ve smyslu čl. 291 odst. 2 ve spojení s čl. 289 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie toliko odvozeným nelegislativním aktem, zasahovala do řízení zahájených celními orgány členských států podle vnitrostátních právních předpisů. Lze tedy shrnout, že článkem 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 zůstávají jednotlivá zahájená celní řízení, týkající se uložení antidumpingového cla na dovoz předmětného spojovacího materiálu, vedená před příslušnými orgány členských zemí, nedotčena; krajský soud proto pochybil, dospěl-li k závěru opačnému a zavázal-li stěžovatele nesprávným právním názorem, v jehož důsledku by byl stěžovatel po zrušení napadeného rozhodnutí povinen řízení o doměření antidumpingového cla zastavit. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tak naplněn.“

281. K projednávané věci Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „Žalobkyně předkládá argumenty, které dle jejího názoru uvedený závěr již nyní ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyvracejí. S předestřeny argumenty se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Žalobkyně si nesprávně vykládá závěry dosavadní judikatury, z nichž vyvozuje, že v projednávaném případě by musela existovat „zdvojenost“ či dokonce „ztrojenost“ antidumpingových řízení. Skutečností však je, že je opravdu vedeno pouze jedno antidumpingové řízení. Jak již bylo uvedeno shora, antidumpingové řízení může být ukončeno vydáním (časově omezeného) konečného antidumpingového cla. S ohledem na možnosti přezkumu tohoto cla (ať už na základě samotných základních nařízení, či na základě závěrů orgánů WTO) může být toto původně uložené antidumpingové clo znovu uloženo (ať už ve stejné, či jiné výši), nebo může být zrušeno a řízení zastaveno.“
282. Dále Nejvyšší správní soud k věci konstatoval, že „Otázkou, zda Rada EU porušila vydáváním s věcí souvisejících antidumpingových nařízení své závazky z práva WTO, a tím i Smlouvu o fungování Evropské unie, a jaký to případně mělo vliv na platnost nařízení, se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (z poslední doby např. rozsudek ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017 - 41, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018 - 40). Poukázal přitom na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018 ve věci C-207/17 Rotho Blaas. Soudní dvůr v této věci uvedl, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady č. 91/2009 a k němu vydaných nařízení Rady a Komise. Rozhodnutí orgánu WTO pro řešení sporů, z něž je patrný nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009 irelevantní. Z uvedeného je zřejmé, že ani toto nemohl být důvod neplatnosti aplikovaného nařízení Rady č. 91/2009.“

XVI. a XIX. Zásada proporcionality při doměření antidumpingového cla
Ochrana dobré víry dle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu

283. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že právní předpisy, na jejichž základě bylo antidumpingové clo dodatečně vyměřeno, jsou pro tuzemské celní orgány přímo závazné a tuzemské celní orgány byly povinny tyto předpisy aplikovat na daný případ.

Antidumpingové nařízení, celní sazebník i celní kodex byly unijním zákonodárcem přijaty v řádném schvalovacím procesu a byly řádně vyhlášeny. Právě proto, že tyto právní předpisy mají formu nařízení, jsou přímo závazné a aplikovatelné v jednotlivých členských státech EU (článek 288 Smlouvy o fungování EU).

284. Zásada proporcionality, stejně jako zásady ochrany dobré víry a legitimního očekávání jsou v celní oblasti, resp. při dovozu zboží ze třetích zemí, vyjádřeny zejména ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Podle tohoto ustanovení jsou celní orgány při splnění zde zakotvených podmínek povinny upustit od dodatečného zaúčtování cla. Tvrzení žalobce o odpovědnosti státu při pochybení dovozce či jeho dodavatelů při dovozu zboží však nelze přisvědčit. V daném případě je dlužníkem žalobce a je tak odpovědný za úhradu dodatečně vyměřeného cla.
285. Krajský soud přisvědčil názoru žalobce, že za určitých okolností se skutečně daňový subjekt může dovolávat článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Pokud jsou totiž nepochybně splněny podmínky stanovené tímto článkem, nelze provést dodatečné zaúčtování cla, tj. nelze clo dlužníkovi předepsat k úhradě. Na žalobce se vztahuje pouze první pododstavec článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, který stanovuje, že dodatečné zaúčtování se neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Žádný z dalších čtyř pododstavců 220 odst. 2 písm. b) na žalobcův případ nedopadá, neboť ty se týkají výhradně zboží s preferenčním režimem, resp. preferenčním původem (statusem).
286. Krajský soud považuje za důležité zdůraznit, že v projednávané věci žalobce nepředložil žádné osvědčení o preferenčním původu, ale pouze Certificate of origine. Ten nebyl na Tchaj-wanu potvrzen tchajwanskými celními orgány a nebyl vydán ani podle právních předpisů EU, ani žádné mezinárodní smlouvy, kterou by byla EU a její členské státy vázány. Pro liberaci vyplývající z článku 220 odst. 2 písm. b), první pododstavec, celního kodexu, je třeba splnit tři podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany celních orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení.
287. Dále je třeba připomenout, že daná problematika je řešena i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 27/2008-96 ze dne 30. 7. 2008, z něhož vyplývá, že až na restriktivně aplikované výjimky může být chybou pouze aktivní jednání příslušných celních orgánů. V projednávané věci žádné aktivní jednání příslušných celních orgánů nenastalo. Celní prohlášení při celním řízení ověřováno nebylo a rozhodnutí o prvotním vyměření vycházelo výhradně z údajů v něm deklarovaných žalobcem, resp. jeho zástupcem (článek 71 odst. 2 celního kodexu). Chybu české celní orgány při celním řízení zjistit ani nemohly. Nesnadnost jejího zjištění je patrná i z toho, že až šetření úřadu OLAF přímo na Tchaj-wanu odhalilo skutečný původ zboží v Číně a praktiky, které byly používány k jeho zastření. Předložený certificate je neověřitelný v rámci běžných postupů, neboť nebyl vydán na základě žádného právního předpisu EU, ani na základě mezinárodní smlouvy, kterou jsou EU a její členské státy vázány. Organizaci „TAIWAN TEXTILE FEDERATION“, která certificate potvrdila, tak nelze podřazovat pod celní orgány ve smyslu ustanovení článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ze zprávy

OLAF a jejích příloh jednoznačně vyplývá, že předmětné zboží není původní na Tchajwanu, ale je původem z Číny.

288. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že v projednávané věci nebyla splněna již první podmínka článku 220 odst. 2 písm. b), první pododstavec, celního kodexu, není tedy ani nutné zkoumat zbývající dvě podmínky. Česká republika tedy nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů žalobce. Žalobce se vzhledem k uvedenému nemá právo dovolávat dobré víry. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že pokud existují náznaky toho, že by mohlo dojít k podvodu, je na daňovém subjektu, aby prokázal, že jednal v dobré víře a že nebyl do podvodu zapleten, když je podvod odhalen. Žalobce svá tvrzení o dobré víře nedokládá v podstatně ničím jiným, než Certificate of origin, který se však ukázal nesprávným a pravděpodobně napomáhajícím zakrytí podvodu, jehož podstatou je obcházení antidumpingového cla při dovozu do EU.
289. V této souvislosti žalovaný vhodně připomenul názor SDEU vyjádřený např. v již zmiňovaném rozsudku ze dne 8. 11. 2012 ve věci C-438/11, Lagura, bod 30, 33 a 40, ze kterého vyplývá, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly opatření nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily před riziky opatření k dodatečnému výběru cla. EU nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců. Hospodářský subjekt, jenž je obezřetný a informovaný o stavu právní úpravy, musí při svém posouzení výhod, které mu může přinést obchod se zbožím, na něž se mohou uplatnit celní preference, zohlednit rizika inherentní trhu, o který se zajímá, a přijmout je tak, že patří mezi běžné obchodní těžkosti.

XVII. Antidumpingové clo jako trestní sankce

290. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který zcela vylučuje, že by antidumpingové clo mělo být trestní sankcí nebo sankcí za celní delikt. Podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu je clo daní, která je příjmem veřejných rozpočtů. Veřejným rozpočtem je také státní rozpočet a rozpočet EU. Clo je také politickoekonomickým prostředkem politického boje a vyjádřením obchodní politiky států či skupin států.
291. Antidumpingové clo je jedním z druhů ochranných cel a je možné jej charakterizovat jako dodatečné clo uvalené na zboží, jehož cena je nižší než je běžná cena v zemi vývozu, které může poškodit domácí výrobce. Charakterem a významem cla se zabývá i odborná literatura: Bakeš a kol. (Finanční právo, 6. vydání, 2012, str. 293) ke clu uvádí: "Clo je možno definovat jako povinné peněžité plnění *sui generis*, stanovené právními předpisy, které je vybíráno v přímé souvislosti s přechodem zboží přes státní hranici nebo hranici nadstátního celního území (např. Evropské unie), nebo přes hranici státem vytvořených zvláštních území (svobodná pásma) od osob, které zboží dovážejí nebo vyvážejí, nebo od osob, pro které je takovéto zboží dováženo nebo vyváženo." Podle nálezu ÚS sp. zn. III.ÚS 741/06 ze dne 29. 11. 2007 (bod IV.) se clo považuje za veřejnoprávní dávku, která opatřuje příjmy státního rozpočtu, přičemž zároveň sleduje různé cíle, resp. zájmy, např. finanční nebo národohospodářské (viz Nováček, A.: Právo celní, in Slovník veřejného práva československého, svazek III, str. 493 a násl.).
292. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že antidumpingové clo nelze považovat za jakýkoliv druh sankce. Příčinou jeho vzniku a ostatně i cílem je ochrana trhu proti dovozu dumpingových výrobků. Podle článku 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, které

bylo účinné v době uskutečnění obou dotčených dovozů, může být antidumpingové clo uloženo na každý dumpingový výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu. To má svůj odraz také v čl. 1 v současnosti platného a účinného nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 o ochraně před antidumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (antidumpingové clo může být uloženo na každý dumpingový výrobek, jehož propuštění do volného oběhu v Unii působí újmu).

293. Antidumpingové clo je ochranným clem ve vztahu k ochraně vnitřního trhu EU před dumpingovými dovozy a k zajištění spravedlivé hospodářské soutěže. Argumentace žalobce je zcela v rozporu se smyslem a cílem antidumpingového cla. Napadenými rozhodnutími tedy nebyla žalobci uložena žádná sankce či trest. Celní orgány zcela zákonně zhodnotily, že žalobce byl již při propuštění dovezeného spojovacího materiálu povinen uhradit dodatečně vyměřené antidumpingové clo, avšak pro nepravdivě deklarované údaje o původu dovezeného zboží nebylo toto clo vyměřeno a k nápravě došlo až vydáním napadených rozhodnutí. Na základě těchto skutečností nelze na projednávaný případ aplikovat nařízení o zrušení antidumpingového cla, protože toto nařízení vstoupilo v platnost až poté, co byla přijata daná celní prohlášení a vznikl celní dluh z nich vyplývající. Použití novějších předpisů ve smyslu argumentace žalobce není v projednávaném případě možné, a to ani z pohledu zásady rovnosti.

XVIII. Rdousící efekt antidumpingového cla

294. Žalovaný důvodně uvádí, že pokud jsou splněny podmínky pro doměření cla, celní orgány jsou povinny bez dalšího k jeho doměření přistoupit, aniž by jim zákon dával jakýkoliv prostor pro správní uvážení (mimo liberačního ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu). Přitom clo není výlučným příjmem ČR, ale z podstatné části tvoří příjem rozpočtu EU, a proto na jeho výběr dopadají pravidla daná právem EU. Česká republika je ve vztahu k EU odpovědná za úhradu dlužného cla a nemůže nést rizika klamavého jednání účastníků přeshraničního obchodu se zbožím a při dovozu zboží.
295. Lze souhlasit s žalovaným, že to byl žalobce, kdo se stal zcela dobrovolně deklarantem a tím i osobou zodpovědnou za úhradu dlužného cla. Antidumpingové clo je ochranným opatřením před dumpingovými dovozy a dovozci dumpingového zboží nesou zvýšené obchodní riziko. Není to samotné zavedení antidumpingového cla, ale realizace dumpingových dovozů, která činí tyto dovozy diskriminačními ve vztahu k unijním výrobcům a doměření uniklých antidumpingových cel dochází k nápravě stavu věci a odstranění nerovnosti.
296. Žalovaný připomenul, a krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje, že to byly právě dumpingové dovozy, které rdousily celé výrobní odvětví v EU. Zájemem EU nebylo chránit dovozce dumpingového zboží jakýmkoliv úlevami, naopak, cílem je ochrana unijních výrobců. Cenová a další šetření provedla Rada EU s Komisí, jak ostatně vyplývá i z preambule antidumpingového nařízení. Šetření týkající se některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Číny zahájila Komise dne 9. 11. 2007. Teprve po šetření rozhodla Rada dne 26. 1. 2009 antidumpingovým nařízením o uložení antidumpingového cla. Uložení antidumpingového cla nemohlo být pro nikoho, kdo se zabývá obchodem se spojovacím materiálem s řádnou péčí, žádným překvapením. Judikaturu ÚS, na kterou žalobce odkazoval, označil žalovaný za nepřijatelnou a nesrovnatelnou s projednávaným případem. Provádění dalších důkazů proto považoval

žalovaný za nedůvodné a nadbytečné, neboť žalobce se jimi snažil doložit okolnosti přímo nesouvisející s doměřením antidumpingového cla a nemají žádný vliv na správnost a zákonnost napadených rozhodnutí.

XX. Penále jako trestní sankce a nová právní úprava

297. K uvedené žalobní námitce krajský soud konstatuje, že podle ustanovení § 251 odst. 1 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši a) 20 %, je-li daň zvyšována, b) 20 % je-li snižován daňový odpočet, nebo c) 1 %, je-li snižována daňová ztráta. Podle ustanovení § 251 odst. 3 daňového řádu rozhodne správce daně o povinnosti uhradit penále v rámci dodatečného platebního výměru a současně je předepíše do evidence daní. Penále je splatné ke stejnému dni jako doměřená daň. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije jen v případě, že je to pro pachatele příznivější.
298. „Trestnost“ činu se zásadně posuzuje podle doby jeho spáchání, je tedy potřeba čin posoudit nejprve podle norem platných a účinných v té době. Poté je namísto čin posoudit podle norem obsažených v pozdější právní úpravě, aby bylo možno zvážit, která z nich je pro pachatele příznivější. Příznivost právní úpravy je pak třeba zkoumat jak z hlediska posouzení viny, tak i z hlediska trestu, a to nikoli jen podle obecného znění právní úpravy, ale především podle výsledku, který při její aplikaci v konkrétním případě připadá v úvahu.
299. Za skutek, spočívající v nesprávném uvedení údajů v celním prohlášení, jehož právně významným následkem bylo zkrácení cla, bylo podle původní právní úpravy ukládáno penále podle ustanovení § 251 daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona. Rozšířený senát NSS v usnesení č.j. 4 Afs 210/2014-57 ze dne 24. 11. 2015 uvedl, že v případě penále jde o jednorázový „trest“ za porušení povinnosti daňového subjektu uvést v daňovém přiznání údaje odpovídající skutečnosti a slouží jako odstrašení případných daňových subjektů od snahy snížit si daň uvedením nesprávných údajů v daňovém tvrzení. V podmínkách projednávaného případu tedy má být penále sankcí za skutek, spočívající v nesprávném uvedení údaje o původu zboží v celním prohlášení, v důsledku kterého muselo být žalobci z úřední povinnosti dodatečně vyměřeno antidumpingové clo.
300. Pro přezkoumávanou věc je důležité zdůraznit, že v průběhu odvolacího řízení vstoupil dne 29. 7. 2016 v účinnost nový celní zákon, a ten v § 22 výslovně stanovil, že z částky doměřené cla penále nevzniká. Je tak nepochybné, že nová právní úprava sankci ve formě penále nepřevzala, takže použití penále dle § 251 daňového řádu je novou právní úpravou výslovně vyloučeno.
301. Ustanovení § 251 daňového řádu, platné od 1. 1. 2011, upravuje povinnost uhradit penále z částky doměřené daně. Dle ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu se daní rozumí výslovně i clo. V předmětné věci bylo žalobci doměřeno právě clo, proto mu dle § 251 daňového řádu vznikla i povinnost uhradit penále. Vzhledem k tomu, že celní úřad měl kompetenci k doměření cla, měl z uvedených důvodů i kompetenci k předpisu penále. Tato situace se však změnila shora vzpomínanou právní úpravou nového celního zákona.

302. Postup žalovaného byl tedy zákonný, když v projednávané věci změnil výrok napadeného rozhodnutí tak, že se penále žalobci nepředepisuje a předpis penále podle § 251 daňového řádu zrušil.

XXI. Probíhají řízení u SDEU

303. Krajský soud se k otázce probíhajících řízení u SDEU vyslovil již shora, v části vedené pod č. XI. – XV. Proto i nyní připomíná, že Nejvyšší správní soud k věci konstatoval, že „*Otázkou, zda Rada EU porušila vydáváním s věcí souvisejících antidumpingových nařízení své závazky z práva WTO, a tím i Smlouvou o fungování Evropské unie, a jaký to případně mělo vliv na platnost nařízení, se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (z poslední doby např. rozsudek ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017 - 41, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018 - 40). Poukázal přitom na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018 ve věci C-207/17 Rotho Blaas. Soudní dvůr v této věci uvedl, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady č. 91/2009 a k němu vydaných nařízení Rady a Komise. Rozhodnutí orgánu WTO pro řešení sporů, z něž je patrný nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009 irelevantní. Z uvedeného je zřejmé, že ani toto nemohl být důvod neplatnosti aplikovaného nařízení Rady č. 91/2009.*“

XXII. Shrnutí

304. Krajský soud považuje za nepochybné, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce dovezl zboží, které namísto z Tchaj-wanu ve skutečnosti pochází z Číny a vztahuje se tak na něj antidumpingové clo. Důkazem zásadního významu je zpráva OLAF. Byl-li žalobce přesvědčen, že dovezené zboží nemělo původ v Číně, mohl celním orgánům sám předložit důkazy o tom, že skutkový stav je jiný, než k jakému dospěl OLAF. Nic takového však neučinil. V průběhu následné kontroly i v odvolacím řízení, jak i žalovaný upozornil, se soustředil pouze na tvrzení o údajných rozporech a na požadavky, aby různé další a další důkazy obstarávaly celní orgány. Ve shodě s názorem žalovaného lze ve věci konstatovat, že je pouze záležitostí žalobcova podnikatelského rizika, s kým a jak obchoduje.
305. Je rovněž nutno upozornit, že zpochybnění údajů o původu zboží není nijak podmíněno žádostí o následnou verifikaci předložených osvědčení o původu (tu umožňují mezinárodní dohody typicky u ověřování preferenčního původu). Ke zpochybnění deklarovaného původu a prokázání skutečného původu jsou způsobilé výsledky vyšetřování OLAF, jak ostatně vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, dle níž celní orgány a následně i správní soudy vycházely z výsledků vyšetřování OLAF, aniž by byly provedeny jakékoliv verifikace předložených osvědčení o původu.
306. Dále je třeba zdůraznit, že správní soudy vydaly v průběhu předcházejících let řadu rozsudků, jimiž byl potvrzen výběr antidumpingového cla na základě antidumpingového nařízení. Pro všechny tyto případy bylo společné, že vyšetřováním OLAF byl prokázán čínský původ dovezeného spojovacího materiálu. Současně bylo prokázáno vydání nepravdivých osvědčení o tchajwanském původu. Subjektům realizujícím tyto dovozy bylo na základě vyšetřovacích zpráv OLAF vyměřeno antidumpingové clo. Správní soudy rovněž opakovaně vysvětlily, že zprávy OLAF jsou nesporně použitelné jako důkazní prostředky. Např. z rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 31 Af 34/2015 – 45 vyplývá, že „*Právě z důvodu specifického způsobu získávání informací od států a jiných nestátních subjektů stojících vně Evropské unie jsou zjištění obsažená ve zprávách OLAF*

(včetně elektronických příloh) přípustnými důkazy v řízení o dodatečném vyměření cla bez toho, že by jednotlivá skutková zjištění musela být nad to doložena konkrétními důkazy.....zvolený způsob je přiměřený vzhledem k omezeným možnostem získávat důkazy od subjektů stojících vně Evropské unie – požadavek aby mimounijní subjekty poskytovaly OLAF originální písemnosti a jiné dokumenty související s vývozem či dovozem, je patrně nerealizovatelný, a proto lze akceptovat prosté sdělení ve formě tabulek a databází v elektronické podobě“.

307. Dále krajský soud připomíná, že není povinností celních orgánů zjišťovat jakékoliv podklady pro vypracování vyšetřovacích zpráv OLAF. Je totiž zřejmé, že celní orgány nejsou povinny z takových podkladů vycházet, neboť relevantní důkazy obsahuje příslušná zpráva OLAF. Lze přitom odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Afs 216/2016 a ze dne 28. 8. 2008 č. j. 8 Afs 81/2007, podle kterých jsou další důkazní návrhy nadbytečné. Podle ustálené soudní judikatury i komunitární právní úpravy (čl. 11 NPR č. 883) jsou vyšetřovací zprávy OLAF dostatečným důkazním prostředkem pro správní a soudní řízení před členskými státy. Podrobnosti obsažené ve spisu OLAF se členským státům nepředávají. Taková praxe zavedena nebyla. Obecně je přístup ke spisu OLAF omezený. Např. SDEU v bodě 63 rozsudku ze dne 19. 10. 2022 ve věci T-81/21, *Sistem ecologica*, vyslovil: „Zadruhé je třeba připomenout, že tento nedostatečný přístup ke spisu OLAF byl potvrzen judikaturou, podle níž OLAF nemá povinnost poskytnout osobě dotčené vnějším vyšetřováním přístup k dokumentům, které byly předmětem takového vyšetřování, ani k dokumentům vypracovaným samotným OLAF za tímto účelem, neboť by mohla být narušena účinnost a důvěrnost poslání svěřeného úřadu OLAF a nezávislost OLAF...“.
308. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vznikala deklarantovi odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním daného zboží do příslušného režimu (čl. 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů). V současnosti je tato odpovědnost upravena čl. 15 odst. 2 nového celního kodexu. Celní orgány byly oprávněny rozhodnout o propuštění zboží na základě deklarovaných údajů, bez jejich ověření (čl. 71 odst. 2 nařízení č. 2913/92, dále jen „starý celní kodex“) s tím, že deklarované údaje mohou být ověřeny až po propuštění zboží (čl. 78 starého celního kodexu – realizace kontrol po propuštění zboží). Ve všech čtyřech případech bylo zboží v souladu s ustanovením článků 71 odst. 2 a 73 odst. 1 starého celního kodexu propuštěno do navrženého celního režimu volného oběhu ihned poté, co byly údaje uvedené v celních prohlášeních přijaty bez ověření. Ve všech čtyřech případech celního prohlášení je uveden kód „A2 – považováno za souhlasí“, nikoliv „A1 – souhlasí“ jako výsledek ověření. Žalovaný v souladu se zákonem k této věci konstatoval, že pokud by podle představ žalobce byly celní orgány povinny při podání celního prohlášení ověřovat správnost veškerých údajů deklarovaných v celním prohlášení, včetně původu zboží, odpadl by smysl celní kontroly po přijetí celního prohlášení a kontrol po propuštění zboží. Žalobce navrhl propustit tchajwanský spojovací materiál do volného oběhu, podaná celní prohlášení obsahovala veškeré údaje nutné pro propuštění zboží uvedeného v celním prohlášení do volného oběhu, takže na jejich základě bylo také dané zboží do volného oběhu propuštěno. Celní orgány pak ve

spolupráci s OLAF zjistily, že se ve skutečnosti nejednalo o tchajwanský spojovací materiál, ale o spojovací materiál čínský, který podléhá antidumpingovému clu.

309. Ve shodě s názorem žalovaného krajský soud předesílá, že rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu nejsou rozhodnutími o původu ani rozhodnutími o např. sazebním zařazení, ale rozhodnutími navázanými na projevy vůle žalobce v podstavení deklaranta (nebo jeho nepřímého zástupce) navrhnout konkrétní zboží k propuštění do režimu volného oběhu, kterému bylo ve všech čtyřech případech vyhověno.
310. Při celním řízení není předmětem rozhodování celních orgánů schvalování deklarovaných údajů či jakékoliv hodnocení stran splnění podmínek správnosti pro deklarované údaje. Rozhoduje se pouze o tom, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží uvedeného v celním prohlášení do navrženého režimu. Právě proto nese deklarant odpovědnost za správnost deklarovaných údajů. Tak tomu bylo i v projednávaném případě. V celním prohlášení byl uveden tchajwanský původ dovezeného zboží a tím bylo ze strany žalobce vysloveno, že právě toto zboží nepodléhá antidumpingovému clu. Celní úřad správnost, pravdivost či podloženost tohoto údaje ve shodě se shora popsanými principy nezkoumal, i když je přirozeně nutně zaregistroval a vzal tak na vědomí, jaký původ byl deklarován. Žalovaný v souladu se zákonem hodnotil, že údaje nezbytné pro celní řízení, včetně výběru cla, se aplikují nikoli na základě zjištění či schválení celních orgánů, nýbrž prvotně na základě informací uvedených v celním prohlášení odpovědnou osobou (deklarantem, zde žalobcem).
311. S ohledem na shora uvedenou argumentaci žalovaný přílehavě odkázal na rozsudek Soudního dvoru EU ve věci C-138/10, který uvádí: *„Údaje nezbytné k použití celních předpisů na zboží se tudíž určují nikoli na základě zjištění celních orgánů, nýbrž na základě informací poskytnutých deklarantem. (35) Celní prohlášení, jak plyne z čl. 4 bodu 17 celního kodexu, představuje tudíž úkon, jímž deklarant projevuje předepsanou formou a způsobem vůli, aby bylo zboží propuštěno do určitého režimu. Z toho důvodu celní prohlášení, které je ze své povahy jednostranným úkonem, nepředstavuje „rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4 bodu 5 uvedeného kodexu. (36) Co se týče písemných celních prohlášení, článek 68 tohoto kodexu přiznává celním orgánům pravomoc ověřovat informace poskytnuté deklarantem. (37) Celní kodex, jehož cílem vyjádřeným v šestém bodě jeho odůvodnění je udržovat celní formalities a kontroly na co nejnižší úrovni, nestanoví celním orgánům povinnost systematického ověřování. V této souvislosti čl. 71 odst. 2 uvedeného kodexu stanoví, že není-li celní prohlášení ověřováno, opírá se použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží propuštěno, o údaje uvedené v celním prohlášení. (38) Výše popsaný systém, který nestanoví systematické ověřování celních prohlášení, předpokládá, že deklarant poskytne celním orgánům správné a úplné informace. Článek 199 odst. 1 první odrážka prováděcího nařízení totiž stanoví, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení. (39) V této souvislosti je třeba zdůraznit, jak uvedl generální advokát v bodě 29 svého stanoviska a na rozdíl od toho, co tvrdila DP grup před předkládajícím soudem, že přijmou-li celní orgány celní prohlášení podepsané deklarantem nebo jeho zástupcem, ukládá jim článek 63 celního kodexu povinnost provést jen kontrolu dodržení podmínek stanovených v tomto ustanovení a v článku 62 tohoto kodexu. Při přijímání celního prohlášení tudíž tyto orgány nerozhodují o správnosti informací poskytnutých deklarantem, jelikož za jejich správnost odpovídá deklarant. Ze znění článku 68 uvedeného kodexu totiž vyplývá, že přijetí prohlášení nezabavuje tyto orgány možnosti následně, případně i po propuštění zboží ověřit správnost těchto*

informací. (40) Povinnost deklaranta poskytnout správné informace se vztahuje i na určení správné podpoložky sazebního zařazení zboží (obdobně viz rozsudek ze dne 23. května 1989, Top Hit Holzvertrieb v. Komise, 378/87, Recueil, č.j. 14144-2/2023-900000-318 s. 1359, bod 26), přičemž deklarant může v případě pochybnosti předem požádat celní orgány o závazné informace o sazebním zařazení zboží podle článku 12 celního kodexu.“

312. Je tak nepochybné, že celní orgány sice mají pravomoc ověřovat celní prohlášení a provádět kontroly dovezeného zboží, včetně odběru vzorků, provádění jejich laboratorní analýzy, avšak tato činnost se ve veřejném zájmu realizuje pouze příležitostně a zpravidla v případech, kdy je to důvodné. Je to pravomoc celních orgánů, nikoliv povinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 16/2006 a sp. zn. 1 Afs 27/2008).
313. Z průběhu celního řízení je přitom zřejmé a nepochybné, že celní prohlášení podaná žalobcem měla veškeré náležitosti pro jejich přijetí ve smyslu čl. 62 a 63 starého celního kodexu, tzn., byly vyplněny všechny potřebné kolonky, jimiž byly poskytnuty veškeré informace nezbytné pro použití předpisů upravujících režim volného oběhu a byly doloženy všechny nezbytné doklady. Právě na základě poskytnutých informací byly uplatněny právní předpisy upravující mj. výpočet cla. Tehdy bylo vypočteno clo odpovídající deklarovaným údajům. Tato celní prohlášení však neobsahovala veškeré náležitosti pro výpočet cla dlužného ze zákona, neboť byl nesprávně deklarován původ dovezeného zboží. Celní orgány měly o původu žalobcem dovezeného zboží v době dovozu jediné informace, a to ty, které poskytl sám žalobce. Jinými informacemi o těchto konkrétních zásilkách zboží tehdy celní orgány nedisponovaly a disponovat ani nemohly. Skutečný původ žalobcem dovezeného zboží byl zjištěn a doložen až opakovanou vyšetřovací misí OLAF na Tchaj-wanu.
314. Krajský soud považuje za důležité zdůraznit, že žalobce ve své argumentaci zcela pomíjí svou odpovědnost za údaje, které uvádí do celního prohlášení vyplývající z celních předpisů (čl. 199 starého prováděcího nařízení), míru rizika, kterou při obchodování se zahraničím nese, a především pečlivost, kterou měl při realizaci daných obchodů vykázat. Pokud by žalobce do předmětných celních prohlášení uvedl zemi původu kódem CN, bylo by antidumpingové clo vyměřeno již při propuštění zboží do volného oběhu. Ve shodě s názorem žalovaného pak krajský soud uvádí, že pokud se žalobce skutečně domnívá, že konkrétně v jeho případě OLAF v přílohách svých zpráv (tabulkách) pochybil a zásilky zboží chybně spároval, měl předložit důkazy např. v podobě tchajwanských vývozních celních prohlášení nebo obdobných potvrzení tchajwanských celních orgánů prokazující, že zboží pochází z výroby z Tchaj-wanu, jak ostatně sám tvrdil. Nic takového však v průběhu řízení před celními orgány, ani před soudem, nedoložil. Naopak zprávy OLAF vyvrátily pravdivost a tím i průkaznost žalobcem předložených osvědčení o původu dovezeného zboží.
315. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že podle ustálené soudní judikatury i komunitární právní úpravy (čl. 11 nařízení č. 883/2013) jsou vyšetřovací zprávy OLAF dostatečným důkazním prostředkem pro správní a soudní řízení před členskými státy. Podrobnosti obsažené ve spisu OLAF se členskými státem nepředávají.
316. Dále z judikatury SDEU obsažené v rozsudku ze dne 19. 10. 2022 ve věci T-81/21, Sistem ecologica, vyplývá, že: „.....je třeba připomenout, že tento nedostatečný přístup ke spisu OLAF byl potvrzen judikaturou, podle níž OLAF nemá povinnost poskytnout osobě dotčené vnějším vyšetřováním přístup k dokumentům, které byly předmětem takového vyšetřování,

ani k dokumentům vypracovaným samotným OLAF za tímto účelem, neboť by mohla být narušena účinnost a důvěrnost posláním svěřeného úřadu OLAF a nezávislost OLAF...“. Pro účely dodatečného vyměření cla je tak zcela nepodstatné, jak příhodně uvedl žalovaný, kdy celní orgány poskytly OLAF čísla kontejnerů, kdy obdržel OLAF od DOI originální důkazy, jakým způsobem DOI poskytl informace OLAF a jaké konkrétní údaje poskytly tchajwanské orgány OLAF.

317. Lze tedy shrnout, že žalobce v celních prohlášeních tvrdil a doložil, že dovezené zboží je tchajwanského původu. Průkaznost žalobcem předložených důkazů tchajwanského původu byla vyvrácena zprávami OLAF. Současně byl těmito zprávami doložen čínský původ dovezeného zboží. To byl také zákonný důvod pro dodatečné vyměření cla (jiný není). Za této situace bylo na žalobci, aby řádně doložil svá tvrzení zpochybňující důvody pro doměření cla, aby např. prostřednictvím spolupráce se svými dodavateli doložil, že dovezené zboží bylo na Tchaj-wanu vyrobeno konkrétním subjektem z konkrétních vstupních produktů. Z obsahu spisu a průběhu celního řízení však jednoznačně vyplývá, že dovezené zboží pochází z Číny, neboť bylo přes Tchaj-wan z Číny pouze reexportováno, za současné překládky do jiných kontejnerů. Žalobce však namísto doložení hodnověrných důkazů pouze účelovou argumentací zpochybňoval skutková zjištění OLAF a právní závěry celních orgánů.
318. Krajský soud dále upozorňuje na závěr žalovaného, dle něhož je mylná představa žalobce, že tuzemské celní orgány již před nakládkou na Tchaj-wanu věděly podrobnosti o jeho zásilkách, které budou o dva měsíce později po plavbě na moři navrženy v tuzemsku k propuštění do volného oběhu. Tuzemské celní orgány nesledují zásilky zboží před jejich nakládkou na Tchaj-wanu nebo při jejich dopravě po moři. Rizikové analýzy celních orgánů nejsou žádným podkladem, z nichž by žalobce vycházel při vyplňování celních prohlášení. Stejně tak nelze rizikovou analýzu považovat za podklad pro výběr cla při propuštění zboží do volného oběhu. Celní orgány proto postupovaly tak, aby nenarušily tehdy nepodloženými závěry mezinárodní obchod a na základě pojatých podezření přistoupily k rozsáhlému vyšetřování ve vztahu k jednotlivým zásilkám spojovacího materiálu dopraveného do EU. Lze se tak přiklonit k názoru, že celní orgány postupovaly tak, jak jim ukládají platné právní předpisy, přičemž šetřily práva a oprávněné zájmy obecně všech osob, které se mezinárodním obchodem mezi Tchaj-wanem a EU zabývaly.
319. Lze rovněž souhlasit s názorem žalovaného, že řízení před celními orgány je založeno na dispoziční zásadě. Deklarant byl a je povinen předložit všechny potřebné informace a podklady potřebné pro řádné uplatnění právních předpisů v souvislosti s propuštěním zboží do jím navrženého režimu, naopak celní orgány nejsou povinny provádět rozsáhlé kontroly ihned při dovozu zboží právě proto, aby nebyl zpomalován zahraniční obchod. Z těchto důvodů vždy byla a stále je odpovědnost za poskytnutí všech podkladů, za jejich správnost a uchovávání na osobách, které se zahraničního obchodu účastní. Tyto osoby předkládají informace o zboží a celní orgány na jejich základě uplatňují právní předpisy v souvislosti s propuštěním dovezeného zboží, včetně výpočtu a výběru cla. Skutečný původ dovezeného spojovacího materiálu byl prokázán až na základě vyšetřovací mise OLAF na Tchaj-wanu.
320. Propuštění zboží do navrženého režimu bez ověřování údajů je prioritním postupem, jak bylo vysvětleno. Tento postup právní úprava nijak neomezuje, a to ani s ohledem na rizikovou analýzu nebo např. na probíhající vyšetřování Komise či OLAF.

321. Krajský soud odkazuje na závěry žalovaného, který uvádí, že „*antidumpingové clo je ochranným opatřením obchodní politiky před dovozem podhodnoceného zboží, které chrání domácí výrobce. Jeho výši stanovil zákonodárce antidumpingovým nařízením, kterým jsou celní orgány vázány. Celní orgány proto nemají žádnou diskreční pravomoc při rozhodování o výši doměřeného antidumpingového cla. Antidumpingové nařízení bylo vydáno a stalo se účinným několik roků před dovozem předmětného zboží. Přesto se žalobce zcela dobrovolně a z vlastní vůle (za účinnosti antidumpingového nařízení) rozhodl uskutečnit předmětné obchodní operace. Při dovozu prohlásil, že zboží má tchajwanský původ a v důsledku toho nebylo již při dovozu vyměřeno antidumpingové clo, jehož výše je sice značná, nicméně pečlivý hospodářský subjekt s ní byl obeznámen. Jestliže se žalobce stal obětí podvodu nebo se podvodu aktivně zúčastnil, není v daném případě zřejmé, účelem tohoto řízení nebylo zodpovězení této otázky. Nicméně vyšetřováním OLAF bylo zjištěno, že žalobcem dovezené zboží je ve skutečnosti čínského původu a podléhá antidumpingovému clu. Za této situace celní orgány antidumpingové clo z úřední povinnosti doměřily v zákonem předepsané výši. Výše antidumpingového cla má odradit dovozce zboží pořízeného za dumpingové ceny. Pokud tímto způsobem nezafunguje, zdraží dovážené zboží natolik, že již není nežádoucí konkurencí domácím výrobcům a zároveň se stane příjmem veřejných rozpočtů. Nařízení, kterými je uloženo antidumpingové clo brání nekalým praktikám zahraničních vývozců a chrání domácí výrobce. V tom je třeba spatřovat smysl antidumpingového nařízení. Jestliže je antidumpingové clo obcházeno překládkami zboží ve svobodných pásmech ve třetích zemích a zastíráním původu vydáváním nepravdivých osvědčení o původu, je velmi obtížné (ne-li nemožné) prokázat skutečný původ zboží přímo při dovozu. Proto k odhalování takových podvodů dochází až s větším časovým odstupem při provedení vyšetřovací mise. Žalobce na jedné straně tvrdí, že tchajwanské zboží je vlastně čínským zbožím, protože ČLR uplatňuje politiku jediné Číny. Celní orgány proto měly z jeho úhlu pohledu již při dovozu daného zboží, bez jakéhokoliv důkazu, vědět, že toto zboží je čínského původu a pokud nevyměřily antidumpingové clo, dopustily se chyby. Na druhé straně se pak žalobce dovolává rdousícího efektu v situaci, kdy předem věděl, jaká je sazba antidumpingového cla a přesto dovezl zboží tomuto antidumpingovému clu podléhající (dle jeho tvrzení bylo od počátku zřejmé, že antidumpingovému clu podléhá) a navrhl jeho propuštění do volného oběhu. Následně žalobce zboží dodal svým odběratelům za ceny (bez zohlednění antidumpingového cla), na kterých se s nimi sám a z vlastní vůle dohodl. Za takto popsaného stavu věci měl žalobce předpokládat, že mu bude antidumpingové clo vyměřeno již při propuštění zboží, a pokud celní orgány antidumpingové clo nevyměřily, pak se z tohoto úhlu pohledu musely dopustit chyby (tímto způsobem žalobce také argumentuje), kterou však žalobce mohl a měl odhalit. Žalobce tedy sám, z vlastní vůle podstoupil velmi vysoké obchodní riziko, když s ohledem na svou argumentaci musel vědět, že dováží zboží podléhající antidumpingovému clu, bez jakéhokoliv krytí, a tím sám způsobil, že je povinen hradit vysoké clo. Žalobce je tak nyní z vlastní vůle v podobné situaci, jakoby si vědomě objednal a převzal předražené luxusní zboží, jehož úhrada může ohrozit jeho majetek a právo podnikat. Argumentace žalobce vlastně vůbec nepřipouští, že by mohl existovat spojovací materiál tchajwanského původu, který antidumpingovému clu nepodléhá.“*
322. Krajský soud se přiklání k názoru žalovaného, že obecně není známo, že by doporučení OLAF vyplývající z vyšetřovacích zpráv OLAF, která jsou předávána členskými státy za účelem doměření cla, nebyla celními orgány členských států akceptována a částky cla nebyly vybírány. Tento závěr lze nepochybně dovodit i ze shora vzpomínané soudní judikatury. Pouze v mizivém procentu případů k výběru cla na základě doporučení

OLAF nedojde pro nedostatek důkazů, neztotožnění zásilek na území ČR apod. Tak tomu ostatně bylo i u žalobce v případě první daňové kontroly, kdy ve dvou případech podaných celních prohlášení nebyl prokázán čínský původ dovezeného zboží.

323. V projednávané věci obsahovaly zprávy OLAF a její přílohy dotýkající se žalobce dostatek důkazů pro doměření antidumpingového cla žalobci a dalším dotčeným subjektům. Obsah zpráv o činnosti OLAF, které žalobce ve své žalobě zmiňuje, nemá a nemůže mít žádný vliv ani dopad na řízení vedené se žalobcem.
324. Krajský soud tak považuje za nepochybné, že celní orgány postupovaly při vyměření cla žalobci v souladu s platnými právními předpisy a zákonně mu tak uložily povinnost úhrady antidumpingového cla ze zboží, které žalobce z vlastní vůle dovezl do tuzemska a navrhl jeho propuštění do volného oběhu.
325. Závěrem krajský soud konstatuje, že návrh žalobce na provedení důkazů shledal nedůvodným, jak ostatně rozvedl v části V. tohoto rozsudku. Navrhovanými důkazy se totiž žalobce snažil doložit okolnosti a skutečnosti, které se samotným doměřením antidumpingového cla přímo nesoúvisely. Nemohly mít tedy ani vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

326. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
327. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. září 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senát